

சினிமாஸ் லிமிடெட் அளிக்கும்

பொங்கல் பெருவிருந்து!

மல் மன்னன்

ஜெமினி கணேசன்

ரையழகி

சரோஜாதேவி

எஸ். வி. சகஸ்ரநாமம்

எம். ஆர். ராதா

கே. ஏ. தங்கவேலு

எம். வி. ராஜம்மா

கே. மாலதி

மோகனா

முதலியோர் நடித்த

வாசு பிலிம்ஸ்

கைராசி

டைரக்டர்ஷன்.

கே. சங்கர்

இசை அமைப்பு

ஆர். கோவர்தனன்

கதை வசனம்.

கே. எஸ். கோபாலகிருஷ்ணன்

பின்னணி

டி. எம். சவுந்தரராஜன்,
சீர்காழி கோவிந்தராஜன்,
ஏஸ். சி. கிருஷ்ணன்,

பி. சுசீலா,
பகவதி
ராஜேஸ்வரி

S. SINNATHURAI & BRO

Importers & Exporters.

Sole Agents for

786 Kalki Beedies

நீங்கள்

உல்லாசமாகப்

புகைப்பதற்கு

786 கல்கி பீடி

786 கல்கி பீடிகள்

திறம் பீடிப் புகையிலை, பீடி இலை.

மொத்தமாகவும் சில்லறையாகவும் பெற்றுக்
கொள்ளலாம்.

சி. சின்னத்துரை அன் பிறதர்,

33, K. K. S. ரோட் : : யாழ்ப்பாணம்.

கிளை:

44, 3ம் குறுக்குத் தெரு : : கொழும்பு.

தொழிற்சாலை:

118/12, ஆட்டுப்பட்டித் தெரு : : கொழும்பு.

நீங்கள்

புதிய நேடியோ வாங்கப்போகிறீர்களா?

அப்படியானால்

குறுண்டிக்

நேடியோவை வாங்குங்கள்

இப்பொழுது விற்பனைக்கிருக்கும்
நேடியோக்களில் மிகச் சிறந்தது

குறுண்டிக் நேடியோவே

புதிய மொடலில் உள்ள நேடியோக்கள்,
நேடியோக்கிராம்கள், ஒலிப்பதிவுக்
கருவிகள் ஆகியவற்றை
இங்கே பார்வையிடுக
குறுண்டிக் காட்சிச்சாலை
Y. M. B. A. கட்டடம் — கோட்டை

இலங்கை முழுவதிலும் கிடைக்கும்.
உங்கள் வியாபாரிகளிடம் கேளுங்கள்.
அல்லது எமக்கு நேரே எழுதுங்கள்.

சென்ட். அந்தோனிஸ்
ஹாட் வெயர் ஸ்ரோர்ஸ்,

516, Skinners Road South; Colombo.
Telephone: 4261.

உங்கள்

சகல

ரகப்

பிடவைகளுக்கு

சிறந்த ஸ்தரபனம்

சாறி எம்போறியம்

சேலை

வகைகளுக்குப்

பிரதானமானவர்கள்

தொலைபேசி: 418.

தந்தி: சாறிஸ்.

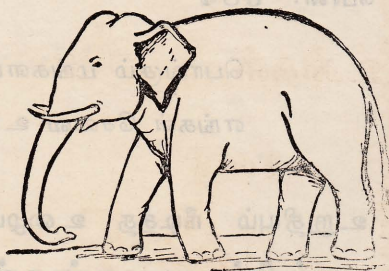
124, கே. கே. எஸ். வீதி,

::

யாழ்ப்பாணம்.

பீடிப்

பிரியர்களே !

யானை பீடியையே வாங்கிப்

பாவிபுங்கள் !!

அக்கூள் புகையிலையினாலும் கை தேர்ந்த
தொழிலாளர்களைக் கொண்டும் தயாரிக்கப்
பட்ட, காரம் மணம் குணம், சுவை மிகுந்த
யானை பீடிகளைப் பாவிபுங்கள்.

யானைப்பீடி
கம்பனி

62, மெசஞ்சர் வீதி :: கொளம்பு 12.

Telo'Phone: 7651.

Tele'Grams: "ALIYABEEDI"

பொங்கும் மங்களம் எங்கும் தங்குக
எங்கள் சேவை உங்களுக்குத் தேவை

உறுதியும் நீடித்த உழைப்புமுடைய

சைக்கிள் சரமர்கள் பெற்றோ மாக்ஸ் பெளண்டன்பேனாக்கள் மணிக்கூடுகள் கிரமப்போன்

முதலியவற்றை எங்களிடம் வாங்குங்கள்,

- ☀ நொறெக்ஸா
- ☀ வைலர்
- ☀ இன்விக்டா
- ☀ சில்வானா

- ☀ ரேய்ஸ்
- ☀ ரேமர்
- ☀ லுசினா
- ☀ பியூலர்

☀ பெல்கா

முதலிய கைக்கெடிகாரங்கள் விற்பனைக்குண்டு,

அழகு உறுதியும் உத்தரவாதமுமுடைய

எனிக்கார்

கைக்கெடிகாரங்கள், பாவிக்கமட்டுமல்ல, பரிசளிப்பதற்கும்
ஏற்றவை

மணியம் ஸ்டோர்ஸ்

(உரிமையாளர் : த. சிவசுப்பிரமணியம்)

53, கஸ்தூரியார் வீதி : யாழ்ப்பாணம்,

வணக்கம்

அனைவர்க்கும் நமது பொங்கல் வாழ்த்துக்கள்.

எழுந்து உட்கார்ந்து எழுதவே முடியாதபடி நோயினால் வருந்திய பாரதர்நம் ராஜாஜி அவர்கள் 'கலைச்செல்வி'க்கெனத் தனியாக அனுப்பிய வாழ்த்துடனும், தவத்திரு, குன்றக்குடி அடிகள், சிங்கத் தமிழர் ம. பொ. சி., சென்னை எழுத்தாளர் சங்கச் செயலாளர் ஜெயராமன், முரசொலி மாறன், புரட்சி நடிகர் எம். ஜி. ராமச்சந்திரன், பண்பு நடிகர் டி. கே. சண்முகம், 'கலைச்செல்வி' எம். என். ராஜம், எளிமையும் அன்பும் நிறைந்த எம். கே. முஸ்தபா ஆகியோரின் சிறப்புச் செய்திகளுடனும் மூன்றாவது அண்டின் இந்த முதலாவது இதழைப் பொங்கல் மலராக வெளியிடுகின்றோம். பக்கங்களை அதிகரித்ததால் ஏற்பட்ட கால தாமதத்திற்கு நேயர்கள் மன்னிப்பார்களாக.

பொங்கல் திருநாளைப் பற்றித் தங்கத் தமிழில் எழுதுகின்றார் யோகிராஜ் சச்சிதானந்தர் அவர்கள். அடிகளாரின் அருமையான கருத்துக்களை அன்பர்கள் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

இலங்கையிலும் சரி தென்னிந்தியாவிலும்சரி, கவிதை பற்றிப் பேசினால், அங்கே கவிஞர் முருகையனுக்கு மதிப்பிற்குரிய இடம் உண்டு. 'அழகாகியதை' என்ற அவரது கவிதை அழகும் இனிமையும் எளிமையும் குளுமையும் கலந்து நாவில் தவழ்கின்றது.

உதயணன் அவர்களின் 'மனப்பாறை' விறுவிறுப்பான கட்டத்தை அடைகின்றது. ஒவ்வொரு அத்தியாயத்தையும் பாராட்டி வாசகர்கள் எழுதும் கடிதங்கள் முழுவதையும் வெளியிடுவது சாத்தியமில்லை. நமக்குக் கிடைக்கும் கடிதங்கள் அனைத்தையும் அன்பர் அவர்களுக்கே அனுப்பிவிட முடிவு செய்துள்ளோம். வாசகர்க்கும் எழுத்தாளர்க்கும்மிடையே உறுதியான தொடர்பை ஏற்படுத்த இது ஒரு நல்ல வழி.

எழுத்தாளர்களின் மத்தியில் சூடான சர்ச்சையைக் கிளப்பிவருகின்றது எஸ். பொன்னுத்துரை அவர்களின் கட்டுரைத்தொடர். அன்பர்கள் தமக்குள் விவாதிப்பதுடன் நின்றுவிடாது, எமக்கும் எழுதியனுப்பினால் பத்திரிகையில் அவற்றை வெளியிடுவோம். பரந்த அளவில் கருத்துப் பரிமாறல் நடப்பது நல்லதல்லவா?

சென்ற இரண்டாண்டு காலத்தில், பல புதிய எழுத்தாளர்களைத் தமிழுலகிற்கு அறிமுகம் செய்துவைத்துள்ளது "கலைச்செல்வி". அவர்களுள் ஒருவர் இளங்கவிஞர் ச. வே. பஞ்சாட்சரம். அவர் எழுதிய "அன்பின் வெற்றி" என்ற சிறு காவியத்தை இந்த இதழில் காணலாம்.

நகைச்சுவைப் போட்டியில் பரிசுபெற்ற இரண்டு கட்டுரைகளும் வெளியாகின்றன, நீதிபதிகளின் பாராட்டுதல்களைப் பெற்ற கட்டுரைகள் அடுத்து வெளியாகும்.

காதலில் இன்பம், அதில் வெற்றியடையும்போதா கிடைக்கின்றது? இல்லை. காதலில் தன்னையே தியாகம் செய்யும்போதுதான் ஏற்படுகின்றது—என்ற அருமையான கருத்தை வைத்து அழகான கதையொன்றை எழுதுகின்றார் மு. தனையசிங்கம் அவர்கள்.

எல்லாவற்றையும் சுவைத்துவிட்டு எழுதுங்கள்.

—ஆ.சிரியர்.

உங்கள் கருத்து

ஒப்பில்லைக்கண்டிர்!

'சாந்தினி'யின் "ஆசையும் பாசமும்" நல்ல பெண் எழுத்தாளர்களும் ஈழத்தில் வளர்கின்றார்கள் என்பதைக் காட்டுகின்றது. "பவானி"யைச் சூடாமணிக்கு ஒப்பிட்டால், "சாந்தினி"யை யாருக்கு ஒப்பிடுவது? கொழும்புத்துறை, —இளங்குமரன்.

"ஆசையும் பாசமும்" என்னும் சிறுகதை மிகமிக தன்ருக இருந்தது. கிண்ணியா. —"வீரன்."

"சாந்தினி" அவர்களின் "ஆசையும் பாசமும்" அருமையான படைப்பு. உள்ளத்தை உணர்ச்சிவசப்படுத்திய அச் சிறுகதையை மிகவும் ரசித்தேன்.

திருகோணமலை. —ஏ. சரோஜினி.

சாந்தி நீயா?

'சாந்தினி' எழுதிய கதையைப் படித்தேன். நீறுபூத்த நெருப்பும் பூங்காவனமும் எழுதிய அதே சாந்தினியா அவர்?

இரத்தினபுரி —மு. பொன்னம்பலம்.

கரக்கைச் சுவையிடுவே!

'இலக்கியத்தில் காகம்' என்னும் சட்டுரை என மனத்தில் அழியாத சுருவயாக இடம் பெற்றுவிட்டது. பன்முறை வாசித்து மகிழ்ந்தேன்.

சின்னக்கிண்ணியா. —காலிதீன்

துருவ மண்டு!

மண்டுக்கிழாரை வெண்டுவிட்டார் துருவன். இருவரையும் அடக்கடி எழுத வைப்புகள். போட்டி வளர்ந்தால் எங்களுக்குத்தான் லாபம்.

இடக்குவானை—ஞானமணி!.

இந்தியா பாகிஸ்தானில்
பிரசித்திபெற்ற

[கீழ்க்கண்ட]

மருந்துக் கம்பனிகளின்

ஸோல் ஏஜண்டுகளாக

இருக்கிறோம்.

MESSRS HAMDARD TRUST
LABORATORIES
NAZIMBAD,

Karachi, Pakistan

MESSRS RASASHALA
AUSHANDASHRA
GONDAL, SAUSRASHTRAM
INDIA

உ

MESSRS CHARAK
BHANDAR
KAPOOR MANSION,

Hughes Road, Chaupatty,
Bombay 7, India.

உங்கள் தேவைக்கு உடனே
எழுதுக.

சீர்ருல் கதீர் அன்
கம்பனி,

41-43, இரண்டாம் குறுக்குத்தெரு
கொழும்பு
போன். 6009-3710.

பெரியேரர் நல்கும் புனிதச் செய்திகள்.

பாரத ரத்னம்

பொங்கலன்று தமிழ்ப் பத்திரிகை அனைத்துக்கும் என் வாழ்த்துக்கள்

தியாகராயநகர்,
சென்னை.

(ஒ-ம்) இராஜகோபாலாச்சாரி.

தவமுனிவர்

“கலைச்செல்வி” திங்கள் இதழ் பொங்கல் மலராக மலர இருப்பது அறிந்து மிக்க மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். கலை கலைக்காக மட்டுமல்ல; கலை வாழ்க்கைக்காக என்பது தமிழர் கொள்கை. கலை பொழுது போக்கிற்காக ஏற்பட்டதல்ல. வையத்து வாழும் வாழ்க்கையை உணர்வால்—எண்ணத்தால்—செயலால், தரமும் தகுதியுடையதுமாக்க கலை பயன்பட வேண்டும். இந்த முயற்சியில் “கலைச்செல்வி” ஈடுபட்டு வெற்றி காண்பாளாக.

திருக்கலைய பரம்பரைத்
திருவண்ணாமலை ஆதீனம்,
குறைக்குடி.

(ஒ-ம்) தெய்வசிகாமணி.

சிங்கத் தமிழர்; சிலம்புச் செல்வர்

‘கலைச்செல்வி’ தமிழ் மொழிக்குப் பணியாற்றுவதறிய மகிழ்ச்சி. தமிழ் மொழியைச் சூழ்ந்துள்ள பகைச் சக்திகளை வென்று, தன்னேரில் தாய் மொழியைக் காக்கவும் வளர்க்கவும் ‘செல்வி’ பணிபுரிவாளாக.

‘செங்கோல்’ அலுவலகம்,
சென்னை.

(ஒ-ம்) ம. பொ. சிவநாமம்.

எழுத்தாளர் சங்கச் செயலாளர்

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து இன்னிசை பாடிக்கொண்டு வெளி வரும் “கலைச்செல்வி” என்னும் திங்களிதழுக்கு என்மனங்கனிந்த வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன். ஈழத்துக்கும் தமிழகத்துக்கும் நெடுங்காலமாகத் தொடர்புண்டு. அது இன்றும் சிதையாமல் இருந்து வருவது மகிழ்ச்சிக்கூரியதாகும். ஈழத்துக் கலைகள் பலவற்றைத் தமிழகம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டி யிருக்

கின்றது. அத்தொண்டைக் “கலைச்செல்வி” தவறாமல் புரிவாள் என்று நாம் திடமாக நம்பலாம். “கலைச்செல்வி”யின் ஆசிரியர் திரு. சரவணபவன் எளிமையும், அடக்கமும் இனிமையும் வாய்ந்த ஓர் அரிய நண்பராவர். அவருக்குள்ள தமிழார்வமும் கலையார்வமும் அளவு கடந்தவையாகும். அவருடைய மேலான பொறுப்பில் நடைபெறும் “செல்வி” நாளும் நாளும் வளர்ந்து மணம்பரப்ப வேண்டும் என்று விரும்புகின்றேன். வணக்கம்.

த. எ. சங்கம்,
சென்னை-2.

(ஒ-ம்) ஊ. ஜயராமன்.

முத்தமிழ் முரசோலி மாறன்

தரணியெங்கும், தமிழர் வாழும் இடங்களிலெல்லாம் திருநாளாய்த் துலங்கும் இந்த நாளில்—இந்த நாள் பெருமையை நினைவுறுத்தும் வண்ணம் “கலைச்செல்வி” மலர் வெளியிடுவது பற்றி பெருமகிழ்வடைகிறேன்.

கலை வெறும் கேளிக்கைக் கூத்தல்ல. வேடிக்கை பார்க்கும் நேரத்திலும் நல்ல கோரிக்கையொன்று மக்கள் மனதிலே பாய்ந்தோட வேண்டுமென்பது வாடிக்கையாகி வரும் இந்நேரம், கலையுலகின் பொன்னான நேரமாகும்.

புதுமைக் கொள்கைகள், சமுதாய நலிவு போக்கிடும் நன்மருந்து. சிலவேளை அது கசப்பாகக்கூட இருக்கும். அந்தக் கசப்பைப் பொழுதுபோக்கு எனும் செங்கரும்புச் சாற்றுடன் கலந்து வழங்குவதுதான் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் கண்ட முறை.

“கலைச்செல்வி” இந்த முறை, நாட்டிலே வளர்ந்து செல்வாக்குப் பெற்றிடப் பணிபுரிந்திட வேண்டும்.

தமிழர் திருவிழாவாகிய இன்று தமிழினம் மீண்டும் பெருமையுடன் தலைதூக்குவதற்குப் பாடுபடுவோம் என்று சபதம் ஏற்றிடுவோமாக!

இஞ்சியும் மஞ்சளும் நமது இழிவைத் துடைக்கட்டும்.

கரும்பும் பொங்கலும் இனிவரும் வாழ்விற்கு எடுத்துக்காட்டாய் விளங்கட்டும்!

“கலைச்செல்வி” மூலம் இலங்கை வாழ் தமிழர்களுக்கு என இதய வாழ்த்துகளைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

முரசோலி
சென்னை.

(ஒ-ம்) மாறன்.

பண்பு நபுகர்

ஈழத்துக் “கலைச்செல்வி”க்கு என் உளம் நிறைந்த வாழ்த்துக்கள். “கலைச்செல்வி” தமிழ்க் கலையின் தூய்மையைப் பாதுகாப்பாளாக.

“அவ்வையகம்”

(ஒ-ம்) டி. கே. சண்முகம்.

ராயப்பேட்டை

புரட்சி நபுகர்

பொங்கல் விழா! உழைப்பின் உயர்வைக் காட்டும் பெருவிழா! தமிழர் கண்ட தனிப்பெரும் விழா! இந்நாளில் இலங்கைத் தமிழ் மக்கட்கு எனது நல்வாழ்த்தினைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். 160, லாயிட்ஸ் ரோடு, (ஒ-ம்) எம். ஜி. ராமச்சந்திரன். சென்னை.

அன்பு நபுகர்

கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்திற்கும் முன் தோன்றியவர் முத்தமிழர் என்ற முதுமொழி ஒன்று நம்மிடையே வழங்கி வருவது நாம் அறிந்ததே ஏன், உலகத்தையே எடுத்துக்கொண்டாலும், முன்மாதிரியாக வாழ்ந்தவர்கள், வாழ்பவர்கள் தமிழர்களே.

முத்தமிழ் என்ற சொல் இயல், இசை, கூத்து எனப் பொருள் படும். இயலுக்கு சுவடியையும், இசைக்கு வீணையொடு நா அசைத்தலையும், கூத்திற்கு அங்க அசைவோடு அழகிய கரங்களால் அபிநயிப்பதையும் கொள்கின்றோம்.

இந்த முத்தமிழின் சிறப்பைப் பெற்றவளே தமிழ்த்தாயாம் கலைத்தாய். தேனினுமினிய செந்தமிழர் எங்கெல்லாம் வாழுகின்ற மனரோ அங்கெல்லாம் களிநடம் புரிகின்றாள் கலைச்செல்வி.

அன்னவளின் இயற்பெயரைத் தலைப்பாகக் கொண்டு ஈழத்திலிருந்துவரும் சஞ்சிகையாம் ‘கலைச்செல்வி’ எங்களின் இதயத்தைக் கவர்கின்றது. பன்னெடுங்காலம் வாழ்க வாழ்கவென வாழ்த்துவதோடு, தமிழரின் தனிப்பெரும் திருநாளாம் பொங்கல் நாளில் “கலைச்செல்வி”யின் வாசகர்கட்கு கலைஞர்களின் சார்பாக வாழ்த்துகின்றேன்.

9, பெரியார் வீதி,
சென்னை.

(ஒ-ம்) எம். கே. முஸ்தபா.

கலைச்செல்வி

“கலைச்செல்வி” இதழ் பொங்கல் மலராக மலர இருப்பதை அறிந்து மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். “கலைச்செல்வி” ஈழத்து எழுத்தாளர்களையும் வாசகர்களையும் பலவழியிலும் ஊக்கப்படுத்தி, நல்ல முறையில் கலைப்பணியாற்றி வருகின்றது.

“கலைச்செல்வி” மேலும் வளர்ச்சி பெற்று நீடுழிவாழ, எல்லாம் வல்ல இறைவனை வேண்டுகின்றேன்.

அத்துடன் ஈழம் வாழ் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு “கலைச்செல்வி” மூலம் எனது பொங்கல் வாழ்த்தையும் தெரிவிக்கின்றேன்.

25, தாண்டவராயன் தெரு, (ஓம்) M. N. ராஜம் ராகவன்.
சென்னை-14

FOR QUALITY SPECTACLES
AT MODERATE CHARGES

Visit

MOHANLAL C. VASA
207, SECOND CROSS STREET. COLOMBO-11.

மோகன்லால் சி. வாசா

BEST
OPTICIANS

207, இரண்டாம் குறுக்குத் தெரு,
கொழும்பு-11.

அடிகளார் படைக்கும் அன்பு விருந்து;
பொங்கல் புது விருந்து இது.

பொங்குக இன்பம்.

-யோகிராஜ் சுவாமி சச்சிதானந்தா-

வீங்கு பார்த்தாலும் பொங்கும் குதூகலம்; தங்கக் கதிர்களாற் தரணியைத் தட்டியெழுப்பும் தலைவனுக்குத் தனித்ததோர் விழா. உழவர்க்கெல்லாம் உள்ளக்களிப்பு. தமது தொழிலுக்குத் துணை நின்ற தெய்வத்தைப் போற்றிப் புகழ்ந்து, உபசரிப்பதில் தனிப்பேருவகை. இந்து மதத்தவர் அனைவருக்குமே இதயத்தில் இன்பப் பெருக்கு; இத்தனை சிறந்த தைத்திங்கள் முதற்றேதி செங்கதிர்ச் செல்வனைப்போற்றும் சிறந்ததோர் நாள். அப்புனித நாளிலே பண்பு வளர்கிறது; அன்பு பொங்குகிறது; ஆர்வம் கொழிக்கின்றது; இன்பம் இலங்குகின்றது, ஈகை விளங்குகிறது; தெய்வீகம் திகழ்கின்றது; கலைகள் எழிலுறுகின்றன, உள்ளும் புறமும் உவகை பொங்க பொங்கற்றிருநாள் பொலிவு பெறுகின்றது.

பொழுதுபுலர்ந்தது, கோழிகள் கூவின, குருவிகள் இயம்பின; ஆலயங்களில் மணி யொலித்தது. ஆயினும் என்ன? கதிர்வன் தன் கரங்களாற் தட்டி எழுப்பினும், சற்றே தலையைத் தூக்கிவிட்டுப் பின்பும் உறங்கும் மக்கள் பலருக்கு இருளகன்று ஒளி வந்தாலும் தெரிவதில்லை. கண்களைத் திறந்தாலல்லவோ, காலை நேரம் வந்தது தெரியும். ஆனால் “வைகறைத் துயிலெழு” என்ற ஓளவைப் பிராட்டியாரின் அருள்மொழிப்படி அனைவருமே பொங்கலன்று எழுந்து விடுகின்றனர். எல்லோர் உள்ளத்திலும் ‘இன்று பொங்கல், என்ற சிந்தனை குரல் கொடுத்தெழுப்புகின்றது. காலையிற் துயிலுணருதல் உடலுக்கு உறுதியும் உள்ளத்திற்குச் சாந்தியும் தருகின்றது. கடவுள் வழிபாட்டிற்கும்

பிரம முகூர்த்தமாகிய அதி
காலையே சிறந்ததென்று ஞானி
கள் கூறுகின்றனர். பொங்
கற்றிருநாள் காலையிற்றுயிலு
ணரும் பண்பை ஆக்குகின்ற
தன்றோ!

பொங்கல் என்றதும் பாலர்
உள்ளத்திற் பரபரப்பு. பட்
டாசு வெடிப்பதிற் பேரார்வம்;
பாட்டி மார்க்கெலாம் வீட்டு
வேலையிற் கண்காணிப்பு.
பாவையர் வெகு துரிதமாகப்
பணிசெய்கின்றனர். செங்கதிர
வன் எழுந்தருளுமுன் அலங்கா
ரங்கள் முடித்தாக வேண்டுமே.
எத்திசை நோக்கினும் சுத்தம்;
தூசும், குப்பையும் தூரப்போய்
விட்டன. நல்லோர் கூட்டத்
தைத் தீயோர்கள் நாடமாட்
டாரன்றோ. அன்றியும் அழகு
குள்ள இடத்தில் தெய்வீகம்
இல்லை. அழகுள்ள இடத்தி
லேயே தெய்வீகம் உண்டு. அத
னால் தெய்வீகம் திகழ அலங்
காரம் செய்யப்படுகிறது. மங்
கலமான தோரணங்கள் மத்தி
யிலே மாவிலை. தென்னங் குருத்
துகளிற் பூவாகிப் பொலிவன
சில. பறவையாய் அசைவன
சில; பின்னிக் கிடப்பன பல;
மேலேஓடையில் கைப்பணித்திறன்
காட்சிதருகிறது. கீழே நிலத்
தில் வகைவகையான ஓவியங்
களைச் செம்மையும் வெண்மை
யும் சேர்ந்து சித்திரிக்கின்றன.
ஆதவனை வரவேற்க அலர்ந்த
மலர்கள் ஒருபுறம், ஆடும் மயில்
அழகு இன்றோப்புறம்; ஒற்றை
யாழித்தேரின் ஒப்பற்ற தோற்
றம் ஒருபுறம் மலரேந்து மங்

கையர் மறுபுறம்; இன்னும்
கோடும் புள்ளியும் இணைந்து
உருக்கொண்ட கோலங்கள் எத்
தனையோ! இங்கே கலை எழில்
பெறுகின்றது.

இல்லத் தலைவி தன்பணி
முடித்துத் தலைவனை வரவேற்
கிறாள். தலைவன் பூரண கும்
பத்தை வைத்து, பூர்ணமான
விநாயகப் பெருமானை வணங்கு
கின்றாள். தேங்காயை உடைத்து
நிவேதிக்கின்றாள். தீபாராதனை
காட்டுகின்றாள். பால்நிறைந்த
புதுப்பானைக்கு மஞ்சள் மா,
இஞ்சி ஆகியவற்றின் பச்சிலை
கள் கட்டப்படுகின்றன. பாலும்
நீரும் ஊற்றி வெண்ணீறிட்டு
வணங்கி, அடுப்பிலே பாணையை
ஏற்றுகின்றாள் எல்லோருள்
ளமும் பொங்கலை நாடுகின்றது.
பாலும் பொங்குகின்றது;
ஆனந்தமும் பொங்குகின்றது.
ஆடலும், பாடலும் பொங்கு
கின்றன. ஆதவனும் மகிழ்ச்சி
பொங்கக் காட்சிதருவதைக்
காண்கின்றனர். தூரியபகவானை
அஞ்சலித்து அரிசி, சர்க்கரை
போட்டு அமுதத்தை ஆக்கு
கின்றனர். அதை, அன்புடன்,
ஆதித்தனுக்குப் படைத்துப்
பரவிப் பணிந்து, பின் தாம்
உண்டு மகிழ்கின்றனர். இங்கே
தெய்வீகம் திகழ்கின்றது.
இறைவன் இன்னருளை இயற்
கையிலேதான் இலகுவிற் காண
முடியும். இருளகற்றி ஒளிதரும்
தூரியன் இல்லையேல் நாம் வாழ்
வதுதான் எங்ஙனம்? தூரியன்
இன்றேல் மழையில்லை. மழை
யிலதாயின் பசும்புற்றையே

காண்பதரிது. 'தானம் தவ மிரண்டும் தங்காவியனுலகம் வானம் வழங்காதெனின்' என்று பொய்யாமொழி புகல்கிறது. எனவேதான் நம்முதாதையரும் கதிரவனைக் கடவுளெனப் போற்றினார். இன்று நாமும் போற்றுகிறோம். அவனருளாலே சீடைத்த உணவை முதலில் அவனுக்கு அர்ப்பணித்து ஆசி பெற்று, உண்பதே தெய்வீக வாழ்க்கை அதனையும் தானும், தன்மனைவி மக்களும் மட்டும் உண்பது தர்மமல்ல. "பகுத்துண்டு பல்லுயிரோம்புதல் பூலோர் தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை" என்தது திருவள்ளுவர் திருவாக்கு. பொங்கற் திருநாளன்று பகுத்துண்டு வாழ்வதுபோலவே எந்நாளும் வாழ்தல் வேண்டும். அப்புனித நாளில் கோலம்போடும் வெண்மைப் பொருள்கூட அரிசி மாவாகவே இருத்தல் வேண்டும். ஏனென்றால், அன்று சிற்றுயிராகிய எறும்பைக்கூடச் சிந்தித்து விருந்தளிக்க வேண்டும் என்பதே. விருந்தோம்பல் இல்லறத்தார்க்கு இன்றியமையாதது.

இன்னும் பொங்கல் தரும் தத்துவம்தான் என்ன? என்று சிந்திப்போம். நீரும் பாலும்

கலந்திருப்பதுபோல், தூயமனமும் பற்றும் சேர்ந்து இருக்கின்றன. தியானம், செயம் என்ற அக்கினியோடு சம்பந்தப்படும்போது, நீர் ஆவியாகி மறைவதுபோலப் பற்று அற்றுப்போய்விடுகிறது. எஞ்சியுள்ள தூயமனதுள், தெய்வ சக்தியும், தெய்வ அருளும் வந்துசேர அது அருளமுதமாகிறது. அப்போது அவ்வமுதம் அனைவர்க்கும் பயன்படுகிறது. பிறர்க்குப் பயன்பட வாழ்வதே பெருவாழ்வு.

ஆகவே அன்பர்களே ஒளி தரும் கதிரவனைப் பரவும் பொங்கற்றிருநாளை எந்நாளும் போற்றுவோம். ஞானக்கதிர்வீசி அஞ்ஞான இருள்நீக்கும் இறைவனை வணங்க வைகறையில் எழும்புவோம். அகத்தும் பறத்தும் தூய்மையே ஆக்கித் தெய்வீகம் திகழ்ப்பணிசெய்வோம். அன்பு பெருக, அறம்வளரப் பண்புள்ளவர்களாய்த் திகழ்வோம். தியான செயத்தால், பற்றை நீக்கி, தூயமனதில் தெய்வீகம் நிறைய அமுதமாகி அனைவர்க்கும் பயன்படுவோமாக! பொங்கும் இன்பம் ஈங்கும் தங்குக!

ஓம் சாந்தி சாந்தி! சாந்தி!

'சிரிமா நட்சத்திரங்களுடன்'

நமது விசேட நிருபர் "தமிழ்ச் செல்வன்" எழுதும் கட்டுரைத் தொடர், புகைப்படங்களுடன் அடுத்த இதழில் அரம்பமாகின்றது.

அழகாகிய தை

—முருகையன்—

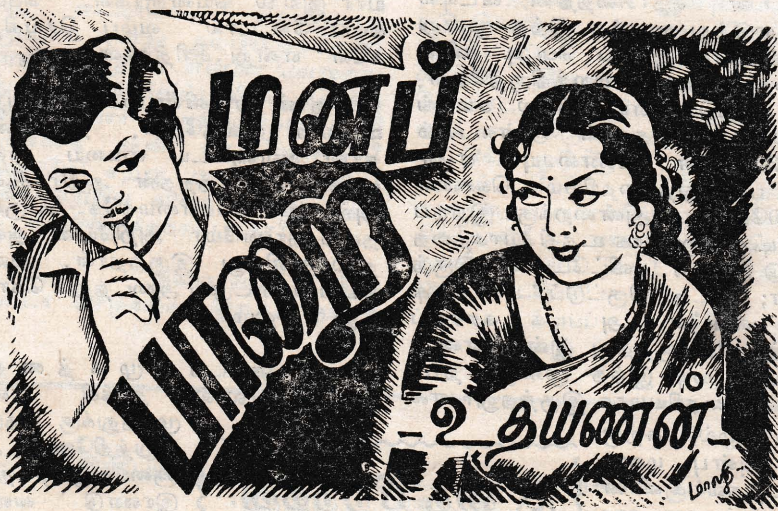
இருள் ஓ டிடவே நெடுவான், எழுவான்; அவனே கதிரோன்.
வருவான், ஒளியும் நலமும் தருவான் மருள் யா வையுமே
கெடுமா நருள்வான்
விரைவோ டெழுவாய் உலகே! மிகவே மகிழ் ஓர் திருநாள்.
தரைமீ தினில் ஓர் ஜயகோ ஷம் எழத் தயவாகியதோர் அறமே
[வளர.]

சிறுபா லர்களின் முகமேல் திரு மே விய சீர் நகையின்
குறி ஏ றியதும், கொலை பா தகர் போல் குளிர் நீள் இரவின்
[கறை மா றியதும்,
நிறைவோ டணைவோ ரும் இதோ நெடிதே களி கூர் வதும் ஏன்?
அறவே ஒரு மார் கழி போ யகல அழகாகிய தை அவர்
மேன் மையினால்]

அடி, போ தும் எழு மயிலே! அது பார் வெயில் ஏ றுவதை.
உடனே விரைவாய்; ஓயிலாய் நளிர் நீர் உறுவா வியிலே முழு
[காய்; எழிலோ
டிடு கோ லமெலாம்-இதுவே இணை யா துமீலா வடிவாம்
படிமீ தினிலே, எனவே பகலோன் பகரா தகலான், எனுமா
[றிடுவாய்.]

புனலே இடு பா னையிலே. புதிதா கியபால் விடுவாய்;
அனல் கீழ் எரியும்; மணி போ டுக; நாம் அமுதே பெறலாம்;
[அது ஞா யிறு பார்;
நினைவாய் இது தான் அவன் நாள். நிதி வா ரி அவன் தருவான்.
மனமேல் உறுமோர் மரியா தையொடும் வனிதா மணியே புகழ்
வாய் அவனை.]

தமிழார் வழுடன் தமிழர் தனியாய் மகிழ்வார்; அதனால்
எமை யார் மிதிகால் இடுவார்? எனவே எழுமோர் குரல் கேள்;
[எனினும் புவியில்
நமையே மதியா தவராய் நமரே கெடுவார்; அடியே
தமிழே! இனி நான் ஒரு பா மொழிவேன். சரி, கேள். இது
[தான்- எழுதாய் அதை நீ.]

முன் நடந்தவை:

நான்தான் அந்தச் சிவஞானம். சின்னவயதிலேயே தாய் தந்தையை இழந்து சித்தப்பா சின்னம்மாவின் இன்னல்ப்பிடியில் அகப்பட்டு வாழ்ந்து படித்து அனூராதபுரத்தில் உத்தியோகமானேன். ஒரு நாள் ரயிலில் சரகவைச் சந்தித்தேன். அவளுடைய பெட்டியைத் தவறுதலாக எடுத்துக்கொண்டு அனூராதபுரத்தில் இறங்கிவிட்டேன். ஐந்துநாறு ரூபாயும் பெறுமதிபான புடவைகளும் அடங்கிய அந்தப் பெட்டியைச் சரகவிடம் திருப்பிக் கொடுப்பதற்காக ஊரெல்லாம் திரிந்தும் அவளைச் சந்திக்கமுடியவில்லை. சரகவைத்தேடி அலைந்த காலத்தில் அலுவலகத்தில் லீவு பெறாத காரணத்தால் இருந்த உத்தியோகமும் பறிபோகிறது.

வளர்ந்து வாலிபனாகிவிட்ட பிறகு சித்தப்பா சின்னம்மாவின் கொடுமையை அனுபவரீதியாக உணர்ந்து மனத்தால் அழுது வேதனைப் பட்டபொழுது மீண்டும் கொழும்பில் தற்காலிகமாக குறைந்த சம்பளத்தில் ஒரு குமாஸ்தா வேலை கிடைக்கிறது. கொழும்பில் ஒரு நாள் சினிமாத் தியேட்டரில் தற்செயலாகச் சரகவைச் சந்தித்தேன், அவளோடு பேசி அவளுடைய குடும்ப விவரங்களை அறிந்துகொண்டேன்.

சரக, தனது அண்ணன் சதாசிவத்துடன் கொழும்பில் வாழ்கிறான். மறுநாளைக்கு சரகவின் பெட்டியைக் கொண்டுபோய்க் கொடுத்துவிட்டு, அவளுடைய வீட்டில் காலியாக இருந்த அறையில் குடிபோவது என்று தீர்மானித்து அறைக்குப் போனால் அங்கு யாரோ அறையை உடைத்து எனது பொருட்களைத் திருடியிருப்பதைக் கண்டேன். திருட்டுப் போனவற்றில் சரகவின் பெட்டியும் ஒன்று.

நான் சரகவைக் காதலித்தேன். அவளும் என்னை நேசித்தாள். ஆனால் அவளுடைய பெட்டி திருட்டுப்போன பின்னர் அவர்களுடைய கண்களில் விழிக்கத் தைரியம் இல்லாமல் ஊரை விட்டோடத் தீர்மானித்தபொழுது - காலி முகத்திடலில் எதிரீ எதிரே சரகவையும் சதாசிவத்தையும் கண்டு மயக்கம்போட்டு விழுந்தேன். அவர்கள் என்னை தங்களுடைய வீட்டுக்கே கொண்டுபோய் சிகிச்சை செய்தார்கள். நான் சரகவை மணப்பதில் சதாசிவத்துக்கு ஆட்சேபனை இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அவர்களுடைய வீட்டுக்குக் குடிவந்து விட்டேன். குடிவந்த அன்று, "எனது பெட்டியைத் தாருங்கள்" என்று சரக என்னைக் கேட்டாள்.

நான் சதாசிவத்தின் வீட்டில் அடி எடுத்து வைத்த இந்த மூன்று தினங்களாக இந்தப் பெட்டி விஷயத்தை ஓரளவு மறந்திருந்தேன். நினைத்துக்கொண்ட சிறிசில சமயங்களில் கூட சரசுவின் அன்பையும் சதாசிவத்தின் பண்பையும் எண்ணிப் பார்த்துத் தைரியம் கொள்ள முயல்வேன். அன்றைக்கு இந்தப் பெட்டி ஒன்றுக்காக உத்தியோகத்தை விட்டு ஊரை விட்டே ஓடி இருந்தேன்; பெட்டி திருட்டுப்போன விஷயம் என்னை அப்படிக்க கசக்கிப் பிழிந்துவிட்டிருந்தது. இன்று? எனது மனம் எப்படி இந்த மூன்று நாட்களாகத் தைரியமாக இருந்தது? எல்லாம் சூழல், சுற்றுலல், அன்பு மனம் படைத்தவர்களின் சகவாசம்தானா காரணம்?

10. தை பிறந்தது.

“என்ன பேசாமல் இருக்கிறீர்கள்? எப்பொழுதும் உங்களுக்கு விளையாட்டுத்தான். பெட்டியைத் தாருங்கள் என்றால்.....?” சரசு செல்லமாகக் கேட்டாள்.

நான் பேசவில்லை.

இந்த வாயைத் திறந்து என்னுடைய சரசுவிடம் எப்படி நடந்ததைச் சொல்லுவேன்? இத்தனை ஆசையோடு வந்து கேட்கும் பெண்ணை நான் வருந்த வைத்துப் பார்க்கவேண்டும். என்று ஒரு தலை எழுத்தா?

“சரசு...!” எனது குரல் கம்பிக்கனத்தது. வார்த்தைகள் சுலமமாகப் பிறக்கும் போல் தெரியவில்லை. யாரோ என் தொண்டையை நெரிப்பது போல் இருந்தது.

“சரசுவுக்கு என்னவாம்.”

“என் சரசு...!”

“சரசு உங்களுடையவள்தான், யார் இல்லை யென்றார்கள். பெட்டியைக் கேட்டால் வம்பு செய்கிறீர்களே” என்று சிரித்தாள் சரசு.

நான் சரசுவின் கைகளைப் பற்றி உட்கார வைத்தேன். திடீரென்று நான் அவளுடைய கையை முதன் முதலாகப் பிடித்ததன் அதிர்ச்சியோ அல்லது பெண்மைக்கே பெருமை தரும் நாணமோ அறியேன் அவள் தலை குனிந்து இருந்தாள். அவளுடைய கண்டமும் அடைத்துக் கொண்டது போலும்!

அவளுடைய முகத்தைச் சுண்டு விரலால் தூக்கி எனது முகத்துக்கு நேராக நிறுத்தினேன். அவளுடையது முகத்தில் இரண்டு வண்டுகள் ஒடி ஒடி ஒடி ஒழிந்து கொள்ள

வழி தேடின. அந்த மாம்பழக்கீற்றுக் கன்னம் சிவந்து குங்கும நிறத்தையும் கடந்து ஒரு புதிய கோலம் கொண்டது. ரேஜா மலர் இதழ்களை ஒன்றன் மேல் ஒன்றாக அடுக்கியுடுக்கிச் செய்யப்பட்டன போன்ற சிவந்த பட்டு இதழ்கள் துடித்தன. அவளால் எனது முகத்தைப் பார்க்கவும் முடியவில்லை; பார்க்காமல் இருக்கவும் முடியவில்லை. அப்படி ஒரு சங்கடமான நிலையில் இருந்து தவித்தாள்.

ஒருவன் தான் விரும்பிய பெண்ணும் தன்னைக் காதலிக்கிறான் என்பதை அறிந்த பின்னர், அவளைத் தனியாக முதல் முறை சந்தித்து முகத்தில் முகம் பார்த்து உணர்விழந்து நிற்கும் நிலைக்கு ஈடு இணையாக வாழ்வில் எந்தச் சந்திப்பும் இருக்கமுடியாது. அதனால்தான் போலும், எனது இதயத்திலும் ஒரு கண நேரம் இன்பத்தின் பாய்ந்து பெருகி என்னைப்பரவசம் அடையச் செய்தது. ஆனால் அடுத்த கணம்

எனது இக்கட்டான நிலையை உணர்ந்து கொண்டு—

‘சரசு...! என்றேன்.

‘அத்தான்...!’ என்றானா? இல்லை. அத்தான் என்று அவள் என்னை அழைக்கவில்லை. அவளுடைய உயிர் நிலை அழைத்தது.

‘சரசு! இனி உனக்கு இன்பமும் துன்பமும் நான்தானே?’

‘ஆமத்தான்!’

அப்படியென்றால் நான் ஏதாவது தவறு செய்தால் என்னைக் கோரிப்பாயா?’

‘இல்லை. என்னுடைய அத்தனை நான் கோபிக்கவேமாட்டேன்.’

‘நான் உனக்கு ஏதாவது கொடுமை செய்தால் நீ என்ன செய்வாய்?’

‘என்னுடைய அத்தான் எனக்கு எந்தக் குறையையும் உண்டுபண்ண மாட்டார். என்னுடைய அத்தான் தங்கமானவர்.’

‘சரசு!...’

‘ம்.....!’

நான் பேசவில்லை.

‘அத்தான்.....!’

‘ம்.....!’

அவள் பேசவில்லை.

சரசு மௌனமாக இருந்து கால் கட்டை விரலால் நிலத்தைக் கீறிக்கொண்டிருந்தான். எதையோ எண்ணி ஒரு மென்னகையை இதழ்க் கடையோரத்தில் இழையோட விட்டான். தரையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவள் முகத்தை மீண்டும் என்பக்கம் திருப்பி விட்டு—

‘சரசு! என்னை மன்னித்து விடு உனது பெட்டி இங்கே இல்லை.’

‘பின் எங்கே?’

ஆமாம் எங்கே? வாழ்க்கையில் நான் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் சுய நலம் கருதி யாரிடமும் பொய் சொன்னதில்லை. அப்படிப் பார்த்தால் நான் அரிச்சந்திரன் வீட்டுக்கு அடுத்த வீட்டுக்காரன் என்ற அர்த்தமுமல்ல. ஒரு நாளைக்கு மனம் சரியில்லாமல் வேலைக்குப் போக வில்லை, மறுநாள் போனதும் நான் சத்தியவாகை நடத்து வெளியே வர முடியாது. ஏதோ தலையிடி காய்ச்சல் என்று பொய்யைத்தான் சொல்லுகிறேன். அவனும் கடமைக்குக் கேட்கிறான். நானும் கடமைக்குச் சொல்லுகிறேன். எனக்கு உரிய லீவில் ஒரு நாளைக் கழித்து விட்டுப் போகிறான். ஆனால் இங்கே?

என்னை மனப்பூர்வமாக நேசிக்கும் ஒரு வஞ்சகமில்லாத பெண்ணிடம் நான் மனம் துணிந்து பொய்யைச் சொல்லுவதா?

‘பெட்டி எங்கேயத்தான்?’

‘அது வீட்டில்—யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கிறது. இங்கேதான் இருக்கிற தாக்கும் என்ற நினைவில் அன்று சொல்லிவிட்டேன்’ என்று அப்பட்டமான ஒரு முழுப்பொய்யைச் சொன்னேன்.

‘பூ! இதுதானா? அடுத்த முறை போய் வரும் பொழுது கொண்டு வாருங்களேன்.’

‘சரசு! நீ பெண்ணில்லை யம்மா...’

‘அப்படியானால் பேயா?’ என்று கேட்டுச் சிரித்தான்.

‘ஆமாம்! சிரித்துச் சிரித்து என்னைக் கொல்ல வந்த பேய்தான்.

தை பிறந்துவிட்டது. எங்களுக்கு ஒரு வழி பிறந்துவிடும். அந்த வழியும் பிறந்துவிட்டால் உன்னையும் ஒரு வழிக்குக் கொண்டு வந்துவிடலாம், இல்லையா?’

“நான் வழிக்கும் வரவில்லை. பாதைக்கும் வரவில்லை. போங்கள்’

11. வழி பிறந்ததா?

இன்று சம்பளம் கிடைத்தது. ஒரு குமாஸ்தாவுக்கு வாழ்க்கையில் மாதம் ஒரு தடவை ஒரு சில மணி நேரம் நிம்மதி கிடைப்பது இப்படியாக உழைத்த உழைப்புக்கு ஊதியம் பெறும் ஒரே ஒரு நாள் தான் என்று எனது சகபாடிகள் சொல்வதுண்டு. இந்த மணிமொழியின் மகத்துவத்தை அனுபவரீதியாக அறியும் அளவுக்கு இன்னும் குடும்ப நெருக்கடியோ பொறுப்போ ஏற்படவில்லை.

அந்த வீதியில் இறங்கி நடந்தேன் இன்னும் சில திசைகளில் தைப் பொங்கல் வருகிறது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி நான் சரசுவுக்கு ஒரு சேலை வாங்கித் தர வேண்டாமா?

தெருவைக் கடப்பதற்காக வானங்களின் நெருக்கடி குறையட்டும் என்று ஒரு ஓரத்தில் நின்று பொழுது—

யாரது? தெருவின் குறுக்கே போகிறவர் எனது சரசுவின் அண்ணார் சதாசிவமல்லவா? அந்தப்பக்கமிருந்து ஒரு பஸ்வண்டி பறந்து வருகிறது. இங்கிருந்து ஒரு ‘டாக்கி’ பிப்பத்துக் கொண்டு போகிறது இந்த ‘டாக்கி’ போக முடியாமல்

என்று கூறி கண்களைச் சுழற்றி ஒரு பார்வை பார்த்தாள் சரசு. அந்தப் பார்வையில் நான் ஐக்கியப்பட்டு மெய்மறந்திருந்த பொழுது, அவள் கதவைத் திறந்து கொண்டு ஓடியேவிட்டாள், ஓடி!

—*—

அங்கே ஒரு மாட்டு வண்டி நிற்கிறது. ஐயய்யோ! இந்த மனுஷன் ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்து போய் நடுவே போய்க் கொண்டிருக்கிறாரே. ஒரு மயிரிழை தப்பினால் - ஒரு நூலிழை தவறினால் சதாசிவம் எங்கே? நாளைக்கு லட்சுமி எங்கே?

பாய்ந்து ஓடி அவரைப் பலங்கொண்ட மட்டும் மறுகரைக்குத் தள்ளிவிட்டேன். தள்ளாடித் தடுமாறிய அவர் ஒரு ஓரத்துக்குப் போய்விட்டார், அந்த வேகத்தில் எனது கால் வழக்கிவிட்ட தால் நடுத்தெருவில் தலை குப்புற விழுந்து விட்டேன். ‘கறீச்’ என்று பிரேக் போட்டு நின்று ‘டாக்கி’ யின் ஒரு சில்லு எனது பாதத்துக்கு மேலாக ஏறி இறங்கிறது.

சதாசிவம் ஓட்டமாக ஓடி வந்து என்னைத் தூக்கி உட்காரவைத்தார் எனது தலையிலிருந்து ரத்தம் கொஞ்சம் வடிந்தது. சதாசிவம் பாதத்தைத் தேய்த்து இழுத்துவிட்டார். நான் அவருடைய கையைப் பற்றி எழுந்து காலை உதறிவிட்டுப் பாதத்தை நிலத்தில் வைத்து நடந்தபொழுது ஒரு லேசான நேவைத் தவிர வேறு ஒன்றும் தெரியவில்லை. நான் நடந்து நெரு ஓரத்துக்கு வந்த பொழுது யாரோ ஒருவன் ஏதோ மருந்தை எங்கி

ருந்தோ கொண்டுவந்து தலையில் பூசிவிட்டான். இரண்டு நாட்களில் இந்தத் தலைக்காயம் ஆறிவிடும், காலத்தான் கொஞ்சம் கவனிக்க வேண்டும்.

‘எனக்கு ஒன்றுமில்லை. நீங்கள் பார்த்துப் போங்கள்.’ என்றேன்,

‘ஞானம்! எனக்கு உயிர் கொடுத்த தெய்வம் தம்பி. இந்த பேருதவியை எனது உயிர் உள்ள வரை மறக்கமாட்டேன்.’ என்று என்னைக் கட்டித் தழுவி நன்றிப் பெருக்கோடு கூறினார்.

‘சே! இதென்ன பேச்சு நடுத்தெருவில், வீட்டுக்கு வாருங்கள். எல்லாம் பேசிக் கொள்ளலாம்,’ என்று அவரையும் சமாதானப்படுத்தி அங்கு குழுமிவிட்ட சனங்களுக்கும் சமாதானம் சொல்லிவிட்டு நடந்தேன். பெரிய ‘டார்சான்’ என்ற நினைவில் வீரம் பேசிவிட்டு நடக்கிறேன்; இந்தக் கால் நாளைக்கு என்ன செய்யுமோ?

நீல நிறம் சரசுவுக்குப் பிடித்த மாள ஒரு வர்ணம். நீல நிறத்தில் இத்தனை அழகான டிசைனோடு ஒரு சேலை கிடைப்பதே அருமை. இந்தச் சேலையை நான் சரசுவிடம் கொடுத்ததும் அவள் என்ன சொல்லுவாள்? ‘நீங்கள் தந்த கொள்ளை அன்பு போதாதென்று பொருட்களாகவும் வாங்கித் தருகிறீர்கள். இவற்றிற்கெல்லாம் ஈடாக நான் என்ன செய்வது’. என்று கேட்பாளாக்கும்.

‘உன்னால் தரமுடியாததை ஏன் கேட்கப் போகிறேன். உன்னால் முடிந்த எதையாவது தந்துவிடு அதையும் உடனடியாகத் தந்துவிடு’. என்று நான் குறும்பாகக் கேட்பேன்.

இதற்கு அவள் என்ன சொல்லுவாள்? என்ன செய்வாள்? சிரிப்பாள்

சிணுங்குவாள். சிங்கார முகத்தைச் சுழித்து அழகு காட்டுவாள். சிரத்தைக் சரித்து நாணமடைவாள். சிற்றிடையை நெளித்து—

நெளித்து?

சிந்தனையில் மூழ்கிப்போய் வீடுவரை வந்து விட்டேன். வீட்டுக்கு முன்பாக வந்து சேந்ததும் என்னை அறியாமலே நிமிர்ந்து பார்த்தேன். வழக்கம்போல மாடி யன்னல் வழியாகப் பார்த்த வண்ணம், சரசு எனது வருகைக்காகக் காத்து நின்றுள்.

ஆனால்—

இன்று நான் நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்ததுமே யன்னல் கதவை மூடிவிட்டுப் போய்விட்டாள். போகிறாளே, போகிறாளே, ஏன்? இன்று இவளுக்கு என்ன வந்தது, ஓடிப் போய், ‘ஏனடியம்மா இன்றைக்கு இந்த ‘மன்னை’ என்று கேட்க வேண்டுமீர் போலத் தோன்றியது.

வாசற்படிகளிற் தாவி ஏறுகையில் யாரோ பின்னின்று அழைப்பது போலத் தெரிந்தது. திரும்பிப் பார்த்தேன். ஒரு தந்திச் சேவகன். கையெழுத்தைப் போட்டு விட்டுத் தந்தியை வாங்கிப் படித்தேன். உடன் புறப்பட்டு வருமாறு சித்தப்பா அடித்திருந்தார்.

சித்தப்பாவோ சின்னம்மாவோ தந்தியடிக்கிற அளவுக்கு வந்திருந்தால் விஷயம் எதுவானாலும் மிக மிக முக்கியமானதாகவும் அவசரமானதாகவும் இருக்கவேண்டும். இன்றைய கடைசி ரயிலில் புறப்படுவதானாலும் இன்னும் அரை மணி நேரம்தானே இருக்கிறது.

நாலு பாய்ச்சலில் மாடிப்படியைக் கடந்து ஏறினேன். என்னைக் கண்டதும் சரசு ஓடிப்போய் தனது

அறைக்குள் நுழைந்து கொண்டு படார் என்று கதவை அடித்துச் சாத்தினான் எனது முகத்தில் ஓங்கி அறைவதுபோல!

நான் இவளுக்கு என்ன தவறு செய்தேன்? இவள் என்னை இப்படிக்கோபித்துக் கொள்ளக் காரணம் என்ன? காலை வரை கரும்பாக எண்ணிய என்னைத் திடீரென்று என் வேம்பாக நினைக்கிறாள். அதற்கிடையில் என்ன நடந்தது?

அவளுடைய அறையை நெருங்கி கதவை முடிந்தவரை தட்டினேன். 'கதவைத் திறவம்மா' என்று கெஞ்ச மட்டும் கெஞ்சினேன். சரசு, சரசு, சரசு என்று ஆயிரம் தடவை அழைத்தேன்.

அவள் பேசவில்லை.

ஆசையோடு வாங்கி வந்திருந்த நீலச் சேலையைச் தூக்கி ஒரு மூலையில் எறிந்துவிட்டு, கையில் அகப்பட்ட இரண்டொரு உடுப்புக்களை அள்ளி ஒரு கைப்பெட்டியில் திணித்து எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டேன். அன்பு செலுத்திய பாழ்பட்ட மனம் அத்தனை விரைவில் அங்கிவிடுமா? தோல்வியை ஒப்புக் கொள்ளும் மனப்பான்மையில் மீண்டும் சரசுவின் அறையை நோக்கி நடந்தேன். உள்ளே சரசு விம்மியமூம் சப்தம் தெளிவாகக் கேட்டது.

'சரசு! இப்பொழுது நான் யாழ்ப்பாணம் போகிறேன். உன்னை ஒரு தடவை பார்க்கக் கதவைத் திற' என்று வேதனையோடு கேட்டேன்.

"இனிமேல் நீங்கள் என்னைப் பார்க்கவேண்டாம்" என்று அறைக்குள் இருந்து அழுதழுது சொன்னாள் சரசு. இனிமேல் பார்க்க வேண்டாமா... இனிமேல்?

"நான் போய்விட்டார்களா?"

"போய் விடுங்கள்"

"என்னை உனக்குத் தேவையில்லையா?"

"இல்லை"

"என்னை மறந்துவிட்டாயா மமா?"

"ஆம்."

"சரசு! உண்மையாகவா சரசு?"

"ஆமாம்."

எனது சிந்தனை செத்து. எனது உணர்வு செத்து, எனது உள்ளம் செத்து, நானே செத்துவிட்டேன். மரமாகத் திரும்பி நடந்தேன்.

"எங்கே தம்பி பிரயாணம்?" என்று கேட்டுக்கொண்டே லட்சுமி குறுக்கே வந்தாள். எனது இதயத்தில் சுரந்து வடிந்துவந்த நீர் மணிகள் கண்களில் உருளுவதற்கு முன்பாக அவளிடம் விபரம் சொல்லி முடியாது. கையில் கசங்கிப்போயிருந்த தந்தியை லட்சுமியிடம் கொடுத்துவிட்டுப் புகளில் இறங்கினேன்.

நாலுபடிகளைக் கடந்துவிட்ட பின்னர் கடைசிமுறையாகத் திரும்பிப் பார்த்தேன்—சரசு இந்தளவி லாவது மனம் தெளிந்து கதவைத் திறந்துகொண்டு ஓடிவர மாட்டாளா என்று. இல்லை அவள் வரவில்லை. தெருவில் இறங்கி விரைந்தேன்,

சரசு! ஒரு நாள் உன்னில் கண்ணை வைத்தேன். அதனால் உன்னில் அன்பை வைத்தேன். அதனால் உன்னில் உயிரையே வைத்தேன். சிறுவயதிலேயே அம்மாவைப் பறி கொடுத்து ஆதரவற்று வளர்ந்து விட்ட எனக்கு இனிமேல் நீ தாயாய், தமக்கையாய், தங்கையாய்

காதலியாய், மனையாளாய், யாவு
மாய், எல்லாமாய், சகலதுமாய்
இருப்பாய் என்று நம்பியிருந்தேன்.
இன்றைக்கு நீயே என்னை வெறுத்து
ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்ட பிறகு எனக்கு
இன்னும் யார் இருக்கிறார்கள்? இனி
யாருக்காக நான் வாழவேண்டும்?
தெய்வமே! சற்று முன்பு எனது
காலில் ஏற்றிய காரை எனது கழுத்
தில் ஏற்றியிருக்கக்கூடாதா?

டேய், சிவஞானம்! இது
தானடா வாழ்க்கை. இறந்த காலத்

தில் எத்தனையோ இன்னல்களுக்கு
ஈடு கொடுத்த உனது நெஞ்சமா
இப்பொழுது பதறுகிறது? எத்த
னையோ வேதனைகளைத் தாங்கிக்
கொண்ட நீயா இப்பொழுது கண்
ணீர் வடிக்கிறாய்? தந்தியைக் கண்டு
வீட்டுக்கு ஓடுகிறாய்; அங்கு உனக்கு
எந்தப் பேரிடி காத்திருக்கிறதோ!
மனத்தை மரமாக்கிக்கொள். கல்லாக்
கிக்கொள். பாரையாக்கிக்கொள்.
துணிந்து நட. போ! வருகிறதெல்
லாம் வரட்டும்!!

(தொடரும்)

இன்பம் தரும் இனிய உணவு வகைகட்டு

இன்ப நிலையம்

சுவை நிறைந்த

விலை குறைந்த

சிறுண்டுகட்டு,

இன்ப நிலையம்

நறுமணம் மிகுந்த காப்பி,

தேநீர் பானங்கட்டு,

இன்ப நிலையம்

உங்கள் திருப்தியே

எங்கள் மகிழ்ச்சி.

கல்யாண வைபவங்கட்கும் மற்றும் விசேடவிழாக்
களுக்கும் ஓடர் பலகாரங்கள் செய்து கொடுக்கப்படும்.

இன்ப நிலையம்

ஸ்டேசன் வீதி, : : சுன்னாகம்.

௩ ௫

உங்கள் வீட்டை ஈடுவைத்துக் கடன் வாங்கி
விட்டு இப்பொழுது கஷ்டப்படுகிறீர்களா?

உங்கள் கஷ்டத்திற்கு விடிவு ஏற்பட்டு விட்டது.
எங்கள் “இலங்கா நிதி” சலுகைத்திட்டத்தில்
சேர்ந்து பயன் அடையுங்கள்.

சிறு துளி பெரு வெள்ளம் என்பதைப் போல்
உங்கள் சேமிப்பு, வளர்ந்து வீட்டை மீட்பது
டன், உங்களையும் பெரும் செல்வந்தராக்கும்.

விபரங்களுக்கு எழுதுங்கள்
அல்லது
நேரில் வந்து சந்தியுங்கள்.

V

இலங்கா நிதி லிமிடெட்

284, காங்கேசன் துறை வீதி : யாழ்ப்பாணம்.

தலைமை நிலையம் : திருநெல்வேலி.

நான் நினைப்பவை

4. இலக்கியமும் யதார்த்தமும்

அண்மையில், கொழும்புமாநகரில் நடைபெற்ற ஓர் எழுத்தாளர் சந்திப்பில், நவாலியூர், சோ. நடராஜா அவர்கள் ஒரு கருத்தினைத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அவர் மீது எனக்கு நிறைந்த பக்தியிருப்பினும், அவர்தான் அரிதாக வழங்கிய 'பாயாசம்' என்று கருதும் கருத்தில் உப்புக்கரித்துச் சுவை கெட்டிருப்பதாகத்தான் எனக்குப் படுகிறது. இந்த முதியவருடன் நான் வாதுசெய்து சண்டைக்கு நிற்கப்பிரியப்படவில்லை. ஆனால் நெற்றிக்கண்ணை விரிசடையன் திறந்த பொழுதுகூட, அஞ்சாது, 'இந்திரனுக்குப்போல உமதுடம்பு முழு வதும் கண்ணாலும், உமது பாடல்

எடக்கத்தில் யதார்த்தத்தினை நாடினான் என்பது தெளிவு, யதார்த்தத்திற்கு மாறாக, அல்லது உண்மைக்குப் புறம்பாக, எழுதப்படுவதில் பொருட்குற்றமிருப்பதாக வாதுசெய்தார்கள். இந்த வரலாற்றில் நடராஜா அவர்களுக்குப் பரிச்சயம் கிடையாது என்று நான் சொல்லவில்லை. இருப்பினும், 'யதார்த்தம்' என்பது இலக்கியத்தில் கிடையாது. ஆங்கிலத்தில் Realism என்று இருப்பதை யதார்த்தம் என்று மொழிபெயர்த்து வைத்திருக்கிறார்கள்' என்று சொன்னதற்குக் காரணம் என்ன?

அன்றாக்குச் சமஸ்கிருதத்திலுள்ள புலமையைத் தட்டிக் கேட்க

*

எஸ் பொன்னுத்துரை

*

குற்றமே குற்றம்' என்று சொன்ன நக்கீரன் வரலாற்றை அறியாதவராயா?

நக்கீர வரலாற்றிலிருந்தே, சோமசுந்தரனின் திருப்புதல்வருக்கு, யதார்த்த இலக்கியத்தின் தன்மையை நன்குணர்த்திவிடலாம். சோமசுந்தரக் கடவுள் அருளிய செய்யுளை நக்கீரன் 'விமர்சனம், செய்கையில், 'சொற்குற்றமன்று; பொருட்குற்றம். கூந்தலுக்கு வாசம் பூவின் சார்பாகிய செயற்கையாலன்றி இயற்கையாகவில்லையே? திருக்காளத்தியப்பருடைய சத்தியாகிய ஞானப்பூங்கோதையம்மையாருடைய கூந்தலும் அத்தன்மையதே' என்று கூறினார். இங்கு நக்கீரன் கூந்தலின் யதார்த்தத்தின் மையை அறியமுற்பட்டே, பொருட்குற்றம் கண்டு பிடித்தார். ஆகவே, பண்டு தொட்டு, தமிழன் பொரு

பதற்கு எனக்குத் தகுதிகிடையாது. ஆனால், அவர் இலக்கிய வளர்ச்சிப் பாதையில், காலவேகத்தில் முன்னேறாமல், எத்தனையோ காதலாரத்திற்குப்பால் பின் தங்கி நிற்கின்றார் என்று சொல்வதற்குச் சமஸ்கிருதப் பாண்டித்தியம் தேவையில்லை. 'நான் தேங்காய்ப்பூவுடன் மாசாப்பிட்டேன்' என்றால், நான் ஏதோ ஒரு தானியத்தின் மாவைத் தேங்காய்ப் பூவில் கலந்து சாப்பிட்டேன் என்றுதான் எல்லோரும் கருதுவார்கள். ஆனால் மா 'என்றால் குதிரை. நீ குதிரை இறைச்சிதான் சாப்பிட்டாய்' என்று வித்தகத்தைப் பறைசாற்றப் புகுவதற்கு விதண்டாவாதம் என்று பெயர். 'இலக்கியம்' என்ற சொல்லைப் பிரசுவித்ததாகக் கற்பிக்கப்படும் மூலச் சமஸ்கிருதச் சொல்லுக்கு 'கனவு' 'போலி' என்ற அர்த்தங்கள் இருக்கின்றன' என்று சொல்லப்புகுவது சொல்லாராய்ச்சியின் பாற்

பட்டதேயொழிய, இலக்கிய சம்வாதத் திற்கு உட்பட்டதாக எனக்குப் படவில்லை.

ஈழத்தின் தலைசிறந்த புலவரின் மைந்தனுக்கு இருக்கக்கூடிய ஆங்கில அறிவு மெச்சத்தக்கது. ஆங்கில அறிவு இல்லாதவன் கூட, இலக்கியத்தின் பல உட்பிரிவுகள் நமக்கு மேனாடுகளிலிருந்து-குறிப்பாக ஆங்கிலமொழியென்ற கப்பலில்-வந்திறங்கிய அந்நியச் சரக்குகள்தான் என்பதை ஒப்புக்கொள்வான். சிறுகதை என்பது Short-Story என்பதின் நேரடி மொழிப்பெயர்ப்பே. நாவல் என்ற சொல், Novel என்ற ஆங்கிலச் சொல்லின் கருச்சிதைந்த தமிழ் உருவம். நவீனம் அல்லது புதினம் என்ற சொற்களும் மொழி பெயர்க்கப் பட்டவையாம். இவ்விரண்டு இலக்கிய உட்பிரிவுத் துறைகளையும் குறிக்கும் சொற்கள் 'கடன்' வாங்கப்பட்டன என்பதற்காக, வளரும் தமிழிலக்கியத்தில் சிறுகதை-நாவல் துறைகள் பிரதான அங்கம் வகிக்கின்றன என்பதை, இடிந்துவிழும் பண்டிதமரபைப் கட்டிப் பிடிப்பவர்கள்கூட மறுக்க மாட்டார்கள். ஆங்கிலச் சொற்களின் வழி வந்தவை என்பதற்காக இத்தகைய உட்பிரிவுகள் தமிழிலக்கியத்தில் கிடையாது என்று திரு. நடராசா அவர்கள் வாதாடுவாரா? பகீரதன், 'ஈழத்து எழுத்தாளர் பத்து ஆண்டுகள சிறுகதைத் துறையில் பின் தங்கியிருக்கின்றனர்' என்று சொன்ன மாதிரித்தில், மூக்கின் மீது கோபம் கொண்டு, சண்டைக்கு நின்ற பெரியார், சிறுகதையும் நாவலும் தமிழில் இலக்கிய அந்தஸ்திலிருப்பதை மறுக்கமாட்டார், என்பது எனது துணிபு. அப்படியாயின் Realism என்ற சொல்லின் மொழி பெயர்ப்புத்தான் யதார்த்தம் என்ற காரணத்தினால், அப்படியொரு யதார்த்தம் தமிழிலக்கியத்தில் கிடையாது என்றுவிவாதிப்பது எந்தத் தருக்கவிட்டதிற்குள் அமையும்?

உண்மையை நகல் செய்வது தான் இலக்கியம் என்பது எந்தச் சிருஷ்டி இலக்கிய காரணம் ஒப்புக் கொண்ட உண்மை. இதனை ஒரு புதிய கண்டுபிடிப்பெனப் பறைசாற்றத் தேவையில்லை. முல்லைவின் அழகு கலையல்ல, அதைப் போன்ற ஒரு பிரதியை ஓர் ஓவியன் வர்ணக் கலவைகளில் வடிக்கும்பொழுது கலையாகின்றது. மயிலின் ஆட்டமும், குயிலின் இசையும் கலைகளல்ல; ஆனால், மயிலைப்போல ஆடுவதும், குயிலைப்போல பாடுவதும் கலைகள். தென்றலின் மென்னசைவு கலையல்ல; ஆனால், அந்த உணர்வைச் சொற்களின் ஜாலத்தினால் ஒரு கவிஞன் ஏற்படுத்துவானேயானால் அது கலை; இலக்கியம் கலை என்பது மனித சிருஷ்டி. இதனை நன்குணர்ந்துகொண்டு நாய்ப்பட விவகாரத்திற்கு வருவோம். போயும் போயும் நாய்ப்பேச்சு ஏன்? ஓர் அழகிய முல்லைமலரை எடுத்துக் கொள்வோம். அதன் சாயலையும், அமைப்பையும், வர்ணத்தையும் உண்மையோடு இயையத்தீட்டுவது கலை. அதற்காக, செம்மண் நிறத்தில், அல்லது கருநீல நிறத்தில், அல்லது பச்சைநிறத்தில் யானைத் தலையளவு கோடுகளைக் கிறுக்கித் தள்ளிவிட்டு, அதனை முல்லை என்று நம்மை நம்பச்செய்ய முனைவது கலையாகாது; குறளிவித்தையாக இருக்கலாம். யதார்த்தம் என்ற உண்மை சொல்லல் என்பது முல்லைமை அப்படியே முல்லையாக நமது மனக்கண்ணின் கொண்டுவது. பெரிய பெரிய தேக்கு மரங்களில் பூத்துக் குலுங்கும் யானைத்தலையளவு பெரிய பூக்கள்தான் முல்லையென்று வர்ணிக்கப்படும் பொழுது அங்கு யதார்த்தமும் இல்லை; கலையுமில்லை. உண்மையின் பிரதிபலிப்பான எழுச்சிதான் கலாசிருஷ்டியாகப் பர்ணிக்கின்றது. வாழ்க்கையும் இயற்கையும் கற்பனாவாதத்தின் அடிப்படையில் அணுகும் தத்துவத்தையே நடைமுறையையே கைக்கொள்ளும் Idealism இல் நம்பிக்கை கொண்டவர்

கூட, கற்பனா இலட்சியத்தை யதார்த்த வழியில் செல்ல முனைகின்றார்கள். அல்லது யதார்த்தத்தைக் கற்பனை இலட்சியத்தின் குறிக்கோளுக்காகப் பயன்படுத்த முனைகின்றார்கள் என்பதிலிருந்து யதார்த்தமே சிருஷ்டியின் முதுகெலும்பாகத் திகழ்கின்றது என்பது நெளிவு. உண்மை இவ்வாறு துலாம்பரமாக இருக்க, யதார்த்தம் என்பது இலக்கியத்தில் கிடையாது என்று அவர் வாதாடுவது, அவர் இன்னமும் சமஸ்கிருத சொப்பனவானிலிருந்து, மண்ணகத்திற்கு-கலாரளிகர்கள் வாழும், இப்பூவுலகத்திற்கு- இறங்கவில்லையென்பதைக் காட்டுகின்றது.

பள்ளி மாணவர்களுக்குப் போதிக்கும் வாக்கில் சில உதாரணங்களினால் இன்னும் விளக்குவோம்.

“கொண்டல்சேர் மாளிகைகள். வேலிகளெல்லாம் தங்கத் தகடுகள். வீதிகளில் முத்துக்கள் சிதறிக் கிடக்கின்றன. பதினைந்து யானைகளால் இழுக்கப்படும் ரத்தினத்தேரில் கச்சேரியில் பியூகை வேர்க் பண்ணும் கந்தன் வந்தான். அன்று பண்டாரநாயக்காவின் இறந்த தினமான தினால், யாழ்ப்பாணத்துப் பெண்களெல்லாம், வில்லாண்டிப் பொற்றாமரைவாவியிலே குளித்து ஈர்ப்புடவையுடன் நடனமாடினார்கள்” என்று எழுதுவது யதார்த்தமல்ல.

ஆனால் ஆடிப்பிறப்பின் பொழுது, கூடிப்பணங்கட்டிக் கூழ்குடிக்கும் காட்சியைச் சோமசுந்தரப் புலவர்,

“வன்னப் பலாவினை ஓடிப்
[பொறுக்கியே
வந்து மடித்ததைக் கோலிக்
[கொண்டே
அன்னை அகப்பையால் அள்ளி
[அள்ளி வார்க்க
ஆடிப் புதுக்கூழ் குடிப்போமே”
என வர்ணிப்பது யதார்த்தம்.

அதன் உள்ளடக்கத்தில், யாழ்ப்பாண மணவளம் வீசுவதையும், நமது வாழ்க்கையின் முறையினைச் சித்தரிப்பதையும் நாம் காணலாம்.

“இமயமலைபோன்று நெடிதுயர்ந்து நிற்கும் கீரிமலை. அந்த மலைக்குள்ளில், மேகக் கூட்டங்களுள் மாடிகள் மறைந்து காணப்படும் எம்பயர் ஹொட்டேல். அங்கே விலாசி என்ற அழகி, நீந்தப் போவதற்கு நீச்சலுடையில் தயாராக நின்றாள். அப்பொழுது, அவளை முதல்நாளிரவு மாவிட்டபுரம் தையிட்கிளப்பில் பால்ரூம் டான்ஸின் போது சந்தித்து அறிமுகமான சங்கரப்பிள்ளை என்ற யாழ்ப்பாணத்துக் கோட்டடியில் வெற்றிலைக்கடை வைத்திருக்கும் கோடல்வரர் வந்தார். தூரத்தில் நின்ற ஹெலிக் கொப்டரைக் கண்டதும், அவர்தனது ஹெலிக்கொப்டரிலேதான் வந்திருக்கிறார் என்பதை ஊகித்துக் கொண்டான். என்று எழுதுவது யதார்த்தமல்ல.

ஆனால்,

“கூரிய கத்தியினாலே-குந்தைக் கோதியே வார்ந்திரண்டாகக்
நாரினிற் கோத்து நன்றாக-
[கிழித்து
[நாளுக்கு
நாட்காய வெயிலிலே

[வைத்தெடுப் போமே”
என்று சோமசுந்தரப் புலவர் அவர்கள் புழக்கொடியலைப்பற்றிப் பாட்டுடையது யதார்த்தம். ஆயிரம் பாரதிகள் தென்னகத்தில் தேன்றினாலும், புழக்கொடியலைப்பற்றியாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்த சோமசுந்தரப் புலவரினாலேதான் விசேடமாக எழுத முடிந்தது. ‘வெருளி’யைப் பற்றியும் அவராலேதான் எழுத முடிந்தது.

உண்மையைப் பிரதிபலிப்பதே யதார்த்தம். இப்படி நடந்திருக்கலாம், அல்லது நடக்கலாம் என்ற மன எழுச்சியை ஊட்டுவதே

யதார்த்தம், யதார்த்த இலக்கியத்தில் சோமசுந்தரப் புலவர் அவர்களுடைய பாடல்களில் விசுவதைப் போன்று மண்வாசனை வீசும். இலக்கியம் என்ற அழகுக்கலை, நமது மண்ணில் வேருன்றி, மக்கள் வாழ்விலே முளைகொண்டு தளைக்கும் பொழுதுதான் மக்கள் இலக்கியம் என்ற யதார்த்த இலக்கியம் மலருகின்றது. பின்னையாருக்குப் பதில் குரங்கைப்பிடித்து வைப்பது யதார்த்தமல்ல. சமஸ்கிருத இலக்கியங்களிலே திளைத்துக் கற்பனா வாதத்தில் சிறகடிப்பவர்கள், சற்றே தங்கள் பார்வையைச் சங்ககால இலக்கியத்திற்குத் திருப்பலாம். அகமும் புறமும் தனிப்பாடல்களை உடையவை, அந்தப் பாடல்கள் மூலமே, அன்றைய தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கை முறையினை அறியமுடிகின்றது. புறமும் அகமும், ஏனைய சங்க நூல்களும் அந்தக் காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்களுடைய வாழ்க்கை முறையினை, கொள்கைகளை, எழுச்சிகளை, நம்பிக்கைகளைப் பிரதிபலிக்கின்றன என்பதை ஒப்புக் கொண்டால், யதார்த்தம் என்பது தமிழ் மொழிக்கு அந்நியமான தல்ல என்ற முடிவுக்குத்தான் வந்தாக வேண்டும். இன்று நேற்றுகவும், நாளை இன்றுகவும் உருண்டோடிக் கொண்டிருக்கின்றது காலம். காலமாற்றத்தில் ஏற்படும் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் உருவாகும் சூழல்களையும், அதில் வாழும் மக்களின் பிரச்சினைகளையும், அவர்களுடைய மனஎழுச்சிகளையும், சித்தரித்து, வாழும் வழிசமையத்து, நம்பிக்கையூட்டுவதுதான் இலக்கியம் - மக்கள் இலக்கியம் வாழும் இலக்கியம் - யதார்த்த இலக்கியம்.

யதார்த்த இலக்கியம் படைப்பதாகச் 'சீல்' குத்தித்திரியும் சில சிருஷ்டிகாரர் யதார்த்த இலக்கியத்திற்கு இலக்கணம் வகுத்துக் கொள்ளாமல், தங்கள் சார்ந்துள்ள ஒரு அரசியற் கோட்பாட்டிற்கு ஏற்ப,

இலக்கியம் படைப்பதையே யதார்த்த இலக்கியம் என்று மருட்சிகொண்டு, சந்நதமாடும் செயல், இந்த முதிய வவருடைய குழப்பத்தை அதிகரிக்கப் பண்ணியிருக்கலாமென்றே எனக்குப் படுகின்றது. ஆட்டுக்கு நாலு கால்கள், மனிதனுக்கு இரண்டு கைகள் என்ற ரீதியிலேயும், இரண்டு மூன்று இரண்டும் நாலு என்ற வகையிலேயும் 'பச்சை' உண்மைகளின் பட்டியலைத் தயாரிப்பது இலக்கியமாகாது. விஞ்ஞான உண்மைகளை அப்பாட்டமாகச் சொல்வது விஞ்ஞானமே யொழியக் கலையல்ல. களத்தை உருவாக்குவதில், மண்ணைத் தேர்ந்தெடுப்பதில், சூழலைச் சித்தரிப்பதில், நிகழ்ச்சிகளைச் சொல்வதில், எண்ணங்களை வடிப்பதில், அதாவது உள்ளடக்கத்தில் யதார்த்தம் அல்லது உண்மை சொல்லல் இறுக்கமாகப் பதிய வேண்டும். ஆனால் உருவத்திற்கு வந்துவிட்டால், சிருஷ்டிக்காரரின் சொந்த மனோதர்மத்திற்கும், கற்பனைக்கும் நிறைய வேலையிருக்கின்றது. உத்தி, பாணி, நடை, வார்த்தைப்பிரயோகம் என்ற விவகாரங்களில், பூவேலையும் பூச்சு வேலையும் இடம்பெறத்தான் செய்யும். மொட்டையாக, தன்னந்தனியாக, ஒரு முல்லை மலரை வரைவதிலும் பார்க்க, பந்தரில், தென்றலில் அசைந்தாடும் முல்லையையோ; அல்லது, யுவதியின் கேசத்தினை அழகுபடுத்தும் முல்லையையோ, வரைவதில் கலையம்சம் பூரணமாக மிளிருமல்லவா? உருவகங்கள், உவமானங்கள் உருவத்தைச் சிறப்பிக்கின்றன. இவற்றின் ஆட்சி இலக்கியத்தை அழகுக் கலையாக மலர்விக்கின்றது. யதார்த்த சிருஷ்டி இலக்கியகாரர் என்று தங்களைக் கற்பித்துக் கொள்ளக்கூடிய ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் உள்ளடக்கத்தை முன்னர் மனதில் வரையறுத்து வைத்திருக்கும் அரசியல் தத்துவத்துடன் வலிந்து இணைக்க முனைவதும், உருவத்திற்குக் கொடுக்கப்படவேண்டிய அழுக்கத்தினையும்

முக்கியத்துவத்தையும் அளிக்கத் தவறுவதும், தங்களுடைய பலவீனங்கள் என்பதை உணர்வேண்டும். முழுக்க முழுக்க Formist ராக இருக்கத் தேவையில்லை. உள்ளடக்கமும் (Matter) உருவமும் (Form) இலக்கியத்தின் உயிரும் தசையும் யதார்த்தமின்றி உள்ளடக்கம் வலுப் பெருது; கற்பனையின்றி உருவம் சிறக்காது.

நமது பணி மக்கள் இலக்கியம் படைப்பதே. மக்கள் இலக்கியமே

வாழும் இலக்கியம். மக்கள் இலக்கியம் யதார்த்தத்தில் காலான்றது தளைக்க இயலாது என்றே எனக்குப் படுகின்றது. யதார்த்த இலக்கியம் இல்லையென்று திரு. நடராஜா அவர்கள் வாதாடினால், தனது தந்தையாகிய சோமசுந்தரப் புலவர், புலவரல்ல என்று வாதாடுவதை ஒக்கும். யதார்த்தம் என்பது இலக்கியதிலுண்டு. அதனைப் பூரண கலையம்ஸத்துடன் இன்னும் நாம் படைக்க முயலவேண்டும்.

“ஆசீர்” வெளியீடுகள்

படிமுறைக் கணிதம்:

2.	3.	4.	5.	6.	7.	8ம் வகுப்புகளுக்கு
1.20	1.40	1.60	1.80	2.00	2.00	4.00 ரூபா

படிமுறை எண்கணிதப் பயிற்சி

மத்திய வகுப்பு,	உயர்தர வகுப்பு தமிழ்,	ஆங்கிலம்	சிங்களம்
1.60	1.60	1.60	1.60

மாதிரிகை வினாப்பத்திரங்கள்:

5.	J. S. C.	G. C. E.
-/50	-/75.	1.00

படிமுறை அட்சர கணிதம்

6.	7.
1.60	(அச்சில்)

ஏனைய வெளியீடுகள்:

இலக்கண விளக்கமும் பயிற்சியும் 4ம் 5ம் வகுப்பு, பயிலுந் தமிழ் முதலாம் பாகம், பாடக்குறிப்பும் பதிவும், இலங்கைப் பூமி சாத்திர வினாவிடைகள் முறையே 70, 80, 2.00, 2.00, 1.25 கிடைக்குமிடம்

ஆசீர்வாதம் அச்சகம்-புத்தகசாலை,

32, கண்டிவீதி - யாழ்ப்பாணம்.

தொலைபேசி. 274

வெறுந்தொகை

“இராசபரத்”

தனை : சரசவாகை.

துறை : நகைவினாயியன் மொழி.

சங்கு நேர் கொண்டை சரிந்து வீழாது
புங்கையந் தருக்கள் பொலியுநற் கானல்
அங்கண் விசம்பில் அருங்கந் தொன்றிடைத்
தொங்குந் தூக்கணங் குருவிக் குடம்பை
புன்தனைப் பொறியில் நின்றே யாடல்போல்
நங்கையோர் பிணைத்த ‘நைலோன்’ வலையில்
தங்கியங் கூரும் தலைசால் பேனே!
நானுனை நயந்தோர் நல்லுரை கேட்டேன்;
“காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ...”
கத்தரிக் ‘கோலன்’ கலிவினை யாட்டிலே
இத்தனை நாளும் இலங்கிய கூந்தல்
மெத்தப் புடைத்தொரு மென்பந் தாச்சுதே...
சத்திய வார்த்தை சாற்றிடாய். அந்த
ஒப்பனைக் குள்ளே உறுகடைச் சரக்கோ?

திறம் சலவைக்கு

மீல்க் வைற்
சோப்

மீல்க் வைற் சோப் தொழிற்சாலை

யாழ்ப்பாணம்

1966

சிரிப்பு நடிகரின் சொற்பொழிவு

மாஸ்டர். சிவலிங்கம்

நான் சென்னையில் தங்கியிருந்த சமயம் பல சினிமா நட்சத்திரங்களைச் சந்தித்து அளவளாவும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. ஒரு நாள் சிரிப்பு நடிகர் கருணாநிதியின் வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தேன். மிக உற்சாகமாக வரவேற்றார். பேச்சுவாக்கில் “உங்களைப்பற்றிச் சுருக்கமாகச் சொல்லுங்களேன்...” என்று நான் சொன்னதுதான் தாமதம், உடனே மேடையில்—பொதுமக்கள் கூட்டத்தின் முன்பேசுவது போல பெரிய முழக்கத்துடன் சொற்பொழிவே ஆற்றத் தொடங்கிவிட்டார்.

“என்னைப்பற்றிச் சுருக்கமாகச் சொல்லும்படி சொல்நீங்க! சரி...மறுக்க முடியுமா என்ன? சொல்றேன் கேளுங்க 1926ம் ஆண்டு தமிழகத்தின் தஞ்சை மாவட்டத்திலுள்ள சரித்திரப் பிரசித்தி பெற்ற கமலாபுரம் என்ற கிராமத்தில், அரிகிருஷ்ண உடையார், ஜெகதாம்பாள் அம்மையார் ஆகியோரைப் பெற்றோர்களாகக்கொண்டு இவ்வுலகில் அவதரித்தேன்.

என்னை நன்றாகப் படிப்பித்து மேதையாக்க வேண்டுமென்று எனது தந்தையார் நினைத்தார். ஆனால் அதற்கு விதி விலக்காகி விட்டேன். ஆகவேதான் இப்போது ஒரு நகைச்சுவை நடிகனாக இருக்கிறேன். நடிப்புத் துறைக்குப் பள்ளிக்கூடம் கிடையாது, அப்படி இருப்பதாகச் சொன்னாலும் நாடகத்தைத்தான் சொல்ல வேண்டும். ஆனால் நாடகப் பக்கங்கூட நான் போனது கிடையாது.

பெற்றோர் ஆசை பூர்த்தியாகியிருந்தால்...நான் ஒரு நடிகனாகவே ஆகியிருக்க முடியாது. சினிமாவில் புகழும் பெற்றிருக்க முடியாது, ரசிகர்களின் ஆதரவும் கிடைத்திராது, பெற்றோர் ஆசை நிராசையானதும் நல்லத்துக்குத்தான் போலும்!

பள்ளிக்கூட மாணவரையிருந்த காலத்தில் நான் ஒரு பெரிய குறும்புப் பேர்வளி. நான் படித்த பள்ளியிலுள்ள ‘சைபர்கள்’ எல்லாம் எனது குத்தகைதான். வாத்தியார் கணக்குப் போட்டால் நான் கவனிப்பதேயில்லை. எல்லாம் தெரிந்த மாதிரி இறு

பாப்புக்கொள்வதுண்டு. ஆனால் சரித்திரக் கதையென்றால் சோறு கூட வேண்டாம். அதிலும் நெப்போலியன் போன்ற கதைகள் எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும்.

சினிமா நடிகனான பின்பே எனக்குத் திருமணம் நடைபெற்றது. என்னோடு படித்தவர்கள்—மாணவப் பருவத்தில் என்னை முட்டாளென்றுகூறி என்னுடன் சேர மறுத்தவர்கள்—என்னைச் சோம்பேறி என்று திட்டிய பாலிய நண்பர்கள், எல்லோரும் திருமணத்திற்கு வந்து என்னைப் போற்றிப் புகழ்ந்தார்கள். ரசிக நண்பர்களும், பெரிய, பெரிய மனிதர்களுங்கூடத் திருமணத்திற்கு வந்து பாராட்டினார்கள். எனது தந்தையாருக்கு ஒரே ஆச்சரியமாகப் போய்விட்டது.

அப்போது நான் அவரைப் பார்த்து “அப்பா! படிப்பு வேறு, புத்தி வேறு, அனுபவம் வேறு. இவை மூன்றும் ஒருங்கே அமையப் பெற்றவன்தான் மேதை, பள்ளிப்படிப்பால் மட்டுமே ஒருவன் மேதையாகிவிட முடியாது,” என்று கூறினேன். அவர் வெட்கித் தலைகுனிந்தார்.

இப்போதுகூடப் பாருங்க, சந்திரனைச் சுற்ற ‘ரொக்கட்’ கண்டு பிடித்திருக்கிறார்களே...! அவர்கள் கூடப் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்தவர்கள் தான். எடிசனும், மார்க்கோணியும் பள்ளியில் படித்தவர்கள் தான். அவர்களுடன் எவ்வளவோ மாணவர்கள் படித்திருப்பார்கள். ஆனால் அவர்கள் அத்தனைபேரும் எடிசனைப்போலவும், மார்க்கோணியைப் போலவும் பேரும், புகழும் பெற முடிந்ததா? ‘ரொக்கட்’ விடப் பள்ளியிலா சொல்லிக்கொடுக்கிறார்கள்? இங்கேதான் புத்திக் கூர்மை -- ஆராய்ச்சித் திறமை படிப்பை மிஞ்சுகிறது. படிப்பும் வேண்டியதுதான், அதைவிட அனுபவம் வேண்டும் எல்லாவற்றையும் விட முனையின் சக்தித் திறமை வேண்டும். அப்படியானவர்களே உலகில் புகழுடன் வாழ முடியும்.

அட்டே! எங்கேயோ ஆரம்பித்து எங்கேயோ போயிட்டேனே! என்னைப் பற்றிச் சொல்லும்படி நீங்க கேட்டீங்க. நான் என்னென்ன மோவெல்லாம் சொல்லிவிட்டன் போலிருக்கு. பறவாயில்லையா? அப்பசரி. ஈழத்து ரசிகர்களுக்கு எனது அன்பு வணக்கத்தைத் தெரிவிக்க மறந்துவிடாதீர்கள். வணக்கம்.

அன்பின் வெற்றி

ச. வே பஞ்சாட்சரம்.

வயிறு வளர்ப்பதில் வாணாள் போய்விடின்
உயர்வறு வாழ்வினில் உறுவது ஏதென
ஏந்தியென் கணக்கை எழுதி முடித்ததும்,
தூங்கியிருந்திடும் துணைக்கணக்கர்களை
இரங்கி நோக்கியே எடுப்பெனோர் தாளினை!
மருந்து குடித்ததை மறந்த மச்சிச்சியில்
முன்பென் நினைவினில் முகிழ்த்திருந்திட்டோர்
இன்பப் பாடலை இனிதே எழுதுவேன்.

விலையிற் போக்ய வேலையாள் விலையிலென்
தலைமேற் சுழன்றிடும் சலியாவிசிறியின்
உரமுடைக் காற்றில் உலைந்திடும் தாளது.
விருட்டென்றெழுந்திடும் சதிர்வினையாடியே
அசைந்து, அசைந்து போய் அமர்ந்திடும் வேலையில்
ஒசிந்திருக்குமோர் ஒண்டொடி பக்கமே!

அலுப்பு அகற்றியான் ஆடாதெழும்முன்
ஒலிக்கும் வெண்புற உருவுடையாளதைக்
குனிந்தெடுத்துவிழி கூட்டுவள். தாமரைத்
தனியிதழ்தடுகள் சதிரிடும் குழலிசை
“கவிதைப்பெண்” எனும் கசப்பில் அணுகையில்,
செவிகளிற் தீஞ்சுவை சேர்ந்திடப்பாட்டெழும்.

“தேனுண்டே வண்டாடும். மஞ்சை கொண்டற்
தோகாணிலும் ஆடும். என்றன் நெஞ்சோ,
வானுண்ட இன்பத்துக் கவிதைக் கன்னீ!
மகிழ்ந்தாடும் உன்னெண்ணம் கொள்ளும் போதும்!

பிறைகண்டே முகம் மின்னும் ஆழி. அல்லாம்
பிறைப்போதும் முகம் மின்னும் அல்லி. ஆற்றல்
நிறை செல்வி எம்முகமோ மலர்ந்து மின்னும்
நின் னெண்ணம் நெஞ்சினிலே நண்ணும் போதும்!

முகில் பெய்தே மண்குளிரும். நிலவுங்காற்று
முரல் காரைக் கண்டாலும் குளிரும். நெஞ்சோ,

மகிழ்வுற்றுக் குளிர்வெய்தும் உன்றன் எண்ணம்
மன்னிடவும். வாழிஎன் இன்பப்பெண்ணே!!

கதிர்படுபளிங்கென, கனியொடு தேனென
சதங்கையின் குரலினிற் தவழ்ந்தஇப் பாடலை
“யானோ புனைந்தேன்?” எனயான் வியக்கையில்,
மீனோர் விழியினை விரிந்தோ ராயிரம்
கன்னலின் கற்பனை காட்டஅக் கணத்தினில்,
இன்னமுதார்ந்திடும் ஏந்திழை கேட்டனர்,
“உங்களதோ?”வென. உரைத்தேன் “ஆமெ”னச்
சங்ஸதத்தோடு யான்! தந்தனர் தாழினை.

நிகழ்ச்சி யிதோடிதன் நினைவும் நீங்கிட
நகர்ந்தன ஓர்சில நாட்கள். ஆங்குள்
என்னரும் நண்பனும் இனியன் என்னிடம்
“என்ன பிறைமுடி எப்பொழுதும்உனைக்
கனிந்து நோக்கியும், கடிதே மீண்டெதோ
குனிந்தும் ஏட்டினிற் குறித்து மிருந்திடும்
உலகின் அரசிஉன் ஓவியம் வரைவனோ?
நலம்” என்றொருமுறை நகைத்தான் குறும்பொடு.
இன்னொரு நண்பகல் இவளினை ஊழியக்
கன்னியர் ‘அரசிநீ! கவிஞர் முடியுடன்...’
என்று நிறுத்துதல் இன்னிசை யாழினை
வென்றிடு மோசையில் விழுந்து சிரித்திடல்
புரிந்தது முண்டு! மெய்பொய்யறி வோமென
விருபபி ஒரேமுறை வேலையு ளிவளினைத்
திரும்பி நோக்கினேன். செயலிழந் திருந்தனர்.
அருந்திடும் நோக்கெனில் அனைந்தெனை நின்றிடும்.

நாணியான் குனியுமுன் நகைமுகம் தாழ்ந்திடும்!
தூணை மாறினேன்; துய்த்திருந் தேனெழில்!
மரத்தே னோவெனும் மயக்கமோ என்னவோ!
பரபரப் போடெனைப் பார்த்தனர் அடிக்கடி.
புறவா ழையிலைப் பொன்னுடல், தேய்வுறும்
பிறைநுதல், மின்னொளி பிறந்திடும் கன்னங்கள்,
நொச்சிப்பூ நாசிமென் நொதுமற் கழுத்தினில்
அச்சில கணத்தினில் அரும்பிடும் நீர்த்துளி!

தள்ளாப் பயத்தொடு தாரா ஒத்தவள்
துள்ளி யெழுந்துதாட் துண்டொன் றுடனே
எனனை நெருங்கினள். ‘இந்தக் கணக்கினை

எவ்வாறு செய்வ தென் றென்னை வினவினாள்
திருக்கட் டென்நிலை தேர்ந்தக் கணக்கினை
நடுக்கொடு செய்தவள் பூங்கையில் தல்க்ட
கண்கள் கனிந்திட, களிமுகம் மின்னிட,
வெண்முல் லைப்பல் விளங்கச் சிரித்தனள்.
“நன்றி மிக”வென நவின்றே அகன்றனள்.
அன்றிருந் தென்னிடம் அடிக்கடி வந்தனள்.

“இருக்கிறே னேய்வாய்; ஏதும் வேலைகள்
தருக.’ என்றுதன் தரளப்பல் காட்டுவள்.
பெற்றுக் கொண்டதான் பிரிவள். பணிவிடைப்
பெற்றியால் ‘ஷா’வெனும் பீடுடை அறிஞரின்
காதலைப் பெற்றவள் ஒப்பளோ கன்னியன்?
ஈதொடு நின்றிலள். இன்னொருநாள் புகைப்
படமும் என்பாடலும் பாராட்டும் வெளி
யிடப்பட்ட டிருந்ததோர் இதழ் கொணர்ந்தனள்.
மகிழ்ந்து காட்டினள் மற்றுமு ளோர்க்குமே!
“மகிமையே நம்பணி மனைக்கும் இவரினால்”
என்றனள். இனியன் “ஏன்உங்களுக்கும்
அன்றோ?” என்றதும், மகிழ்வி லயர்ந்தனள்.
வண்டு விழியினை மலர்ந்தெனை நோக்கினள்.
கண்டே இருண்டஎன் கண்ணொளி நின்றிடும்!

நாளடைவில் என் நல்வரவுக் கென
நீளெழில் விழியும் நேர்பணி மனையதன்
வாயிலில் நின்றிடும் வழக்கி லிறங்கினள்.
போய்தோ இவ்வளவுக்கு இப்போக்கென
உவப்புறும் என்னிளம் உளம்தனி லிதுவரை
கவன்றிலாக் கவலை தோன்றிடாக் கடமையின்
பொறுப்பின் உணர்வெழும், புதிதாய்க் குழம்பியே
பொறுத்திருந் தெண்ணினேன் புயலெழ நெஞ்சினில்!

‘சான்றோன் யானெனத் தரணி மகிழ்ந்திடும்
ஈன்றோர்க் கிக்கதை எட்டிடில் தீயவன்,
அடக்கம், ஆண்மை அற்றவன், குடியைக்
கெடுத்தான் பெயரில் எனநோ வாரோ?
நான்விடும் வழியென நம்பி யிருப்பவர்,
வான்புக ழறீவொடி வடிவொழுங் குடையவர்.
உளரும் உளரையே உவந்து மணப்பதில்
பிளந்திவ் உலகினைப் பெரியர், சிறியராய்
நற்பணி யாற்றுவோர் நடுவில் வறியநம்

பெற்றவர் பெண்களாய்ப் பிறந்துள் ஏழைகள்
என்னருந் தங்கையர் இருவரின் நிலைமையும்
என்ன ஆவதோ? எரியுது நெஞ்சமே!

“அப்படியெனில் அவள் அருவிஇன் சிரிப்பினை,
கொப்பளிக்கும் ஒளிக்குளிர் முகமலர்வினை,
மாண்மருள் நோக்கினில் வண்டெழில் நிறமுடை
மீனுருச் சுடர்விழி விளக்கிடு மாவலை
அழிப்பதா? அவருரு அவிப்பதா? ஓர்கால்
ஒளிப்பதைன் காதலின் ஊற்றினை முடியினும்,
வெள்ளை யிளம்புரு, விஞ்செழில் வாத்தென
துள்ளி நடந்துளம் தூண்டுமப் பாவையின்
நெஞ்சு கனிந்திடும் நேரிய அன்பினை,
அஞ்சுதல் ஆறுதல் அற்றநற் ரெண்டினை
எப்படி மறப்பதோ? எப்படி வாழ்வதோ?

இப்படிக்க கலங்கியே இருக்கையில் கொழும்புப்
பட்டினம் தேர்விற்குப் பயணமாகுநான்
கிட்டிடும். கவலைகள் கிளறிடும் நெஞ்சுடன்
சென்று திரும்பினேன். செயல் மனைக்கேகினேன்.
அன்றினியன் அவள் அச்சில நாட்களும்
விசிறி இரைச்சலை விழுங்கிடு முச்செழ
நசிந்த மனத்தொடு நடட் கல்லாகவே
சோர்வுடன் இருந்தது, சொன்னான். எனையவள்
பார்த்ததுஞ் சூழலைப் பற்றி எண்ணாமலே
விம்மினள். குமுறினள். விழிமழை பெய்தனள்!
அம்மியாய்த் துன்பமோ அழுத்துமென் நெஞ்சினை!
எழுந்துடன் பாய்ந்தவள் இளமைகொஞ்சிடும்
கொழுந்துடல் பற்றியே கூறிடத்தேறுதல்
துடிதுடித்த யான் சூழற்கு...ங்கினேன்.
கடமை விட்டிதைக் கணக்கர் நோக்கினர்.
குமையும் உள்ளங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்
அமைதியை எய்திடும். ஆழ்ந்து சிந்தித்தேன்.
பொறுப்புணர்வு எழும். “போற்றிடு நெறியினை!
பொறுத்திடாள் மங்கையன் பொறுப்பொழியும் வரை!
கருத்தை இழப்பையேல, கடன் மறந்து அவள்
விருப்புறும் செய்கையே விழைந்து செய்கவை!
உடன்படேல் ஆகவே! உரையாதோடிடு!!
கிடைத்திடும் வேறு கேடிலாதொழிலெதா!!”
என்றது. இனியனை இடொடு வேண்டினேன்
கொன்றிடும் குமுறலைக் கூட்ட எழுதிட

இவட்கென் முகவரி இயம்பிடாவண்ணமே!
தவற்றினுணர்வொடு சாற்றாதெவர்க்குமே
வேலையிலிருந்து விலகினேன். வேறொரு
வேலையிற் சேர்ந்தேன். விட்டிருமாதாயர்?

இயந்திரமாகினேன். இன்னல் வாழ்வெனில்
இயங்கிடும் சோர்வெனும் இருட்குகை தன்னிலே!
உளம்போலமைதியும், ஊக்கமும் சென்றவோ
வளம் சேர் பண்பினள் மாட்டே? எதுவெனும்
எழுதிடும் போதிலென் எழிற்பெருவிரலவள்
அழகுருச் சாற்றிடும்; அழுதிடும் நெஞ்சமோ!
கடமைகள் தடைபடும்! கவிதை புனைந்திடும்
திடமெழும் போதவள் செய்பணி நினைவெழும்!
உடன் பிறந்தோர்களின் உய்வினுக்கேங்கையில்
ஒடிந்ததோர் மலரினை என்னுளம் கண்டிடும்!
சிலநாட்பிரிவினிற் செத்துப் பிழைத்தவள்.
பல நாளாகுதே படுந்துயர் எங்ஙனே?
பொன்றிகழ் மெய்யுளம் பொற்பையிழக்குமோ?
என்றிவ்வாறெலாம் எண்ணி மயங்குவேன்.

இருந்தால் இருந்தது, எழுந்தால் எழுந்ததாய்
உருவங்கெடுமெனை உடன்பிறந்தோர்களோ
கண்காணித்தணர். காரணங் கேட்டனர்.
புண்காணும் உளம் புகல உறுதியாய்
மறுத்துவிட்டேன்! கலங்கி மயங்கினர்.
வெறிச்சென்றயது வீடே கவலையில்!

இப்படித்துயரினில் இருக்குமோர்மலையில்,
தப்புடைப் பயமொடு தங்கையர் தந்தனர்
பிரித்தவோரஞ்சலை; பெற்றதை நோக்கினேன்,
அரித்திட ஆவலும்! “அன்புடை நண்பனே!
தொண்டுனக்கியற்றத் துணிந்தவள். மசிழ்வைக்
கண்டிட த்துடிப்பவள் கனிந்த உன் அன்பினில்,
மறைந்தசின்னாள் மிகவாடியும் சோர்ந்தும்
நிறைந்திட நீள்விழி நீரில் இருந்தவளை
இன்றெனை அணுகினள். “ஏனிவர் வராமல்
நின்றனர்?” என்றனர். நீங்கினர் வேலை”
என்றேன். “ஏனே?” என்றனர். இயம்பல்
இன்றி விழித்தேன். கண்ணீரேரிகள்
உடைப்பெடுத்தோடவே “ஒன்றவர்க்குரைக்குக!
வெடித்துளம் மாண்டிடின், வெந்துயர்க்கிரைபடிள்

தவிரயான் காத்துத் தனியளாய் வாழ்வேன்
அவரின் பணிசெய! ஆவல் முதுமையில்
முற்றினும் மகிழ்வேன். மொழியிற் கொண்டுடைப்
பற்றது பிணைத்தது பாவலரிடத்திலென்
நெஞ்சினே! நீங்கிடாதிவர் நினைவென்றுமே.

கொஞ்சிட இசை பொருட் சொற்கள் கூடினீன்,
நறுஞ்சுவைப் பாட்டுகள் நாடு நலம் பெற
பெறுமுருஅல்லவோ? பிணைந்தாலிருவரும்
பயன்மிகு வாழ்வது படைபடும் இவ்வணை;
நயமிகும் கவிதையும் நானறி இசையதும்
ஒன்றற் கொன்றுறு துணையாயுந்நிதும்.
என்றே நம்பினேன்” என்று வருந்தினள்!
“பாலையிற் புழுவெனப் பதைக்குதென் நெஞ்சமோ!
வேலை எனக்கு ஏன்? விலகிறேன் இன்றுடன்!
அப்பா உறைந்திடும் அட்டனுக்கின்றையே
தப்பாதேகுவோம் தம்பியும் யானுமே!”
என்று விம்மி அகன்றனள். ‘இனியன்’
என்றது கடிதம். நிமிர்ந்தேன். இளையவர்
நீர் கண்ணில்வர நின்றனர். இனிதே
சீருடன் வளர்ந்தவர், தெளிந்த அறிவினர்.
கற்றவர் இருவரில் கள்ளமில் இளையவர்
சற்றுத்துடுக்கினள் சாற்றினள் துணிவொடு
“மறுவறும் அன்பினில் மனர்பறி போனதில்
குறையிலை அண்ணா” என்று! கூறினள்
முத்தவள் “விரும்பியும் முயன்றெமக்காகவே
நீத்தது அவளினே நிறை பண்பல்லவோ?”

இந்நாள் வரைபடும் இடர்மறந்து அவள்
சொன்னதுமிதைமனம் துளிர்க்கும் மகிழ்வினில்!
அப்பொழுதன்னையார் அங்கே நண்ணுவர்.
குப்பென்றென்முகம் நீர்கொழும்! திருடனும்
விழிப்பேன்! அமைதியாய், “விரும்புவேன் மகனே
அழியாப்பிணைப்பினில் அன்பொடு மூவீரும்
வாழ்ந்திட நன் மரு மக்கள் கிடைப்பதே!
ஆழ்ந்த நல்லன்பறிவசையா நெஞ்சுரம்
வாய்ந்த இம்மங்கையள் ஒருவதில் மகிழ்வேன்.
வாய்க்ககும் பெருங்குவை மறுக்காதேற்குதி!”
என்றனர். வியந்தேன் கனவோ என்றுயான்!
“தந்நம்பிக்கை இலர், தமதுரிமைகள்
விற்றே மாமனார் வீட்டினிற் பணம் பெறும்
பெற்றியர் மாறையப்பீடுறும் அண்ணலே!”

என்றனர் புதுமையாய் இளைய தங்கையள்.
 “வண்புகழ் அண்ணலே, மதித்துப் பண்பினை
 மடந்தையை ஏற்குதி! மகிழ்வொடுவாழ்குதி,
 கொடும்பண வெறியர் குவலயத்தின் வழி
 காட்டியாய்! பயனும் களிப்பும் மலர்ந்திடும்
 பாட்டிலும் வீட்டிலும்!” பகர்ந்தனர் முத்த
 தங்கை. மகிழ்வெனும் தண்ணீ ரோடையில்
 முங்கியும், எழுந்தும் முயங்கும் நெஞ்செனில்!

இறுதியில் வந்தனர் என்னருந் தந்தையார்.
 “பிறைமுடி அவளிடம் பிந்தா தறிவிநீ
 பொறுத்திருக்கும்படி” என்று புகன்றனர்.
 பொறுப்பதோ பின்னும் புகைவண்டி ஏறுவேன்,
 அன்றே நண்ணிட அட்டன்! என்மேல்
 பொன்ற அன்புடை வீட்டவர் போற்றியும்
 இன்பக் களஞ்சியம், இன்னிசைப் பூங்குயில்,
 அன்பின் திருவுரு, அழகுப் பெட்டகம்
 உலகரசிதனை நினைந்துளம் குளிர்ந்துமே!
 நிலையறு மனத்தொடு நெருங்கையில் அவனார்,
 அணுகையில் இன்பினை, அவ்வழி எங்கணும்
 அணிசெயும் காட்சிகள் அழகள்ளி வீசிநும்!

வாழையின் சோலைகள், பசுமாந் தோப்புகள்,
 மேழியின் பசும்வயல், விரியிருட் காடுகள்,
 பூம்புன லோடைகள், புதுமலர்ச் சோலைகள்,
 தேம்பொலி ஆறுகள், தீங்கனித் தோட்டங்கள்,
 தென்னந் தோப்புகள், செறிமணல் மேடுகள்
 இன்னும் பற்பல இடங்கள் அன்றுபோல்
 என்றுமே எழிலாய் இருந்திடவில்லை! யான்
 சென்றொரு வாறிவள் திருமனை நண்ணினேன்.

‘என்ன ஏதினை இயம்பி நுழைவது
 கன்னல் மொழியினள் வீடெ’னக் கலங்கியே
 நிற்கையில் ஒருபுறம் நீள்தொலை விருந்தெழும்
 கறகண்டிசை! என் காதில் நுழைந்திடும்!
 நாடியவ் விடத்தினை நடந்து தெளிந்தேன்
 தேடிடும் மங்கையின் தீங்குரல் என்பதை!
 துன்ப உணர்வது தோய்ந்த இப்பாடலும்
 இன்ப எழுச்சியைச் தூண்டுமென் நெஞ்சினில்!
 இதனைப் பார்த்திட எழுந்தவோர் ஆவலில்’
 மதங்கொள் யானையாய் மலைச்சரிவொன்றிலே
 பாய்ந்துமே லோடினேன். பார்த்தேன் பாவையள்

சாய்ந்தவோர் மரக்கிளைத் தங்கி இருப்பதை!
 மான்களின் கூட்டமும், மரமுறும் புட்களும்
 தேனுணும் வண்டெனத் தேங்கி மயங்கிட,
 மின்னல் அருவியும் மெல்லொலி நல்கிட,
 பொன்னொளி எங்கணும் பொலிதரு மாலையில
 ஏந்திழை ஏந்தியோர் யாழ்எழிற் கையினில்
 தீந்தமிழ் பாடினள். தேங்கினினேன் மறைவினில்!

தேனுண்டே வண்டாடும். மஞ்சை கொண்டற்
 தேர்காணிலும் ஆடும். எந்தன் நெஞ்சோ,
 வானுண்ட இன்பத்துப் பாவல் லோடே
 மகிழ்ந்தாடும் வருவீரென் றெண்ணும் போதும்!

பிறைகண்டே முகம்மின்னும் ஆழி. அல்லாம்
 பிழைப்போதும் முகம் மின்னும் அல்லி. ஆகூறல்
 நிறைமன்னு என்முகமோ மலர்ந்து மின்னும்
 நீர்வருமோர் பொழுதுள்ளம் எண்ணும் போதும்!

முகில்பெய்தே மண்குளிரும். நிலவுங் காற்று
 முால்காரைக் கண்டாலும் குளிரும். நெஞ்சோ
 மகிழ்வற்றுக் குளிர்வெய்தும் வரவை நம்பும்
 போதினிலும் வாழீ!என் நெஞ்சங் கொண்டாய்!

இணைத்திரு உள்ளங்கள் இன்றவைக் குரியரை
 பிணைத்திடப் போகும்இப் பீடுடைப் பாடலே
 திரும்பவும் திரும்பவும் தென்றலில் வந்தது.
 சுரும்பென விரைந்தவள் எதிரிற் தோன்றினேன்.
 திடுக்கிட் டெழுந்தெனைத் திகைப்புடன் நோக்கினள்.
 துடிப்பொடு வந்திரு சுனைவிழி யோடெதிர்
 இருந்துஎன் கால்களை இறுக அணைத்தனர்
 இருந்துயர் கண்களில் இயம்பினள். பதறியே,
 கொம்பிழந்துதுவழ் கொடியியற்பாவையை,
 வெம்பிடும் நெஞ்சொடு விரைந்தென் கைகளால்
 எடுத்து நிறுத்தினேன். ஏறஇறங்கவே
 நடுக்குறு மவளினை நலிந்து நோக்கினேன்.

சினந்துமான் புட்களும் சிதறிட நாற்றிசை
 மனமறி யாமலே என்வா யலறிடும்
 “உலகரசி!என் உளத்தரசி! உன்
 மலர்விழி, கன்னங்கள், குருத்துடல் மங்கிட
 திரள்பனங் கிழங்கெனத் திகழிரு கைகளும்
 வரண்டு மெலிந்திட, உன்மனம் வெந்திட-
 வைத்தயான் கொடியவன் மன்னிப்பாய்!”என!

“அத்தான், எதற்கினி அந்நினைவெ”ன்றுதன் தளிர்க்கைவென் நெஞ்சினிற் தங்கிட நின்றனள். களிப்பொடு, சரிவரக் கடமைகள் முடித்தே ஏழை யெனைஉடன் ஏற்றிடு கெ”ன்றனள். “கோழைமையற்ற, நற்குன்றினும் வல்லளே கடமையும் காதலும் கைப்பட வைத்ததுன் திடமதே!” என்றேன் சிரித்தான், தடமலர்க் கருவிழித் தையலாளே.

அட அகிலஞ்?

பத்திரிகை ஆசிரியர்: இந்தக் கதையை நீங்கள்தானே எழுதினீர்கள்?

கதாசிரியர்: ஒவ்வொரு வரியும் என்கற்பனையிலிருந்து ஊறி எழுதப்பட்ட கதை சார்!

ப. ஆ: அட அகிலன் அவர்களே! நீங்கள் இந்தியாவில் இருக்கின்றீர்கள் என்றல்லவா எண்ணினேன்! ஏன் சார் அறிவித்தல் இன்றி இலங்கைக்கு வந்துவிட்டீர்கள்? உங்கள் ‘பாவை விளக்கு’ எப்போது சார் திரைக்கு வரும்?

கதாசிரியர்: ???

பெருமையர்!

ஓர் அனாதைப் பாடசாலையில் பரிசளிப்பு விழா நடந்தது.

தலைவர்: இப் பரிசை அளித்த பெரியார் தனது பெயரைக் கூறித்தனக்குப் பெருமை தேடித் தரவேண்டாம் என்று என்னிடம் கேட்டுள்ளார்.

பரிசளித்தவர் உடனே எழுந்து, “தலைவர் அவர்களே! வெறும் இராமலிங்கமாகிய என்னைப் ‘பெரியார்’ என்று கூறிவிட்டீர்களே!” என்றார்.

—கா. கு. இராதாரமணன்

கிண்ணியாவில் கலைச்செல்வி.

K. M. H. காலிதீன்,

ஈச்சந்தீவு

கிண்ணியா.

அண்மைலை நகரிலே!

—வித்துவான் க. ந. வேலன்—

7. கலைக்கோவிலில் கால்வைத்தேன்.

இவ்வளவு பெரிய பள்ளிக் கூடமா? வீதியின் இருபக்கங்களிலும் நீண்டு உயர்ந்த கட்டிடங்கள்! இங்கேயா நான் படிக்கப் போகிறேன்! சிறுவயதில் பனை வடலிகளுக்கிடையில் நான் படித்த தென்னோலைக் கொட்டில் நினைவில் வந்தது. அந்தக் கொட்டிலில் தையலக் காவிடம் படித்த நல்வழியும் கொன்றைவேந்தனும் வாழ்வுக்கு உரம் செய்வதைமறந்து விடமுடியுமா? பெரிய பெரிய கட்டிடங்களில் என்ன இருக்கிறது, படிப்பல்லவோ பெரிது. இது ஒருதத்துவம். இதனுள் உண்மை இருக்கிறது. ஆனால் பெரிய கட்டிடங்கள் தேவையற்றவை யென்று பொருள் கொள்ளலாமா?

முற்காலத்திலே முனிவர்கள் காடுகளில் மரநிழலில் குருகுலம் நடத்தினார்கள். தருமன் எங்கே படித்துத் தருமனானான். வீமனது வீரமும் விஜயன் வில்லாண்மையும் கல்லூரிப் படிப்பால் வந்தவையா? அவற்றில் உள்ள எளிமையும் எழுச்சியும் நமக்கு வியப்பைத் தருகின்றன. ஆரவாரமும் சல சலமும் மிகுதியாக உள்ள நம்மிடம் காணும் வெறுமை வெட்கந்தருகின்றது. ஆனால் வறுமையும் எளிமையும் உலகத்துக்குப்

பொதுவான தத்துவங்களல்ல. எளிமை யென்பது வறுமையின் போர்வையல்ல. அந்தப் போர்வையிகழ்ச்சிக்குரியது. நாணத்தில் இருவகையிருப்பதுபோல எளிமையிலும் இருவகையுண்டு.

கோயில்களைப்போலக் கல்லூரிகளை எழுப்பவேண்டும். தமிழகத்துக் கோயில்களைப்போலக் கலைக்கோயில்களும் தலைநிமிர்ந்து நிற்கவேண்டும். நான்படித்த கலைக்கோயில் இது என்று சுட்டிப்பெருமைப்படத்தக்கதாக கல்லூரிகள் அமையவேண்டும். இளைஞர்களது உள்ளத்தில் மனக்கோட்டம் (Complex) நேராதவாறு கல்லூரிகளின் கட்டிட அமைப்பு அமையவேண்டும். அவை பல நூற்றாண்டு பழமைபுடையனவாகநின்று பயன் தரவேண்டும். அத்தகைய கலைக் கூடங்களைத் தமிழ் மன்னரும் எழுப்பவில்லையே என்று நெஞ்சு வருந்துகிறது. தெய்வமாமும் நெடுமாமும் பலகண்டவேந்தர், அவற்றின் ஒவ்வொரு பகுதிகளையே கலைவளர்ச்சிக்கும் நீதிமன்றங்களுக்குமுரிய பகுதிகளாகப் பயன்படுத்தினர். படை தங்குவதற்குரிய கொட்டாரங்களும் கோயில்களில் அமைத்திருந்தனர். ஆனால் கல்விக்கெனத் தனிக்கோயில் எழுப்ப

பாது விட்டுவிட்டனர். அந்தக் குறையை வணிகவேள் அண்ணாமலையரசர் ஒருவாறு நீக்கி வைத்தார். அண்ணாமலைப் பல் கலைக் கழகம் பல்லாழிகாலம் நின்று பயன் தருமென்பதில் ஐயமில்லை.

இவ்வளவு பெரிய கல்லூரியில் நான்கு ஆண்டுகளை மகிழ்ச்சியாகக் கழிப்பதற்கு ஒவ்வொரு இளைஞனும் விரும்புவது இயற்கையே. ஆனால் கல்லூரியில் சேர்வதென்பது அவ்வளவு சுலபமானதல்ல. சிவப்புநாடா முறை கல்வியுலகையும் கல்விப்பிடித்துள்ளது. தகுதி ஒருபக்கமிருக்க, அறிமுகம், அதிக செல்வாக்கடையதாகவிருக்கிறது. யார்யாரைப் பிடிக்கவேண்டும், எவரெவர்க்கு அறிமுகக் கடிதங்கள் வாங்கவேண்டும் என்பதெல்லாம் கலை யாகவே வளர்ந்திருக்கிறது. இதனால் உள்நூல் புறமும் வெவ்வேறான மக்கள், படித்த வகுப்பாடிடம் பெருகியுள்ளனர். தகுதி, திறமை இவையெல்லாம் பொருளல்ல. அவருக்கு வேண்டியவர் இவருடையபிள்ளை என்பது அதிக செல்வாக்குப் பெற்றுள்ளது. “பிறப்பு ஒக்கும் எல்லா உயிர்க்கும், ஆனால் சிறப்பு ஒவ்வா” என்ற குறள் உண்மையைப் பேராசிரியரும் ஒதுக்கிவிட்டு, “கண்ணகியா னால் கடந்து போ மாதவி யானால் மடிமேல் வா” என்ற கோவலர் களாயுள்ளனர். தாம் தேர்விற்பெற்ற தகுதித்தாள் களைவிட அறிமுகக்கடிதங்களை

ஏந்தியவராய் பெற்றோரும் மாணவரும் துணைவேந்தர் வாசலில் தவங்கிடந்தனர்.

இந்நிலையில் யாரையும் முன்பின்தெரியாத வேற்று நாட்டில் நடையாய் நடந்தேன். படித்துப் பாஸ்பண்ணுதவல்ல, படித்துப் பாஸ்பண்ணும் கலை தான் தேவை யென்பதைத் துவக்கத்திலேயே தெரிந்து கொண்டேன். நிஜிஸ்ராரைப்பார் என்பார் ஒருவர். அவரிடம் சென்றால் புரூபசரைப்பார் என்பார். அவர் வி. சியைப் பார்க்கவேண்டுமென்பார். அவரிடத்திலே கையெழுத்து, இவரிடத்திலே காலெழுத்து, எல்லாம் என் தலையெழுத்து. சரி எதற்கும் ஒருகை பார்ப்போமே என்று விடாப்பிடியாய் அலைந்தேன். ஒருவாறு அனுமதிக்குரிய ஆயத்தங்களை யெல்லாம் செய்து விட்டுப் பதிலுக்காகக் காத்திருந்தேன்.

அப்போதுதான் அந்தச் செய்தி தெரியவந்தது. சென்னைப்பல்கலைக் கழகத்திலே வித்துவான் தேர்வில் முதல் வகுப்பில் தேர்ச்சியடைகிறவர்களுக்கு ரூ 1000 பரிசாகக் கிடைக்கும் என்ற செய்தி. அது எனக்குக் கிடைக்குமென்று உற்சாகப்படுத்தினார்கள் சில இந்திய நண்பர்கள். திருவையாறுகலைக் கல்லூரியில் சேர்ந்து படிக்கும் முதல் 2 யற்பியாகத் தஞ்சாவூர் செல்லச் சிதம்பரத்தில் வண்டியேறினேன். நான் தஞ்சாவூருக்குப்

புறப்பட்டது, காலஞ்சென்ற திருவாளர் நாடிமுத்துப்பிள்ளை அவர்களைப் பிடிக்க. எனக்குத் தான் பிடிக்கத் தெரியாதே. இருந்தாலும் அவரைக் காண் போம் என்று நினைத்தே புறப்பட்டேன். அவர் தஞ்சாவூரில் உள்ள பெருநிலக் கிழார், சென்னைப் பல்கலைக் கழக ஆட்சிமன்ற உறுப்பினர், இன்னும் பல. நான் சென்ற நேரத்தில் அவர் சென்னையில் இருந்தார். அந்த ஏமாற்றத்தை மறக்க இரண்டு நாட்களாகத் தஞ்சாவூரைச் சுற்றிச் சுற்றிப்பார்த்தேன். மூன்றாம் நாள் விடியற்காலையில் திருவாளர் நாடிமுத்துப்பிள்ளை சென்னையிலிருந்து தஞ்சாவூர்ப்புகைவண்டி நிலையத்தில் இறங்கினார். பெரிய வரவேற்பு நடந்தது. புகைவண்டி நிலையத்துக்குப் பக்கத்திலே யுள்ள விடுதியில் தங்குவதற்காக அவர் சென்றார். காலை ஏழு மணி. கார்களும் வண்டிகளும் அவர்விடுதியைச் சுற்றிச் சுற்றி மொய்த்தன. அவர் உதவியை நாடியே அத்தனைபேரும் வந்தனர். நாடிமுத்து; அவருக்குப் பொருத்தமான பெயர்தான். நானும் அவரை நாடிப் போனேன் மணி 9, 10, 12, 3 என்று ஏறிக் கொண்டே

போயிற்று. உள்ளே போகவும் முடியவில்லை. வாயில் காப்போன் ஆளைப் பார்த்தே உள்ளே அனுமதித்தான். சேவகனுக்குப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்துவிட்டேன்! அன்று மாலையே திருவாளர் நாடிமுத்துப்பிள்ளை அவர்கள் தமது சொந்த ஊராகிய பட்டுக்கோட்டைக்குப் போகப்போகிறார்கள் என்ற செய்தி வந்தது. இனி என்ன செய்வது? ஒரு கடதாசித்துண்டையெடுத்து எழுதினேன். அதை மடித்து அந்தச் சேவகனிடம் கொடுத்து உள்ளே அனுப்பினேன். அதை,

பாடும் புலவ எல்லன் பரிசில்
[பெறு மொருவனல்லன்
நாடும்கலை பயில வந்தவனே
[—நாடு புகழ்
நாடிமுத்துப் பிள்ளை நின்னை
[நான் காண வந்துதினம்
நீடிரண் டாகுலையா.

என்று படித்துப் பார்த்திருப்பார் திருவாளர் நாடிமுத்து. உள்ளே சென்ற சேவகன், “எசமான் உங்களை அழைச்சுட்டு வரட்டாம் வாங்க” என்று அன்போடு அழைத்தான்.

—தொடரும்.

கண்டியில் கலைச்செல்வி

முஸ்லிம் ஹோட்டல்,

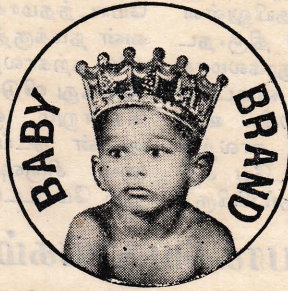
புத்தக நிலையம்,
66/72, தலதா வீதிய,
கண்டி.

சுத்தமாக
ஊ
ஊ

ஊ
ஊ
சுகாதாரமுறைப்படி

நவீன இயந்திரங்களினால்
விலையுயர்ந்த மூலப்பொருட்களைக் கொண்டு
தயாரிக்கும்

பேரி

மார்க்

ஸ்பெஷல்

பானங்களையே அருந்துங்கள்
எல்லா இடங்களிலும் கிடைக்கும்

தயாரிப்பாளர்

சுப்பிரமணியன் சோடரக் கம்பெனி
போன்: 97 வல்வெட்டித்துறை தந்தி: SODA

கிளை:

ரூஜ் ஸ்ரோர்ஸ்

போன்:
372

2/B, ஸ்ரான்லி ரோட்,
யாழ்ப்பாணம்.

தந்தி:
ESVES

கலைச்செல்வி நடாத்திய நடைச்சுவைக் கட்டுரைப் போட்டியில் முடலாவது பரிசு பெற்ற கட்டுரைகளில் ஒன்று.

அகில இலங்கை

பாதசாரிகள் சங்கம்

அகில இலங்கை பாதசாரிகள் சங்கத்தின் அங்குரார்ப்பண விழா நாற்சந்திகள் கூடும் நடைபாதையிலுள்ள அலங்கரிக்கப்பட்ட பந்தலில் திரு. நடராஜாவின் தலைமையில் குதூகலமாக ஆரம்பமாகியது. அறுபது வருடங்களுக்கு முன்னர், தாம் உலகில் உற்பவித்து நடக்கத்தெரிந்த காலத்திலிருந்து இன்றுவரை நடையே கதியெனத்தம் கால்களையே நம்பியிருக்கும் தலைவர், 'பாத, சாரிகள் சங்கம் வாழ்க' என்ற கோஷத்தினூடே ராஜ நடை போட்டு மேடைக்குவர, அவரது பாரியார் பின்னால் அன்ன நடையுடன் மாலைகள் சகிதம் தொடர்ந்தார்.

விழாவிற்கு கலந்துகொள்வதற்கென இரு வாரங்களுக்கு முன்னர் திருமலையிலிருந்து புறப்பட்டு வழிநெடுக நடந்தே வந்து சேர்ந்த செயலாளர் குஞ்சிதபாதத்தை சங்க அங்கத்தினர்கள் தோள்களின் சுமந்து பந்தலைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தனர். பாதையைப் பூரணமாக உபயோகித்து வந்து சேர்ந்த அவரைப் பாராட்டி நாட்டின் நானாதிசையிலுமிருந்து வந்த தந்திகளும் வாழ்த்துச் செய்திகளும் மேடையிலுள்ள மேசையில் குவிக்கப்பட்டிருந்தன. நூற்றுக்கணக்கான மைல்களை நடந்தே கடந்துவந்த பாதசாரிகள் சங்கச் செயலாளர் குஞ்சிதபாதத்தின் பாதங்களைத் தொட்டு அஞ்சலி செய்ய பந்தலில் ஒரு மூலையில் ஓர்பக்த குழாம் காத்துக்கிடந்தது!

தலைவர் நடராஜா பேசுகையில், அகில இலங்கை பாதசாரிகள் சங்கம்

ஒன்று இந்நாட்டில் ஆரம்பிக்கவேண்டியதன் அத்தியாவசியத்தை ஆதியோடந்தமாக விளக்கினார். இறைவன் நமக்குத்தந்த இயற்கை முறைகளை தற்காலத்து நவீன சாதனங்கள் அழித்து விடுமாப்போல் தோன்றுகிறதென்றும், ஒரு மனிதனின்கால்கள் அவன் நடப்பதற்காகவே ஆண்டவனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்றும் மோட்டார் வண்டிகளிலோ அல்லது சைக்கிளிலோ மனிதன் பிரயாணஞ்செய்வது

ஆண்டவனையே அவமதிப்பது போலாகுமென்றும், அவர் சுட்டிக்காட்டினார். நடைபாதைகளில் நடந்து செல்லும் ஒவ்வொரு மனிதரும் தங்கள் சங்கத்தில் ஆயுள் அங்கத்தவராகச் சேரவேண்டுமென்றும் அவர்களது ஆயுளை எந்தவித விபத்துக்களிலிருந்தும் பாதுகாப்பதற்கு சங்கம் உத்தரவாதமளிக்கின்றும் அவர் ஆணித்தரமாகக் கூறினார். அங்கத்தவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தமது ஆயுட்காலம் முழுவதும் நடந்தே செல்வதென்று சங்கற்பம் செய்துகொண்டால், பாதசாரிகள் இயக்கம் வலுவடையுமென்றும், இறுதியில் பிறநாட்டுப் பிரயாண சாதனங்களை வாங்கி இறைவனுக்குத் துரோகம் செய்ய மனிதர்களே கிடையாமற் போய்விடுமென்றும் அவர் சொன்னார்.

செயலாளர் குஞ்சிதபாதம் தமது வரவேற்புரையில், ஆரம்பக்கூட்டத்திற்கு ஈழத்தின் சகல பாகங்களிலு

மிருந்து நாட்கணக்காக நடந்தே வந்து சேர்ந்த பிரதிநிதிகளைப் பாராட்டினார். காந்தி ஜியின் உப்புச் சத்தியாக்கிரக தண்டியாத்திரையை அவர் சுட்டிக்காட்டி, ஒற்றுமையாய் நடந்துசெல்வதன் அவசியத்தை அனைவருக்கும் விளக்கினார். நடந்தே செல்வதால் ஒரு மனிதனின் ஆயுட்காலம் அதிகரிக்குமென்னும் தத்துவத்தை அவர் விளக்கிக்கொண்டிருக்கையில், சபையின் பின்புறத்திலிருந்து நவர்களுடே சற்றுப் பரபரப்பு ஏற்பட்டது. சங்கத்து அங்கத்தவர்கள் சிலர் அங்கு வந்து நின்ற புத்தம் புதியவோர் காரிலிருந்து பாதசாரிகள் சங்கக் கூட்டத்திற் கலந்து கொள்வதற்காக வந்து இறங்கிக் கொண்டிருந்தனர்!

தொடர்ந்து செயலாளர் பேசுகையில், தோட்டியிலிருந்து வண்டியோட்டிவரை தங்களுக்கென்ப போராட்சு சங்கங்கள் அமைத்துள்ள இந்தச் சகாப்தத்தில், இந்நாட்டின் தொண்ணூற்றொன்பது சத விசிறிதங்கள் பாதசாரிகளாகவே யிருந்தும் அவர்களுக்கென இதுவரை ஒரு சங்கம் அமைக்கப்படாதது வருந்தத்தக்கதே யெனக்குறிப்பிட்டார். பின்பு பின்வரும் சங்கத்து விதிகள் கூட்டத்தில் வாசிக்கப்பட்டு ஏகமனதாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன:

1. அகில இலங்கைப்பாதசாரிகள் சங்கம் என்றழைக்கப்படும் இச்சங்கத்தில் பாதையில் நடந்து செல்லத் தெரிந்த எவரும் அங்கத்தவர்களாகச் சேரலாம். மூன்று வயதுக்குட்பட்ட குழந்தைகளின் அங்கத்துவம் ஏற்றுக் கொள்ளப்படமாட்டாது.

2. பாதசாரிகளை நன்கு பாதகளைப் பாவிக்கச் செய்வதும், அவர்களுக்கு அதற்குவேண்டிய சலுகைகளையும் வசதிகளையும் செய்வதுமே இந்தச் சங்கத்தின் நோக்கமாகும். இதற்கு முதற்படியாக, எல்லா நடைபாதைகளையும் மூன்றடி அதிகமாக

விஸ்தரிக்கும் ஓர் திட்டம் அரசாங்கத்திற்குச் சமர்ப்பிக்கப்படும்.

3. பாதசாரிகளிடையே நடந்து செல்வதில் உற்சாகத்தையும் ஊக்கத்தையும் ஏற்படுத்துவதே சங்கத்தின் குறிக்கோள். பாதையில் சரியான முறையில் நடந்து செல்வவற்கான பயிற்சி வகுப்புகள் சங்கத்தால் ஒழுங்கு செய்யப்படும். பாதையில் நடப்பதில் போட்டிகளும் சங்கத்தால் நடத்தப்படும்.

4. வண்டிகள் பாதையில் செல்வதற்கு லைசென்ஸ் பெறுவதுபோல் பாதசாரிகள் ஒவ்வொருவரும் பாதையை உபயோகிப்பதற்காக சங்கத்திலிருந்து லைசன்ஸ் பெற்றுக் கொள்ளவேண்டும். லைசன்ஸ் பெறத்தவறும் அங்கத்தவர்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டால் தண்டனையாக இ. போ. சபல் வண்டியில் உடனடியாக ஏற்றிக் கொண்டு போகப்படுவார். சங்கத்தின் அங்கத்துவத்தையும் அவர்கள் இழந்துவிடுவார்கள்.

5. சங்கத்தின் வருடாந்த விழாக்கள் ஒவ்வொரு தடவையும் நாட்டின் வெவ்வேறு நகரங்களில் நடைபெறும். இதில் கலந்து கொள்ளும் பிரதிநிதிகள் யாவரும் வழிநெடுக நடந்தே வந்து சேரவேண்டும்.

சங்க விதிகளைச் செயலாளர் படித்து முடிந்ததும் அடுத்த நிகழ்ச்சியான குமாரி நடையலங்காரியின் பாதநாட்டியம் ஆரம்பமாகியது. 'காலைத்தூக்கி நின்றும் தெய்வமே' என்ற பாடலுக்கு ஒற்றைக் காலில் நின்று அபிநயம் பிடித்த குமாரி, தற்செயலாக கால்தவறி மேடையில் விழுந்தபோது எங்கும் ஓர் அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது. உடனடியாக அவரை ஒரு காரில் ஏற்றி வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு சென்றனர் பாதசாரிகள் சங்க நிர்வாகசபை அங்கத்தவர்கள். "குமாரி அவர்கள் நடந்தே செல்லவேண்டும்" எனவோர் குரல் மூலையிலிருந்து எழும்பியது அதைத்

தொடர்ந்து கூட்டத்திலேற்பட்ட பரபரப்பைச் சமாளிப்பதற்குத் தலைவ பந்தலின் ஓர் முனையிலிருந்து மறுமுனைவரை நடந்து திரிய வேண்டியதாயிற்று தலைவர் தங்களை அடிப்படை உரிமைகளில் அதிகமாகக் குறுக்கிடுவதாகக் கூறிக்கொண்டு ஒரு சில அங்கத்தவர்கள் கூட்டத்தை விட்டே நடைபயக்கட்டினார்கள்!.

பலத்த கரகோஷத்துக்கிடையே அடுத்ததாகப் பேசிய பெண் அங்கத்தவர் அன்னம்மாள், பெண்களுக்கு இயற்கையாகவே மென்மையான பாதங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன வென்றும், சில பெண்கள் பாதையில் அடிக்கடி நடந்துசெல்லாமல் காரிலேயே செல்வதனால் பூப்போன்ற அப்பாதங்கள் இன்னுமின்னும் மிருதுவாகி ஈற்றில் இரத்த ஓட்டமே அப்பகுதிகளில் நீங்கிப் போய்விடுகிறதென்றும் சுட்டிக்காட்டி மாதர் குலத்தை எச்சரித்தார். தமது கூற்றுக்கு ஆதாரமாக ஒரு வைத்திய சர்ட்டிபிக்கேட்டையே அவர் கூட்டத்தில் சமர்ப்பித்தார். அந்தக் காலத்து அறிஞர்கள் 'அன்ன நடை அழகி' என்று பெண்களை வர்ணித்தது அவர்கள் நடந்து சென்றதன் காரணத்தாலேயே யென்றும், ஆனால் இந்தக்காலத்துப் பெண்களுக்கு கிணற்றடிக்குச் செல்வதற்குக் கார் வேண்டியிருக்கிற தென்றும் திருமதி அன்னம்மாள் சொன்னார்.

கடைசியாகப் பேசிய ஆயுள் அங்கத்தவரும் இன்சூரன்ஸ் ஏஜன்டுமான திரு. நித்தியானந்தம் ஒவ்வொரு அங்கத்தவரும் தமது கால்களை இன்சூர் செய்து கொள்வதன் அவசியத்தை விளக்கினார். இதன் மூலம் கால்களுக்கு ஒரு சிறிய சேதம் ஏற்பட்டாலும் தமது கம்பனி அதை ஈடு செய்யுமென்றும் நித்தியானந்தம் உறுதியளித்தார்.

பின்வரும் ஐந்து தீர்மானங்களும் கூட்டத்தில் ஏகமனதாக நிறைவேற்றப்பட்டன.

1. புதிய அரசாங்கம் கார்களின் வரிகளை அதிகரித்தது குறித்து அகில இலங்கை பாதசாரிகள் சங்கம் தனது பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது. இந்த நடவடிக்கை மூலம் பாதசாரிகள் சங்கத்தின் ஏனைய கோரிக்கைகளுக்கும் அரசாங்கம் செவிய சாய்க்குமென்ற நம்பிக்கை ஏற்படுவதுடன் இதை நமது முதல் வெற்றியெனவே சங்கம் கருதுகிறது.

2. வெளிநாடுகளிலிருந்து இலங்கைக்கு அடிக்கடி நடந்துவரும் யாத்திரிகர்களைச் சங்கம் வரவேற்பதுடன் அவர்கள் இலங்கையில் நடந்துசெல்லும் காலம்வரை சங்கத்தின் கௌரவ அங்கத்தவர்களாகவிருப்பதற்கு ஏற்ற சகல வசதிகளையும் செய்து கொடுக்கும்.

3. பாதரசைகள் உற்பத்தியை அரசாங்கம் இன்னுமின்னும் ஊக்கப்படுத்தவேண்டுமென்று சங்கம் கேட்டுக்கொள்வதுடன், வெளிநாட்டுச் சப்பாத்துகளுக்கு விதிக்கப்படும் தீர்வை முற்றும் நீக்கப்படவேண்டுமென்றும் கோருகிறது. இதனால் எமது அங்கத்தவர்கள் நடைபாதைகளில் மென்மேலும் நடந்து பழகுவதற்குச் சங்கம் அடிகோலுவதாகும்.

4. பாதைகளில் உபயோகிக்கப்படும் தாரின் தரம் மிகவும் மோசமாகி வருவது குறித்துச் சங்கம் வருந்துகிறது. ஒரு சின்ன வெயிலுக்கு அந்தத்தார் உருகி எமது அங்கத்தவர்களின் கால்களில் ஓட்டிக்கொள்வதால் அரசாங்கத்துக்கும் அங்கத்தவர்களுக்கும் ஏககாலத்தில் கஷ்டமுண்டாகின்றது. காலில் ஓட்டிய தார் திண்ணைகளிலும் ஓட்டிக்கொள்வதால் அதை அகற்ற அங்கத்தவர்கள் அனவசிய செலவுசெய்ய நேரிடுகிறது. தாரின் தரத்தை உயர்த்த முடியாவிட்டால் எமது அங்கத்தவர்களுக்குத் 'தார் அகற்றும் அலவன்ஸ்' என்று ஒரு தொகையையேனும் வழங்கவேண்டுமென சங்கம் கேட்டுக்கொள்கிறது.

5. எமது முதல் எதிரியாகிய வாழைப்பழத்தோலை இந்நாட்டிலிருந்து முற்றும் அகற்றுவதில் சங்கத்து அங்கத்தவர் ஒவ்வொருவரும் ஒத்துழைக்கவேண்டுமெனச் சங்கம் வேண்டிக்கொள்கிறது. வாழைப்பழம் சாப்பிடும் அங்கத்தவர்கள் யாவரும் அதினது தோல்களையும் சேர்த்துச் சாப்பிடுவதன் மூலம் தோலை முற்றாக அகற்றி விட முடியுமென இச்சங்கம் கருதுகிறது. தோல் சாப்பிடாத அங்கத்தவர்களல்லாதவர்களிடமிருந்து இத்தத் தோல்களைப் பணம் கொடுத்து வாங்கிக்கொள்ள சங்கம் ஆயத்தமாயிருக்கிறது. வாழைப்பழத் தோல்களைச் சேகரித்து அங்கத்தவர்களுக்கு விநியோகிப்பதற்காக வேண்டிய இன்ஸ்பெக்டர்களை விரைவில் சங்கம்

நியமனம் செய்ய விருக்கிறது. வாழைப்பழத் தோல்களின் சறுக்கி விழுந்து மண்டையுடைந்து இதுவரை மரணமடைந்தவர்களின் ஞாபகார்த்தமாக நடைபாதையில் ஒரு ஸ்தூபி நிறுவப்படவேண்டுமெனச் சங்கம் கேட்டுக்கொள்கிறது.

வினோபாஜியை சங்கத்தின் கௌரவ போஷகராக நியமிக்கவேண்டுமென்ற தீர்மானத்தையும் சபை ஏற்றுக்கொண்டதுடன் அகில இலங்கை பாதசாரிகள் சங்கத்தின் ஆரம்பவிழா இனிது முடிவுற்றது. இறுதியில் செயலாளர் நன்றி தெரிவித்துப் பேசும்போது அங்கத்தவர்கள் யாவரும் பாதைவழியே நடந்து கொண்டிருந்தனர்!

— * —

சினிமா நடிகர் நடிகைகளைப்போல்
தோற்றமளிக்க வேண்டுமானால்
இன்றே

போட்டோ ரெக்ஸில்

போட்டோப் படம் பிடித்துப் பாருங்கள்
உங்களைப் பலவித கோணங்களில் அழகான முறையில்
படம் பிடித்துக் கொள்ளச்

சிறந்த இடம்

போட்டோ ரெக்ஸ்

101/15, மெசஞ்சர் வீதி, கொழும்பு 12 போன் 5686.

கலைச்செல்வி நடாத்திய நகைச் சுவைக் கட்டுரைப் போட்டியில் முதற் பரிசு பெற்ற கட்டுரைகளுள் இதுவும் ஒன்று,

என் மாஜி காதலிக்கு!

அன்புள்ள குண்டுமணி!

இந்தக் காலத்தைப் போல் பத்து வயதுப் பையனும் பிழை விட்டேனும் 'லவ் லெற்றர்' எழுதுகின்ற காலமல்ல அது, அந்தக் காலத்திலே ஒரு பெண்ணுக்கு ஒருவன் கடித மெழுதி விட்டால் அவன் நெப்போலியன். எல்லோரும் தான் காதலோ, கறணைக் கிழங்கோ என்கிறார்களே ஏன் நான் மட்டும் ஒருக்கால் காதலித்துப் பார்க்கக் கூடாது என்று ஒரு எண்ணம் எனக்குத் தோன்றியது. படிப்பிலே தான் பேர் எடுக்கா விட்டாலும் வேறு எந்த வகையிலேனும் கல்லூரியில் ஒரு சாதனையை நிலைநாட்ட வேண்டும் என்று தீர்மானித்தேன். காதலிலே ஒரு புரட்சி செய்வோம் என்று திட்டமிட்டேன். எவள் என் முதற் காதலியோ

அவளே என் 'ஆயுட் காதலி' என்பதுதான் என் இலட்சியம். என் இலட்சியத்தை ஈட்டிற்ற பெண்கிற் உருவில் வத்தவளே, நீ பதினாறுக்கு மேல் பெறமுடியு மென்றால் பெற்றுப்பெரு வாழ்வுவாயு!

திட்டம் உருவாகி விட்டது. தொடங்கினேன் வேட்பையிலே. என் கல்லூரி மாணவிகளைச் சுற்றத் தொடங்கினேன். பலன்-கிடைக்காமல் விடுமா? கல்லூரிக்கு வரும் பெண்கள் எல்லோரையும் பார்த்துப் பார்த்துப் பல்லைக்காட்டினேன். எவளாவது திரும்பிப் பார்க்கிறாள்? சே... நான் தான் விட்டேனா? கடைசியில் தூரத்தில் ஒரு உருவம் 'ஆடி அசைந்து' வந்து கொண்டிருந்தது. உற்று உற்றுப் பார்த்தேன். அது நீ தான். எங்கோ பார்த்த முகம்... என் வீட்டுக்குப் பின் வீட்டிலே. கிட்டே

வந்து விட்டாய். பல்லைக் காட்டினேன். ஆடித்தது அதிர்ஷ்டம் நீ உன் சொத்தைப் பல்லுத் தெரியச் சிரித்துவிட்டாய் (சொத்தைப் பல் லென்றாலும் அப்போது எனக்கு முத்துப் பல்லாய்த் தோன்றியது) நான் வெற்றி அடைந்துவிட்டேன். எனக்கு 'ஆயுட் காதலி' அகப்பட்டு விட்டான், அன்று முழுவதும் எனக்குச் சாப்பாடு இல்லை. பசி எளிந்தால் தாலே!

சிரிப்புடன் இரண்டு மூன்று நாட்கள் கழிந்துவிட்டன. ஒருநாள் எப்படியும் உன்னுடன் கதைத்தே தீரவேண்டும் என்று தீர்மானித்துச் சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்திருந்தேன். மத்தியான வேளை மாணவர்கள் சாப்பாட்டுக் காசு வீட்டுக்குப் போய்விட்டனர். நான் கல்லூரிக்கு வெளிப்புறமாக வந்து நீ இருந்து சாப்பிடுக இடத்தின் அருகுச் சுவருக்குக் கிட்ட நின்று சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்தேன். சாப்பாட்டைக் கிள்ள நிற்கும் காகங்களைத் தவிர வேறு ஒரு 'குருவி'யும் கிடையாது, அருமையான சந்தர்ப்பம். எட்டடிச் சுவரை ஒரே தாவில் எட்டிப் பிடித்துவிட்டேன். உள்ளே எட்டிப் பார்த்தேன். அட கடவுளே! என் மூஞ்சியிலே 'சனூக்!' என்று ஏதோ வந்து விழுந்தது. ஐயோ! சாப்பிட்ட மீதிச் சோற்றுச் சரையா அது? கீழே விழுந்து விட்டேன். ஆண்டவா! கண்ணெல்லாம் பற்றி எரிகிறதே! ஊ...ஊ... மிழகாய்... மிழகாய் என் செய்வேன். நடுத்தெருவில் நின்று 'தில்லைத் திருநடனம்' ஆடினேன். என்னமாய் எரிகிறது கண்ணெல்லாம்? என் சப்தம் கேட்டதாலோ

க. பரராஜசிங்கம்

என்னவோ சுவருக்கு மேலால் உன் தலை தெரிந்தது எரிவு போன இடம் தெரியவில்லை தேகமெல்லாம் 'ஐயில்' என்று ஒரு கணம் குளிர்ந்தது நீ சிரித்தாய். நான் மட்டும் குறைந்தவனோ? ஒன்றுமே நடவாதது போல் சிரித்தேன். ஆனாலும் "சோரூபிஷேக்ஷம்" செய்யப்பட்ட என் தோற்றம் என்னைக் காட்டிக்கொடுத்திருக்கும். நீ மறைந்து விட்டாய். மீண்டும் எரிவு ... எரிவு ... எரிவு... கைக்குட்டையை எடுத்து என் திருமுடித்தை மறைத்துக்கொண்டு தெருக்கிணற்றை நோக்கி ஓடினேன். பாழாய்ப்போன கிணற்றடியிலே ஒரே பாசி. ஓடிப்போன வேகத்திலே "தொப்"பென்று வழக்கி விழுந்தேன். என்முகம் கிணற்றுப் படியை முத்தமிட்டது. கிணற்றுள் விழாதது யார் செய்த புண்ணியமோ? அங்குமிங்கும் பார்த்துவிட்டு "டக்" கென்று எழுந்து முகத்தைக் கழுவிவிட்டு வீட்டை நோக்கி ஓடினேன். "அட தரித்திரமே! வீட்டு வாசலில் 'கப்பல்' மாதிரி அம்மா உட்கார்ந்திருக்கிறார். பின்புறமாக வருவோமென்று சுற்றி வந்தேன். அட! நான் வளர்த்த நாய் எனக்கே திரி வைக்கிறதே! அதுதான் அன்ன செய்யும்; என்னை இப்படி விரித்திர வேஷத்தில் அது கண்டிருக்கும்? தொண்டை கிழியக் குறைத்தது. அம்மா வந்து விட்டாள். 'என்ன கோலமடா இதெல்லாம்' என்று ஒப்பாரி வைக்க ஆரம்பித்துவிட்டாள். 'கிணற்றடியிலே வழக்கி விழுந்து விட்டேன்' என்று கூறித் தப்பிக்கொண்டேன்.

இவ்வளவு அனுபவப்பட்டும் தான் விட்டேனோ? மறுநாள் மாலை கல்லூரி விட்டுவரும்போது உன் பின்னாலேயே வந்துகொண்டிருந்தேன். தனிமையான இடம். பொன்னம்மா தனதுவாகக் கூப்பிட்டேன் (மாலா, சீலா என்கிற பெயரெல்லாம் அப்போது கிடையாது) "ஓ ... நீங்களா? என்று நின்று திரும்பினாய். அப்போது உன் முகத்தை நன்கு உற்றுப் பார்த்தேன். தண்ணீரில்

நனைந்து தோய்ந்த காகம் போன்று 'ரிப்பனுக்குள்' அடங்காமல்நிமிர்ந்து நின்ற உன் தலையழகும், பிலாக் கொட்டை விழியழகும், தேய்ந்த கார்யர் போன்ற வழவழப்பான உன் வதனரூபமும், எல்லா வற்றிற்கும் மேலாக "ஊறுகாய்ச்சாடி" போன்ற உன் இடையழகும் என்னை மயக்கு மயக்கு ... மயக்கு என்று மயக்கி....

"நான் போகட்டுமா?" என்று நீ கேட்டபோதுதான் நான் சுயநிலை அடைந்தேன். ஏதேதோ கதைக்க உன் முகம் நானத்தால் சிவக்கவில்லை. இன்னும் கறுத்தது N. O. B. பஸ்சும் "லொட லொட" சத்தமும் போல் ஒன்றாக வாழ்வோம்' கண்ணை! என்றுதான் நான் உறுதி கொடுத்தேனக்கும். அப்போது யாரோ ஒருவன் எம்மை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தான். நான் மட்டும் ஒரு முனிவரானால் அவனை அப்படியே மரமாக்கியிருப்பேன். நேரே கதைப்பது சங்கடம்தான் என்பதை உணர்ந்தேன். நீ போய்விட்டாய்.

நான் வேறு வழியைக் கையாள முயன்றேன். நான்தான் புரட்சி வீரனாச்சே! காக்கைவிடுதூது எனக்கு அவ்வளவாக ரசிக்கவில்லை. நாய் விடுதூதுக்கு ஆயத்தம் செய்தேன். உன்வீட்டுக்கும் என் வீட்டுக்குமாக நாயைக் கொண்டு சென்று உன்னுடன் சினைகம் பிடிக்கச் செய்தேன். அந்த நாயுடன் மட்டும் ஐம்பது ரூபாய் மட்டில் செலவு செய்திருக்கிறேன். (சொறி நாய்க்கு வாசச்சவுக்காரம் போட்டுக் குளிக்க வார்த்தது, "பிஸ்கற்" போன்றன வாங்கிக் கொடுத்தது, இந்த வகையில்) நாயைப் பழக்கி விட்டேன். வெள்ளைக்காரச் சாப்பாட்டைக் கண்ட நாய் தூதுக்கு ஆயத்தமாய் துள்ளிக் கொண்டு நின்றது. முதல்நாள் ஒரு வெறும் கடதாசியை நாயின் வாயிலே கட்டி அனுப்பி "றயல்" பார்த்தேன். மறுநாள் சினிமாவுக்கு வரும்படி இல்லாத அடுக்கு வசனமெல்லாம் தெரிந்து (கண்டித் தேயிலையே, தாவடிப்

பொயிலையே, இன்னும் என்னென்னமோ சரியாத ஞாபகமில்லை) ஒரு கடிதம் எழுதினேன். கடிதம் உன் கையில் கிடைத்துவிட்டது போலும் பதில் கடிதம் நாயின் வாலிலே தொங்கியது. ஒடோடிச் சென்று நாயை அமத்திப் பிடித்தேன். கடிதத்தை உருவினேன். இறுக்கமாக வல்லவா வைத்துக் கட்டி விட்டாய்! அவசரத்தில் கடிதத்தை எடுக்க நான் நாயின் வலை மடக்க, அது 'வள்' என்று கத்திக்கொண்டு என் கையைக் கடிக்க ஒரே அல்லோல கல்லோலம். நாய் ஓடத் தொடங்கியது. நான் கை வலியையும் பசராது மிக வேகமாக நாயைக் கலைத்து ஒருவாராகப் பிடித்துக்கொண்டேன். 'மறுநாள் படத்துக்கு வருவதாக கடிதத்தில் இருந்தது: சந்தோஷம் தாங்க மாட்டாமல் ஒரு 'அனுமார்' பாய்ச்சல் பாய்ந்து மறுபடியும் நாயின்மேல் விழுந்தேன். அது 'வீல் வீல்' என்று கத்தியபடி ஓடி மறைந்து விட்டது. மறு நாள் முதல் காட்சி படம் பார்ப்பதற்காக மூன்று மணிக்கே வெயிலையும் பாதுகொண்டேன். உள்ளே 'பகல் காட்சி' நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அது முடியும் மட்டும் படமெடுத்த வர்களைத் திட்டாது திட்டில்லை 'என் இவ்வளவு பெரிய படமாக எடுப்பான்' என்று. அப்போது 'ஆடி ஆடி நீ வருவது தெரிந்தது. உன் அருகில் வந்தது அம்மாவா? தம்பியா? அப்பாவா? அதொன்றையும் நான் கவனிக்க வில்லை.

ஒரு மாதிரியாக 'பகல் காட்சி' முடிந்தது, நாம் ரிக்கற்றைப் பெற்றுக்கொண்ட உள்ளே நுளைந்தோம். உன் அருகில் இருக்க நான் கொடுத்து வைக்கவில்லை. உன் அம்மா-அதுதான் உன்னுடன் கூட வந்தது-உன் அருகில் உட்கார்ந்து கொண்டது. மற்றது, பாட்டியாக்கும்! மற்றப் புறத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டது. என்ன செய்வது, பின்னால் உட்கார்ந்து கொண்டேன். படம்

தொடங்கியது. எனக்கு வியர்த்துக் கொட்டியது. கைக்குட்டையை எடுத்து வியர்வையைத் துடைத்தேன். அடராமச்சந்திரா! கைக்குட்டை கீழே விழுந்து விட்டதே! 'நரிக்கரி' இருட்டுகலால் துளானேன். அசப்பட்டுவிட்டது. எடுத்துக் கால் சட்டைப் பைக்குள் சொருகி நேன்... சொருகி நேன் ஒரு முடிவைக் காணவில்லை 'வெடுக்கென்று பைக்குள் சொருகிய கைக்குட்டை வெளியே வந்தது. உள் பாட்டியின் சேலைத் தலைப்பெல்லோ அது? கிழடு திரும்பிப் பார்த்தது ஒரு பார்வை...? நான் பலத்து முச்சே விட வில்லை.

இடையிடையே நீ திரும்பிப் பார்த்தாய் அனால் கரும்பலகையில் 'சோக்' கால் எழுதிய எழுத்து மாதிரி உன் கருத்த முகத்தின் இடையில் வெள்ளையாகப் பற்கள் மின்னியதால் தான் நான் அதையும் கண்டுகொண்டேன்.

பா-த்திலே என்ன நடந்ததோ எனக்குத் தெரியாது. என் கவனமெல்லாம் உன்மீது தான். இதற்குள் சனமெல்லாம் இடிபட்டுக் கொண்டு வெளியேறிக் கொண்டிருந்தது. படம் முடிந்துவிட்டது. கொஞ்சம் பெரிய படமாக எடுத்தால் என்ன குறைந்துவிடும்' என்று முணுமுணுத்தேன். வேளியே வந்து ஒரு வார்த்தை பேசுவோமென்றாலும் முடியவில்லை. அம்மாவும் பாட்டியும் அருகருகே வந்து கொண்டிருந்தனர்.

மறுநாள் கடிதம் ஒன்று எழுதினேன் எம் விஷயத்தைப்பற்றி உன் பெற்றோரிடம் கூறும்படி கடிதத்தை நாயிலே கட்டுவோம் என்றால் அது வி. மாட்டேன் என்று துள்ளுகிறது, முந்தாநாளைய அனுபவம். அதற்கு ஒரு விதமாக அமுக்கிப்பிடித்துக் கட்டிவிட்டேன். நாய் ஓடத் தொடங்கியது. சிறிது நேரத்தில் உன் அம்மா நாயிலும் வேகமாக வீட்டை.

நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தாள். கையிலே கடிதம். எனக்கு விஷயம் புரிந்து விட்டது. வீட்டிற்குள் ஓடினேன். அம்மாவிடம் உன் அம்மா ஏதோ காரசாரமாகப் பேசினாள். “டேய் கந்தசாமி...” என்று கத்திக் கொண்டு அம்மா வீட்டிற்குள் வந்தாள். நான் குசினிக்குள் ஓடிப் போய் கதவைச் சாத்திக் கொண்டேன். அம்மாவின் காலடிச் சத்தம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. உடனே மாமாக்கள் வைத்திருக்கும் அலமாரிக்குள் புகுந்து ஒழிந்து கொண்டேன். ஆனால் என் கால கஷ்டம்! தகரமெல்லாம் தட்டுப்பட்டு கீழே விழுந்து பலத்த சப்தத்தை உண்டாக்கியது. போதாதென்று எந்தத் தகரத்துள்ளோபதுங்கியிருந்த எலியொன்று என் முகத்தில் பாய்ந்தது. ஆ...என்று அலறியதுதான் நாமதம் அலமாரியுடன் குப்புற விழுந்தேன். அம்மா உள்ளே வந்து விட்டாள்.

என்னைக் ‘கொற கொற’ என்று இழுத்துக் கொண்டு வாசலுக்குப் போனாள். உன் அம்மாவின் கையில் இருந்த கடிதத்தைப் பறித்து என் முஞ்சியிலே வீசினாள் ‘இதெல்லாம் என்ன வேலையடா?’ என்று அலறத் தொடங்கி விட்டாள். இனி மேல் நான் உன் முகத்தைப் பார்க்கக் கூடாதாம். அம்மாவுடன் எதிர்த்துப் பேச வழியில்லை. என் இலட்சியத்தில் இடி விழுந்தது.

அன்றய நிகழ்ச்சிக்குப் பின் உன்னைக் கல்லூரியில் காணவில்லை. வீட்டிலே மறித்து விட்டார்கள் போலும். பிறகு என்ன? சில நாட்களுள் உனக்கும் சரியான ஒரு சாக்கரைப் பிடித்துக் கட்டிப் போட்டார்கள். எனக்கும் ஏதாவொன்று வாய்த்தது, என் மகன் சுக்மாக இருக்கிறான். உனக்குப் பிறந்தது பெண்ணா? ஆணா?

உங்களை

கணைசன் ஸ்ரோர்ஸ்

அழைக்கின்றது

எங்களிடம் உங்களுக்குத் தேவையான

புடவைத் தினிசுகளும், சாய்ப்புச் சமன்களும்
அலங்காரப் பொருட்களும் சேலை வகைகளும்
மலிவாகப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

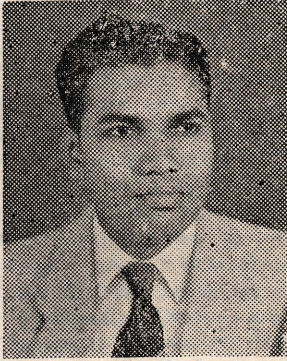
ஒரு முறை வந்து உண்மையை உணருங்கள்.

நம்பிக்கையும் நேர்மையுமான இடம்

கணைசன் ஸ்ரோர்ஸ்

78, கே. கே. எஸ், வீதி: யாழ்ப்பாணம்.

கலைச்செல்வி நகைச் சுவைக் கட்டுரைப் போட்டி பரிசு பெறும் எழுத்தாளர்கள்

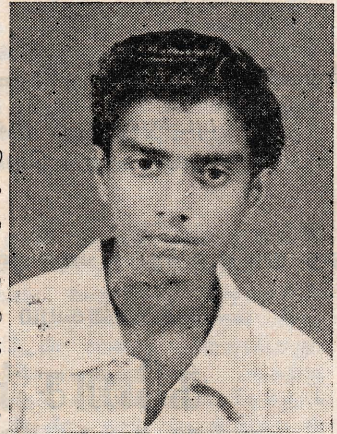
ரீ. பாக்கியநாயகம்

சென்ற பல ஆண்டுகளாகத் தரமான நகைச் சுவைக் கட்டுரைகளைத் தொடர்ந்து எழுதிவருபவர் திரு. ரீ. பாக்கியநாயகம். வீரகேசரி, சுதந்திரன், தினகரன், ஈழகேசரி, உதயதாரகை, ஆனந்தவிகடன் முதலிய பத்திரிகைகளில் இவருடைய கட்டுரைகள் வெளியாகியுள்ளன. இலங்கையிலுள்ள ஆங்கில இதழ்களிலும் கட்டுரைகள் எழுதுகின்றார். “சுதந்திரன்” நாளிதழாக

இருந்த காலத்தில் அதன் உதவியாகிரியர்களுள் ஒருவராக இருந்த இவர், இப்போது மட்டக்களப்பு கச்சேரியில் கடமையாற்றுகின்றார். நகைச் சுவை எழுத்துக்கு “கலைச்செல்வி” யைப்போல் மற்றைய பத்திரிகைகளும் ஊக்கமளிக்க வேண்டும் என்பது இவர் ஆசை.

க. பரராஜசிங்கம்

பரிசு பெறும் மற்ற எழுத்தாளரான திரு. க. பரராஜசிங்கம் திருநெல்வேலி செங்குந்த இந்துக்கல்லூரியின் சீனியர் எச். எஸ் சி. மாணவர். சென்ற பல ஆண்டுகளாக, யாழ்ப்பாண நாடக மேடைகளில் ஹாஸ்ய நடிப்பினால் ஒரு தனியிடத்தை வகித்துவரும் “பயன் இரத்தினம்” இவரது தந்தை. இவருடைய கதைகளும், துணுக்குகளும் “கலைச்செல்வி” யில் வெளியாகியிருக்கின்றன. அகிலனைப் போல் எழுத வேண்டும்; சிவாஜியைப் போல் நடிக்க வேண்டும் என விரும்பும் இவ்வினைஞருக்கு இந்த இரண்டு துறையிலும் நல்ல எதிர்காலமுண்டு

கலைச்செல்வியின் நீண்ட நாள் வாசகன் என்று தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு எஸ். சோயகந்தரம் அவர்கள் அனுப்பிய கட்டுரையின் காரமான பல பகுதிகளை நீக்கிவிட்டுச் சாரத்தை மட்டும் வெளியிடுகின்றோம். இந்தக் கருத்துகளுக்கும் 'கலைச்செல்வி'க்கும் எவ்வித தொடர்பும் இல்லை.

ஆளுக்கொரு தொய்யி

எதையாவது எழுதி எப்படி உடையது எழுத்தாளனாகிவிட வேண்டும் என்ற ஆசை எனக்கிருப்பதுபோல் இந்த உலகத்தில் வேறு எவருக்கும் அவ்வளவு தீவிரமாக இருக்க முடியுமா என்பது சந்தேகம். இந்தப் புண்ணிய பூமியில் நான் திரு அவதாரஞ் செய்த நாற்பத்தைந்து ஆண்டு காலத்தில் முக்கால் பகுதி எழுதுவதிலேயே கழிந்துவிட்டது. ஒன்றாவது அச்சாக வேண்டுமே? கிடையாது. 'பிரசுரத்திற்குத் தகுதியில்லை' என்ற குறிப்புடன் இரண்டொன்று திரும்பி வந்தன. பெரும்பாலானவை ஆனைவாய்க் கரும்பாயின. கடைசியில், ஆத்திரம் பொறுக்க மாட்டாமல், 'கல்கி' எழுதிய கதையொன்றை எழுத்துக்கெழுத்து 'கொப்பி'யாடுத்து நானே நேரடியாக ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியரிடம் கொண்டு சென்றேன். கதையைப் படித்துப் பார்த்த அவர் என்னை உட்காரச் சொல்லிவிட்டுத் தன் உதவியாசிரியர்களைக் கூப்பிட்டார். 'எத்தனையோ பேருக்கு உதவி செய்த கல்கி என்னையும் கைவிடவில்லை! இந்தக் கதை என்

பெயரில் நிச்சயம் பிரசுரமாகும். இப்பொழுது உதவியாசிரியர்களுக்கு என்னை அறிமுகப்படுத்தப் போகின்றோம்கும்' என்று நினைத்து மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தேன். உதவியாசிரியர்கள் வந்தார்கள். குதிரைக் களைப்புடன் ஆசிரியர் பேசினார். 'தம்பி! நான் எழுதிய இந்தக் கதையை நீர் திருடிவிட்டீர்! என்னுடைய முருகேசுவை நீர் முரளியாக்கியிருக்கிறீர் கோல் பேலை மரீனாவாக்கியிருக்கிறீர். வித்தியாசம் அவ்வளவுதான்' என்று சொல்லிக்கொண்டே பழைய பத்திரிகை ஒன்றை மேசை லாச்சிக்குள்ளிருந்து வெளியே எடுத்துக் காட்டினார். உதவியாசிரியர்கள் கேலியாக என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தார்கள். எனக்கு 'ரோஷம்' என்று ஒன்று இருக்கின்றது என்பதை அவர்கள் ஏன் மறந்துவிட்டார்கள்? கால் சட்டைப் பையுள் நான் கொண்டு சென்ற 'கல்கி'யின் கதையை எடுத்து ஆசிரியர் முன் எறிந்தேன். 'ஆசிரியர் அவர்களே! நீங்கள் இரண்டு வருஷத்துக்கு முந்தி இந்தக் கதையை எழுதினீர்கள் ஆனால் கல்கி ஆசிரி

யர் பத்து வருஷத்துக்கு முந்தியல்லவா இதை எழுதி விட்டார்! திருடியதையும் திருடி விட்டு எனக்கல்லவா பட்டம் தூட்டுகின்றீர்கள்!' எனறேன் ஆத்திரத்துடன். உதவியாசிரியர்கள் பரிதாபத்துடன் ஆசிரியரை நோக்க, நான் அவர்களைப் பரிதாபத்துடன் நோக்க என்னை நோக்கி வந்த தொப்பி ஆசிரியர் தலையில் உட்கார்ந்து கொண்டது! இதற்குப் பிறகு மனுஷன் எழுதுவதையே நிறுத்திவிட்டார். நான் பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்புவதையே நிறுத்திவிட்டேன். தமிழனை முன்னேற்றவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு திரும்பும் தலைவர்களும் பத்திரிகை ஆசிரியர்களும் என் ஆசையை நிறைவேற்ற முன்வரவில்லை. கடைசியில் வெள்ளைக்காரர்தான் ஓரளவு எனக்குக் கைகொடுத்தான். எல்லோருக்கும் வாக்குரிமை உட்கொடுத்து, தேர்தல் ஜாபிதாவில் என் பெயரை அழகாக அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கின்றன. கதை அச்சேரவிட்டாலும், பெயராவது அச்சேறி விட்டதே!

சர்வசாதாரணமான வாசகர்களும், வாடுலிக்காரர்களும் இலங்கையிலுள்ள எழுத்தாளர் சங்க (ட)ங்களில் சேர்ந்தவுடனேயே 'பிரபல எழுத்தாளர்' என்ற தொப்பியை அணிந்து கொள்கிறார்கள். இந்த ஓசித் தொப்பி ஒன்றும் எனக்கு வேண்டாம். நான் ஒரு பிரபல வாசகன் என்பதையாவது ஏற்

றுக் கொண்டிருக்கலானால் பல சுவையான செய்திகளைச் சொல்ல முடியும் என நினைக்கின்றேன். பிரபல எழுத்தாளர்களின் பிரபல படைப்புகளைப் பிரபல பத்திரிகைகளில் படிப்பவன் பிரபல வாசகனாகத்தானே இருக்க முடியும்? அந்த எண்ணத்தில்தான் 'பிரபல வாசகன்' என்ற தொப்பியை எனக்கு நானே தூட்டிக் கொள்கின்றேன்.

அந்தக் காலத்தில், அதாவது இற்றைக்கு இருபது, இருபத்தைந்து ஆண்டுகட்கு முன்பு தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் எழுதியவர்கட்கு 'வால்' இருந்தது. அவர்களுடைய பெயர்களுக்குப் பின்னால் B. A., M. A., போன்ற குட்டி வால்கள் அல்லது பேராசிரியர், விரிவுரையாளர், பிரபல வழக்கறிஞர், மிராசுதார் முதலிய நீண்ட வால்கள் இடம் பெற்றன. அந்த வால்கள் இப்போது மரமேறிவிட்டன. வால் போகத் தொப்பி வந்து விட்டது. பெயருக்குப் பின்னால் தம பெருமையை நீட்டி முழக்கியவர்கள் இப்போது பெயருக்கு முன்னால் எதையாவது தூட்டிக் கொள்கின்றார்கள்.

முற்போக்கு எழுத்தாளர் திரு ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் முன்னோடி திரு—, நட்சத்திர எழுத்தாளர் திரு—, என்ற தொப்பிகளைத் தாமாகவே எடுத்துத் தலையில் போடும்போது, யாருக்கு என்னதான் ஏற்படா விட்டாலும் அவர்களுக்கு ஒரு சுய திருப்தி ஏற்படுகின்றதே!

அத்துடன் நின்றால் பறவாயில்லை. பொதுமக்கள் பணம் கொடுத்து வாங்கிப் படிக்கும் பத்திரிகைகளில் எழுதி அவர்களின் பொறுமையையும்ல்லவா சோதிக்கத் தொடங்கிவிடுகின்றார்கள்! இதை மன்னிக்க முடியுமா?

‘பகீரதன்’ வந்து ஒரு வெடிகுண்டைத் தூக்கிப்போட்டாலும் போட்டார். அதற்குப் பிறகு சும்மா கிடந்த இந்த நாட்டு எழுத்தாளர்களுக்கெல்லாம் ஒரு புதிய தொப்பி போடப்பட்டு வருகின்றது. ஈழத்து சோ அன்ட் சோ எழுதிய கதை, ஈழத்து இவர் எழுதிய கவிதை என்றெல்லாம் விளம்பரங்கள் வெளியாகின்றன.

சில நாட்களுக்கு முன்பு ஒரு விளம்பரக் குறிப்பைப் பார்த்தேன் ‘ஈழத்தின் தலை சிறந்த விமர்சகர்’ என்று ஒருவர் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளார். யார் ஐயா இந்தத் தலைசிறந்த விமர்சகர்? இலக்கிய விமர்சனத்தைப் பற்றி ‘சன்டே ரைம்ஸி’ லும், ‘சன்டே ஒப்சேவரி’ லும் எப்போதாவது வெளியாகும் கட்டுரைத் துணுக்குகளைப் படித்துவிட்டால் மட்டும் தமிழ் இலக்கிய விமர்சகனாகிவிட முடியுமா? ராசாவும் துரையுமாகச் சேர்ந்து ஊரைக் காக்கலாம். இலக்கியத்தைக் காக்கமுடியுமா? நல்ல விமர்சனம் செய்வதற்கு இலக்கிய அனுபவம் நிறைய இருக்க வேண்டும்.

வயது போகப் போகத்தான் அந்த அனுபவம் விரிவடையும்; நிறைவுபெறும். தலை சிறந்த விமர்சகன் நல்ல விமர்சகன் அல்ல. தலை நரைத்த விமர்சகன் தான் நல்ல விமர்சகன். பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் சந்தர்ப்பம் கொடுக்கின்றார்கள் என்பதற்காக கற்றுக் குட்டிகள் விமர்சனம் செய்யப் பறப்பட்டுவிடக்கூடாது.

கல்கியாசிரியரைப் போல் சிறுகதை, கட்டுரை, விமர்சனம் முதலிய எல்லாத் துறைகளிலும் கை வைத்துப் பிரபலமடைய வேண்டும் என்ற ஆசை சிலருக்குண்டு. அந்த ஆசை நீடுழி வாழ்க! ஆனால் திறமை...? கட்டுரை எழுதினால் சுய புராணமாக, கதை எழுதினால் தழுவலாக, விமர்சனம் எழுதினால் நரிவால் கொண்டு கடலாழம் பார்க்கும் வேடிக்கையாக மாறிவிடுகின்றது. இப்படி எழுதுவதையும் திறமை என்று நினைத்துக்கொண்டு, இந்தத் திறமையை வாசகர்கள் ஒப்புக் கொள்கின்றார்களில்லையே என்று கவலைப்பட்டுக் கொண்டு, கடைசியில் என்ன செய்கின்றார்கள் தெரியுமா? தயவு செய்து என்னை “ஈழத்துக் கல்கி என்றோ, அல்லது ஈழத்துப் பேண்ட் ஷோ என்றோ அழைத்துவிடாதீர்கள்” என்று, ‘பக்கத்திலுள்ளவர்களுக்குத் தான் பாயாசம் தேவை’ என்ற பாணியில் பகிங்கரமாக எழுதி விடுகின்றார்கள். அப்போதாவது இந்த வாசகர்களின் கல்

மனம் கரைந்து அந்தப் பட்டத்தைத் தூக்கிக் கொடுக்க மாட்டார்களா என்ற ஆசை!

பட்டத்திற்காக ஏங்கும் இவர்களை எண்ணும்போது சேர் சி. பி. யின் நினைவு வருகின்றது பட்டம் மட்டுமல்ல பதவியும் ஒரு தடவை சேர் சி. பி. யை நாடி வந்தது. அவருடைய சட்ட அறிவையும் வாதத்திறமையையும் கண்ட ஆங்கில உயர் நீதிபதி ஒருவர் சேர் சி. பி. யையும் உயர்நீதிபதியாக்க விரும்பி அவரை அழைத்தார். நீதிபதிக்குரிய பட்டுத் தொப்பியை விரும்பாத சேர் சி. பி. என்ன சொன்னார் தெரியுமா? “ஒவ்வொரு நாளும், நாள் முழுவதும் மற்றவர்களின் பிதற்றல்களைக் கேட்டுக் கொண்டே காலம் கழிப்பதை விட, ஒரு நாளைக்குச் சில மணிகள் உளறுவது, மேல் என்று நினைக்கின்றேன். அதையே விரும்புகின்றேன்” என்று சொல்லி அந்த நீதிபதிக்கே தொப்பி போட்டுவிட்டார். சேர் சி. பி. யும் எழுத்தாளர்தான். இங்குள்ளவர்களும் எழுத்தாளர்கள் தான்!

—எஸ். சோமசுந்தரம்.

கலைச் செல்வி விற்பனையாளர்

த. செல்வரத்தினம்

தருமபுரம்

கண்டாவளை.

பண்டிதப் புழுக்கள்

எமது பண்டித சிரோன் மணி ஒப்பில்லா நாதர் அவர்கள் நடாத்திய அரும் பெரும் ஆராய்ச்சிகளின் போது கண்டு பிடிக்கப்பட்ட உண்மைகள் பின் வருமாறு:-

தமிழர் நாகரிகம் சிங்களம், புட்பகம், சாவகம் ஆகிய நாடுகளில் மாதிரமல்லாது இங்கிலாந்துச் சீமையிலும் பரவியிருந்தது என்பதற்குச் சான்றுகூடும் கம்பர் லாண்ட் (Cumbur Land) என்னும் நகரம் இன்றும் விளங்குகிறது. இஃது கம்பர் பெருமானின் ரூபகார்த்தமாக இடப்பட்டதாகும்.

அகஷ்டிய முனிவரின் பெருமைதான் என்னே. அகஷ்டியன் (Augustine) என்னும் மேலைத்தேய பெயர் எமது தவமுனிவரின் பெயர் திரிந்ததால் ஏற்பட்டதன்றோ! பாராளுமன்றம் என்னும் சொல்லும் பார்லிமெண்ட் (Parliament) என்ற ஆங்கிலப்பதமும் ஓசையில் ஒத்திருப்பதே ஜனநாயகத்திற்கு அடிகோலியவர்கள் நாம் என்பதை விளக்கவில்லையா?

ஆகாய விமானம் கண்டு பிடிக்க வித்திட்டவர்கள் தமிழர்கள். புஷ்பக விமானத்தில் எம் முன்னோர் பறந்து திரிந்ததை எமது காப்பியம் செப்பா நிற்கின்றதே!

ராக்கட் ராக்கட் என இன்றைய நவ நாகரிகக் குஞ்சுகள் துள்ளுகிறார்களே, எமது இராம பாணத்தின் பெருமையை உணர்வார்களோ!

—‘மண்டுக்கிழார்’

பொங்கும் மங்களம்

எங்கும் தங்குக!

இந்தப் புத்தாண்டில் உங்களுக்குத்
தேவையான

● பனூஸ்

● மணிப்புரி

● காஞ்சிபுரம்

பட்டு வகைகளையும்

பருத்திப் புடவைத் திணுசுகளையும்

சுத்தக் கதர்த் துணிகளையும்

விலை சகாயமாக

எங்களிடம் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்.

நிதான விலை.

உயர்ந்த ரகம்.

சண்முகானந்தா

ரெக்ஸ்ரையிஸ்

இல: 58, பெரியகடை : யாழ்ப்பாணம்.

பொங்கல் புதுநாள் பொலிவுறும் நன்னூலில்
மங்களமாய் வாழ்க மகிழ்ந்து.

கண்ணைக் கவரும் அழகும் உறுதியும் நிறைந்த
நவீன வீட்டுத் தளபாடங்கள் தெரிவு செய்வதற்குத்
தகுதியான ஸ்தாபனம்

ஹோம் நீட்ச்

(சிவன் கோவில்.)

278—280 கே. கே. எஸ். வீதி : யாழ்ப்பாணம்.

For

Fashionable

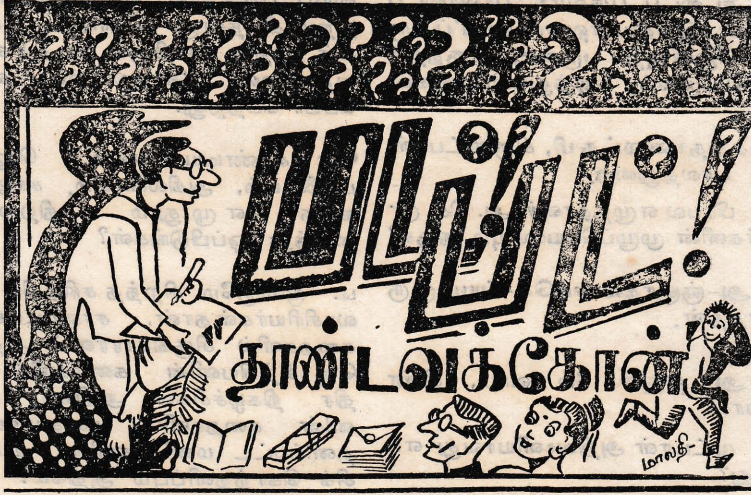
Household Requirements

VISIT

HOME NEEDS

(NEAR SIVAN TEMPLE)

278-280 K. K. S. Road : Jaffna.

க. சுப்பிரமணியம், கள்பூமி, காரை நகர்.

கே: ஆண் தன் வலிமையை இழப்பது எப்போது?

ப: காதலித்தவள் கண்ணை அசைத்துக் கையையும் அசைக்கும்போது.

கே: பெண்கள் கண்களுக்கு மையிடுவது எதற்காக?

ப: பெண்மை, தண்மை, மென்மை, தாய்மை முதலிய 'மை'கள் இல்லாவிட்டாலும் இந்த 'மை' யாவது இருக்கக்கூடாமே என்றுதான்.

கே: தவறுக்கும் தவருன தவறு எது?

ப: கல்யாணம் செய்து, பிள்ளையைப் பெற்றபின் அந்தப் பிள்ளைக்கும் கல்யாணம் செய்துவைப்பது!

கே: உலகத்தில் எதை மறந்து வாழ்தல் அரிது?

ப: தன்னைப் பற்றிய நினைவை.

மு. காளித்தம்பி, கற்கோவளம், பருத்தித்துறை.

கே: ஆண் சிரிப்புக்கும் பெண் சிரிப்புக்கும் வித்தியாசம் என்ன?

ப: ஆண் சிரிப்பு நடுங்கவைக்கும்; பெண் சிரிப்பு தடுக்கி விழுத்தும்!

அ. ஜப்பார், காலி வீதி, மொறட்டுவா.

கே: நீங்கள் ஓர் அன்னக்காவடியாமே!

ப: நான் மட்டுமல்ல, தென் கிழக்கு ஆசியாவில் வாழ்வவர்களுள் பெரும்பான்மையோர் அன்னக்காவடிகள் தான். எங்களுடைய அடி (கால்) அன்னம் (சோறு) நிறைந்த வயிறறைத்தான் காவுகின்றது!

மா. பி. தவிழ் நெஞ்சன், 59, நகரவைக் கட்டடம், கொழும்பு.

கே: பெண்களுக்கு எத்தனை பருவங்கள் உண்டு. அவற்றைக் கூறுங்கள்?

ப: ஏழு பருவங்கள். ஜங்கிப் பருவம்; சட்டைப் பருவம்; பாவாடைப் பருவம் 'இந்தியன் ஹாஷ் சாறி'ப் பருவம்; ஜோர்ஜ் பருவம்; பருத்திச் சேலைப் பருவம்; பழந்துணிப்பருவம்!

கே. சந்தானல்-சுமி, கிருன்டபாஸ் வீதி, பாலத்துறை.

கே. பிரபல எழுத்தாளர் அ. செ. மு. அவர்களின் முழுப்பெயரையும் தருக?

ப: அ-ஞ்ஞாதவாசம்செ-ய்யும் ருரு கானந்தன்.

அ. அ. நதூல், 8ம் வாட், கிணணியா.

கே. முட்டாள் அறிவாளியாவது எப்போது?

ப: தான் முட்டாள்தான் என்பதை நன்றாக அறியும்போது!

'இளங்குமரன்,' கொழும்புத்துறை.

கே: 'தினகரணி'ல் வெளியான 'வாழ்வற்ற வாழ்வு' என்ற நவீனத்தைத் தமிழாக்கிய திரு. பொ. கிருஷ்ணசுவாமி பெண்ணின் பெயரில் சிறுகதைகள் எழுதிவருகின்றாராமே! அந்தப் பெயர் என்ன?

ப: அந்தப் பெயர் இப்போது வெளியாவதை திரு. பொ. கி. விரும்பவில்லை. மன்னிக்கவும். சீதையும், ராமனும், சிவனும் சம்பந்தப்பட்ட பெயர் அது!

ச. அனந்தன், சுதுமலை, மானிப்பாய்.

கே: உங்களுக்கு 'லவ்வேர்ஸ் இங்க' கின் இரசாயனப் பெயர் தெரியுமா?

ப: கொபால்ட் க்ளோரைட் (Cobalt Chloride) என்பதுதான் அதன் இரசாயனப் பெயர், கடதாசியில் இந்த மையினால் எழுதினால் ஒன்றுமே தெரி

யாது. நெருப்புக்குட்டில் கடதாசியைப் பிடித்தால், எழுத்துக்கள் நீல நிறமாகி நன்கு தெரியும். காதலர்கள் இந்த மையினால் கடிதம் எழுதுவதாற்றான் 'காதலர் மை' என்று பெயர் பெற்றது.

கே: சாண்டியல்னையும், ஜெகசிற்பியனையும், அகிலனையும், சரித்திரக்கதை எழுதும் திறமையை வைத்து ஒப்பிடுங்கள்?

ப: மூவருமே சிறந்த சரித்திர நாவலாசிரியர்கள்தான். சாண்டியல்யன் கதைகளில் சிருங்காரரஸம் அதிகம். ஜெகசிற்பியனின் கதைகளில் சரித்திர நிகழ்ச்சிகள் அதிகம். அகிலனின் கதைகளில் கதையம்சமும், தனிப்பட்ட மனிதர்களின் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பும் அதிகம்!

பெ. செல்லத்துரை, கிரிமெட்டியா கலஹா.

கே: தமிழன் ஏன் சென்றவிடமெல்லாம் சிறுமைப்படுத்தப் படுகின்றான்?

ப: அவன் எல்லா இடத்திற்கும் சென்றுகொண்டிருக்கின்றபடியாற்றான்! போகத்தான் போகின்றான். தன் வாயையாவது சும்மா வைத்துக் கொண்டிருக்கக் கூடாதா? 'கல்தோன்றி மண்தோன்றக் காலத்தே முன் தோன்றிய மூத்த குடிகள் நாங்கள் தான். தமிழ்ப் பெண்களிடம் இருக்கும் கற்பைப்போல் உங்கள் பெண்களிடம் கற்பு இருக்கின்றதா? எங்களைப்போன்ற சுத்த வீரர்களா நீங்கள்?' என்று மற்ற இனத்தவனைப் பார்த்துக் கேட்டால் அவன் சும்மா இருப்பானா? இப்படி வாய் வீரம் பேசும் தமிழன் ஏன் தன் நாட்டில் ஆலைகளையும் தொழிற்சாலைகளையும் நிறுவித் தன் நிலையை உயர்த்தாமலிருக்கின்றான்? பொருளாதாரத்தில் தன் நிறைவு ஏற்பட்டால் பிழைப்பை நாடி ரயிலில் ஓடவும் கப்பலில் மிதக்கவும், விமானத்தில் பறக்கவும் வேண்டியிராதே!

பிறழ்ப்புக்காக மற்றைய இடங்
குச் கெல்வதனாற்றினே சிறுமை
யடைய நேரிடுகின்றது!

ஆர். ராசகிளி. ட்றி பேர்க்
அவென்யூ, மருதானை.

கே: தங்கள் மனைவிக்கு இரண்டு
தலையாமே?

ப: வெகு தூரத்திலிருந்து பார்த்து
விட்டீர்களோ! உண்மையில் ஒன்று
அவளுடைய மண்டை. மற்றது
கொண்டை.

கே. தமிழ்நாட்டின் பிரபல ஓவியக்
கலைஞர்களான பாலு, சீனு ஆகி
யோரைப்பற்றி என்ன நினைக்கின
றீர்கள்?

ப: ஒருவர் பால்; மற்றவர் சீனி!

த. தருமசோதி, 1, மார்ட்டின் வீதி
யாழ்ப்பாணம்.

கே: தங்கள் திருமதியைப் பற்றி
நீங்கள் 'பட்பட'யில் வெளியிடும்
போது அவர் உங்களோடு சண்டை
போட்டுக் கொள்வதில்லையா?

ப: இந்தச் சில்லறை விஷயத்துக்
கெல்லாம் சண்டை போட்டு
நேரத்தை வீணக்கமாட்டாள் அவள்.
கையில் தண்ணீரோ வென்னீரோ
இருந்தால், என் தலையில் சரித்துக்
கொட்டுவாள், எனக்கு வாய்க்க
மிஸிஸ் சோக்கிரட்டீசின் வழித்
தோன்றல்!

கே. கோபாலன், ஸ்கின்னர்ஸ் வீதி,
கொட்டாஞ்சேனை.

கே. "தெய்வப் பிறவி" பற்றித் தங்
கள் கருத்து?

ப: எல்லாரும் குடும்பத்துடன்
பார்த்து அழவேண்டிய படம்-கண்
டிப்பாக!

பெ. நல்லதம்பி, கிரிமெட்டியா,
கலஹா.

கே: நான் உங்களை என்ன கேட்
கப் போகிறேனென்று தெரியுமா?

ப: தெரியும் ஆனால் சொல்லமாட்
டேன். ஒரு போஸ்ட் கார்டில் எழுது
வதையே நீங்கள் விரும்பாதபோது.
நான் அதைக் கலைச்செல்வியில்
வெளியிட்டு எண்ணியீர் வாசகர்
கட்டுத் தெரியவைப்பது நல்லதா?

S. பூரணி, நல்லூர், யாழ்ப்பாணம்.

கே: எல்லாத் தொழில்களிலும்
பார்க்க, ஆசிரியத் தொழிலை சிறப்
புடையது என்பது என் அபிப்பிரா
யம். தங்கள் அபிப்பிராயம் யாதோ?

ப: சிறந்த தொழில் என்பதிலும்
பார்க்க மிகச் சிறந்த தொண்டு
என்றே கூறிவிடலாம். அறிவும்,
அன்பும். திறமையும். ஒழுக்கமும்
திறைந்த ஆசிரியர்களால் ஒரு நாட்
டின் போக்கையே மாற்றியமைத்து
விடலாம்'.

ஆ. தங்கராசா, ஆராயம்பதி.

கே: தமிழகத்தில் சரித்திர நாவ
லிலும் சமூக நாவலிலும் சிறந்தவர்
கள் யார்?

ப: இரண்டிலும் நல்ல திறமைபெற்
றவர்களைத்தான் கேட்கின்றீர்கள்?
இறந்தவர்களுள் கல்கி! இருப்பவர்
களுள் அகிலன்!

கே: "கலைச்செல்வி" தமிழ்ச்செல்வி
என்பது தெரிந்ததுதான். ஆனால்
இதுவரை ஏன் சிறுகதைப் போட்டி
ஒன்றையும் நடாத்த வில்லை?

ப: தமிழ் இலக்கிய மன்றம் இது
பற்றி விரைவில் ஆலோசிக்கும்.

"நாடகப்பிரியன்". வண்ணார்
புண்ணை.

கே: 'படிக்காத மேதை' யைப் பொறுத்தவரையில் பீம் சிங்கின் டைரக்ஷன் எப்படி?

ப: எல்லா வகையிலும் சிறப்பாகவே செய்திருக்கின்றார். படத்தின் வெற்றிக்கு, பீம்சிங்கின் திறமையான டைரக்ஷனும் ஒரு காரணம். ஒரே ஒரு குறை. "உள்ளதைச் சொல்வேன்" என்ற பாட்டை ரங்கனைக்கொண்டு பாட வைக்கின்றாரே, அது அந்தப் பாத்திரத்தையே குறைபாடுடையதாகச் செய்யவில்லையா? தான் வெகுளி என்பதைப் பெருமையுடன் ஒருவன் சொல்லிக் கொள்ளும்போது அந்த வெகுளித்தனம் மறைந்து விடுகின்றதே!

என். கே. குலசிங்கம், 113, பருவீதி, கல்வியங்காடு

கே: கட்டப்பொம்மன் ஓர் கொள்ளைக்காரன் என்பதைத் தான் நிரூபிப்பதாகவும். தன்னுடன் விவாதம் செய்ய வருப்படியும் திரு. ம. பொ. சி. க்குத் தமிழ் வாணன் அறை கூவி அழைத்தும் ம. பொ. சி. பேசாமலிருப்பது ஏன்?

ப: 'ஸ்டன்ட்' வேலைகளை விரும்பாதவர் ம. பொ. சி. கட்டப்பொம்மன் சுத்தவீரன், அவன்தான் முதல் முழக்கம் செய்தவன் என்பதற்குத் தக்க ஆதாரங்களைச் சேகரித்து வைத்திருக்கின்றார் அவர். தான் பேசும் மேடைகளில் அவற்றைக் கூறியும் வருகின்றார். மேடையில் விவாதம் செய்வதனால் பலன் எதுவும் ஏற்படாது என்பது அவருக்கு நன்கு தெரியும். சில வாரங்கட்கு முன்பு வெளியான 'கல்கண்டு' இதழ்களைப் பார்த்தீர்களா? ஆந்திரத்திலிருந்தும், கன்னிமாரா நூல்நிலையத்திலிருந்தும், பரிசிலிருந்தும் சில புத்தகங்கள் வந்து சேருவதில் தாமதமேற்பட்டபடியால் 'கட்டப்பொம்மன் கொள்ளைக்காரன்' பகுதி அந்த இதழில் வெளியாகவில்லை எனக் கூறியிருக்கின்றார் தமிழ் வாணன். 'பற்பல

நூல்களையும் ஆராய்ந்து விட்டே இந்த முடிவுக்கு வந்துள்ளேன்" என்று மார்தட்டினாரே தமிழ் வாணன்! உண்மையில் இப்போதுதான் புத்தகங்களை ஆராய்கின்றார். அதுவும் கட்டப்பொம்மன் கொள்ளைக்காரன் தான் என்பதை முன்கூட்டியே முடிவு செய்துவிட்டு, இப்போது அதற்கு ஆதாரம் தேடுகிறார் அவர். அந்நிய ஆட்சியை முழுமூச்சுடன் எதிர்த்த கட்டப்பொம்மனை கொள்ளைக்காரன் என்றுதானே வெள்ளைக்காரன் எழுதி வைத்திருப்பான். இதைச் சொல்லத் தமிழ் வாணனே வேண்டும்?

கே. குஷிநாதன், களபூமி, காரைநகர்.

கே: கிறீஸ்து சமயத்திற்கு 'போப்' தலைவராக இருப்பதுபோல் இந்து மதத்திற்குத் தலைவர் இல்லையா?

ப: இல்லை. எத்தனையோ மதங்கள் வந்து மோதிய போதிலும் இந்து மதம் தாழ்ந்து போகாமல் இருப்பதன் முக்கிய காரணம் தலைவர் என்ற எவரும் இல்லாதிருப்பதே.

வ. புல்காரியமூர்த்தி, பலூர், திருக்கோணமலை.

கே: "குலவித்தை கல்லமல் பாகம் படும்" என்பது உண்மையானால் இன்று தமிழ் மக்களிடையே எத்தனையோ கலைஞர்களும் தொழில் நுட்ப நிபுணர்களும் இருக்கவேண்டுமே!

ப: "பாகம் படும்" என்பதைத் தவருக்க கருதிவிட்டீர்கள் போலத் தெரிகின்றது. பாகம் என்பது கால் பங்கு, ஒருவன் தன் குலவித்தையை விசேட கௌரவமெடுத்துப் படிக்காவிட்டாலும், இயற்கையாகவே அந்தத் தொழிலில் காற்பங்கு அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கும் என்பதுதான் சரியான பொருள்.

கே. தற்கொலை செய்வதை யாராவது அறிஞர் ஆதரித்திருக்கின்றார்களா?

ப: ஒரே ஒரு காரணத்திற்காக வள்ளுவர் ஆதரிக்கின்றார். உயிரை இழப்பதன் மூலம் தான் ஒருவன் தன் மானத்தைக் காப்பாற்றலாமென்றால் அவன் உயிரை இழக்கவேண்டும் என்கின்றார்!

மு: உத்தையா, பெரியதெரு யாழ்ப்பாணம்

கே: என்னிடம் 5000 ரூபா இருக்கிறது. என்ன தொழில் செய்யலாம்?

ப: மற்றவர்களைப் போல் புடைவைக் கடையும் பலசரக்குக் கடையும் நடத்தாமல் ஏதாவது புதிய தொழிலைச் செய்யுங்கள். சென்னையில் ஓட்டோ நிக்ஷோ என்ற சிறிய வாகனங்கள் வாடகைக்கு விடப்படுகின்றன. ஒரு நிக்ஷோவில் இரண்டு பேர் செல்லலாம். மைலுக்கு 25

நயா பைசாதான் கொடுக்கவேண்டும். மூன்று, நான்கு ஓட்டோ நிக்ஷோக்களை வாங்கி யாழ்ப்பாணத் தெருக்களில் ஓட்டோ யாழ்ப்பாண மக்களின் பிரயாணக் கஷ்டம் பெருமளவில் குறையும். அத்துடன் உங்கள் தொழிலும் விரைவில் முன்னேறும். "மோட்டார் சைக்கிள்" ஓட்டத் தெரிந்த எவரும் ஓட்டோ நிக்ஷோவையும் ஓட்டலாம்.

தாண்டவக்கோள்.

மே/பா கலைச்செல்வி,
சுன்னாகம்.

லக்கி ஹவுஸ்

88, 90 கே. கே. எஸ். வீதி : : யாழ்ப்பாணம்.

கல்யாண வைபவம், புதுமனைப் பிரவேசத்திற்காகிய சிறந்த பரிசுப் பொருட்கள் ஸ்போட்ஸ் விளையாட்டுக் கிண்ணம் (ஃப்ஸ்)

மற்றும் உபகரணங்கள்

பிரயாணத்திற்கேற்ற ஸ்ரீல் ஹங்கு. லெதர் அன்ட் பைப்ரூட் கேஸ் வகைகள் ஆடவர் பெண்டிர் கைக்கடிகாரங்கள் அழகிய வேலைப்பாடு அமைந்த

சுவர்க்கடிகாரங்கள், ஹூலாஹூப் வளையங்கள்

மற்றும் இதர பொருட்களுக்கும் சிறந்த இடம் பால், சீனி, தேநீர் ஆகியவற்றைத் தனித்தனியே உஷ்ணமாக வைத்திருக்கக்கூடிய ஷ்பெஷல் பிளாஸ்டிக் கிடைக்கும்.

லக்கி ஹவுஸ்

ஒருமுறை விஜயஞ்செய்து பாருங்கள்

LUCKY HOUSE

88 & 90 K. K. S. Road : Jaffna

FANCY PALACE

THE HAPPY PALACE

WITH

HAPPY GIFTS

ரோயல் தலைமுடிகள்
ரோயல் சுவர்க்கடி காரங்கள்
ஷெவ்வேர்ஸ் பவுண்டன் பேனாக்கள்
ஆகியவற்றிற்கு

யாழ்ப்பாணத்தில்

ஏக விநியோகஸ்தர்கள்

கண்ணைக் கவர்ந்து மனதை மயக்கும்
பலவிதமான

பரிசுப் பொருட்களை

விசேட தினங்களில்

உங்கள் உற்றார் உறவினருக்கும், நண்பர்களுக்கும்,
பேறு நண்பர்களுக்கும்

வாங்கிக் கொடுங்கள்

தந்தி : Fancyware

போன் : 239

பான்ஸி பலஸ்,

27, மெயின் வீதி

யாழ்ப்பாணம்

கலைச்செல்வி இளைஞர் மன்றம்.

கலைச்செல்வங்களே!

உங்கள் அனைவர்க்கும் என் பொங்கல் வாழ்த்துக்கள் உரித்தாகுக. கலையார்வம் நிறைந்த மன்ற உறுப்பினர்கள் சிலரை இம்மாதம் உங்களுக்கு அறிமுகம் செய்கின்றேன். எதிர்காலத்தில், ஏதாவதொரு துறையில் இவர்கள் ஒளிவிடும் போது, நானும் பெருமையடையலாமல்லவா? 'இளைஞர் மன்றம்' கொடுக்கும் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி நன்றாக எழுதுங்கள்; எழுத்தாளராகுங்கள். திறமை மிக்கவர்களை அவ்வப்போது அறிமுகம் செய்து வைப்பேன். மறைந்திருக்கின்ற திறமைசாலிகளை மற்றையோர் இனம் கண்டு கொள்ள இந்த அறிமுகம் உதவும்.

வணக்கம்.

"இளவரசு"

இல்லைப் பணமென்றால்....!

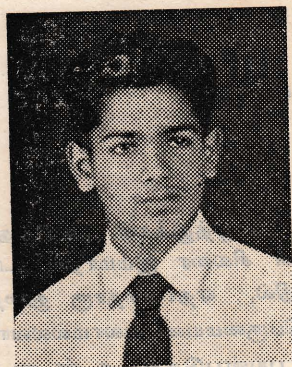
—செல்வி, துரியகுமாரி கந்தையா—

கண்ணைத்தான் பறிக்கும் பல வேடிக்கைகள் உன்னைத்தான் அழைக்கிறது ஓடிவா என்று என்னத்தைச் செய்தென்ன இல்லைப் பணமென்றால் புண்ணுற்ற நெஞ்சினுள் புகும் வேல் இவைதம்பி!

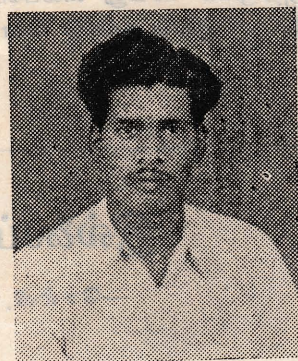
பட்டாடை பலகாரம் பலகோடி இருக்கிறது எட்டத்தில் நின்று ஏங்கமட்டும் வழியுண்டு இட்டமுடன் அவை வாங்க இல்லைப் பணமென்றால் பட்டுவிட்டால் சுட்டுவிடும் தீயன்றோ அவைதம்பி!

அடிக்கிறது வயிறு அரைவயிற்றுக் கஞ்சிக்கு துடிக்கிறது நெஞ்சம் துவள்கின்றன தோள்கள். கொடிய பசி போக்குதற்கு இல்லைப் பணமென்றால் வெடிக்கும் எரிமலை முன் வெறும்புழுநீதம்பி!

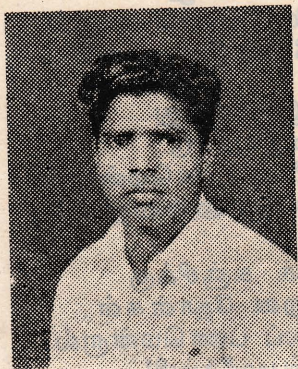
இளைஞர் அறிமுகம்.

கே. எம். எச். காலிதீன்: கிண்ணி
டாவினாள் ஈச்சந்தீவு இவரது சொந்த
ஊர். கிண்ணியா அரசினர் பாடசாலை
யில் கல்விபயில்கின்றார் பாடசாலை
இலக்கியக் கழகத்தில் இவர் ஆற்றும்
தொண்டு போற்றுதற்குரியது மாண
வர் கடமை என்ற முதலாவது கட்டுரை
சென்ற “கலைச்செல்வி”யில் வெளியாகி
யுள்ளது.

வி. க. இரத்தினசபாபதி முல்லைத்
தீவு, புதுக்குடியிருப்பைச் சேர்ந்த
இவர், கண்டாவனையில் ஆசிரியராகக்
கடமையாற்றுகின்றார். வீரகேசரி பாலர்
பகுதியில் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார்.
சில கட்டுரைகள் பரிசு பெற்றவை.
“மணிவாணன்” என்ற புனை பெயரில்
இவர் எழுதிய முதலாவது சிறுகதை
இந்த இதழில் வெளியாகின்றது.

T. இராஜகோபால்: கலஹா
வினாள் கிரிமெட்டியாவில் வேலைபார்க்
கும் இவ் இளைஞர் இலக்கியப் பித்
துடையவர் இந்தியாவிலிருந்தும் ஈழத்
திலிருந்தும் வெளியாகும் பத்திரிகை
களை ஆர்வமுடன் படித்து வருகின்றார்.
நல்ல எழுத்தாளனாக வரவேண்டும்
என்ற ஆசையுடைய இவரின் முதலா
வது சிறுகதை அடுத்த இதழில் வெளி
யாகும்.

உருவகக் கதை

கருமுகில்

ஏ. சூப்பால் (இல : 75)

வினம் வெளிநுண்டு, மேகங்கள் ஒவ்வொரு பக்கமும் ஒவ்வொரு நிறத்தைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தன. மேகக் கூட்டமொன்று சல்லாபமாகத் தென்றலுக் கசைந்தகசைந்து ஒரு கருமுகிற் கூட்டத்தை அண்டியது. கருமுகிலள்ளிவந்த நீரின் குளிர்ப்பு அவ்வெண்முகிற் கூட்டமான வெள்ளை மேகத்தைத் தாக்காமலில்லை. என்றாலும் தன்னிடம் அப்பெருமையிலேயே எனப் பொருமையுங்கொண்டது.

“சரி, எங்கே நீரள்ளிச் செல்கின்றாய்?” என்றது அவ்வெண்முகிற் கூட்டம்.

“உலகிலே பிறந்தால், பிறந்ததற்காக, ஏதாவது சேவை செய்யத்தானே வேண்டும்” என்றது அக்கருமுகிற் கூட்டம்.

“சரிதான் உலகிலுள்ளவர்கள் பேசும் இலட்சியமமாதிரி இருக்கிறதே! ‘இலட்சியம்’ ‘புரட்சி’ ‘முற்போக்கு’ ‘சமதர்மம்’ என்றெல்லாம் பேசுகிறார்கள் தான். ஆனால் உலகமக்கள் எல்லாரும் ஓரடிப்படையின்

கீழே வந்ததாகவில்லை, வரப்போவதுமில்லை. இப்படியான சேவையின்றான் இறங்கிவிட்டீர்களோ?” என்றது ஏனையொரு வெண்முகிற் கூட்டம்.

“ஏன் முடியாது? உலகமக்கள் நல்லவைகளை உணரத்தான் போகிறார்கள். ‘முற்போக்கு, சமதர்மம்’ என்றுணர்த்துபவர்களின் கீழ் ஒத்துழைக்கத்தான் போகிறார்கள்” என்றது ஆர்வத்துடன் அக்கருமுகிற் கூட்டம்.

“ஏன் நாம் உலகத்திற்குப் போவான்? நீ செய்வதாகக் கூறும் சேவா உணர்ச்சியை இங்கிருக்கும் வெண்முகிற் கூட்டத்திற்கெல்லாம் பரப்பிவிடேன் பார்ப்போம்” என்றது கர்வத்துடன் அவ்வெண்முகிற் கூட்டம்.

“ஏன் முடியாது? நம்மிடையே நல்லவைகளை யார்தான் ஏற்கமாட்டார்கள்? என்று” கூறிக்கொண்டே, ஆகாயம் முழுதும் ஒர் சுற்றுச் சுற்றிவந்தது கருமுகில். உடனே அகாயமெல்லாம் சுறுத்தேவிட்டது. வயல் நிலங்களில், தேவைக் கதிகமாக மழையும் பெய்தது.

கற்பு என்ற சொல்.

ய்யழ் தேவி மாங்குளம் ஸ்டேசனை வந்தடைந்தது. உள்ளத்தில், ஒரு வகையும் மகிழ்ச்சியும், திகிலும் தம்மிடையே போரிட்டுக் கொண்டன. பிரயாணிகளின் அவசரமும் ஆரவாரமும் என்னை விழிப்படையச் செய்தன. பெட்டி படுக்கைகளைச் சுருட்டிக் கொண்டு அசர அவசரமாக இறங்கினேன். ஏன் இத்தனை அவசரம்? ஏன் இவ்வளவு தடுமாற்றம்? ஏன்?... ஏன்?...

“ஒருவேளை நான் கேள்விப்பட்டது உண்மையாக இருந்து விட்டால்?” என்னால் நினைத்துக் கூடப் பார்க்கமுடியாதிருந்தது.

எனது கிராமம் ஸ்டேசனி லிருந்து மூன்று மைல் தள்ளியே இருந்தது. மாட்டுவண்டி ஒன்றை வாடகை பேசி, அதில் ஏறிக்கொண்டேன். ஆனால் மாடுகளும் எனது பொறுமையைச் சோதிப்பனவாயிருந்தன.

நண்பன் எழுதிய அச்சொல் என்னைச் சித்திரவதை செய்தது. ‘கற்புத்தவறியவள்-உன் மலர் கற்புத்தவறியவள்’-என்று யாரோ கூச்சலிடுவது போன்றிருந்தது. ‘யார்? என் மலரா? ஐயோ என்னால் நம்ப முடியவில்லையே; பொய்; பொய்; அவள் ஒருபோதும் அப்படி நடந்திருக்க மாட்டாள். என்

மலரை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவள் என்னை வஞ்சிக்கமாட்டாள்.’

∴ ∴ ∴

அன்று கல்லூரி மாணவர் சங்க வருடாந்தக்கூட்டம். மாணவர் சங்கப் பத்திரிகைக்கு பெயரிடுவதிலே, மாணவர்களிடையே கருத்து வேற்றுமை தோன்றிப் பலத்த வாக்குவாதத்துக்குள்ளாயது. அதே நேரத்தில் சில ஆசிரியர்கள் தலையிட்டு மாணவர்களின் அமைதியைக் கெடுத்துபகைமை

மணிவரணன்

யுணர்ச்சியைத் தோன்றச் செய்தனர். குறிப்பு ரையின்போது அதை நான் சுட்டிக்காட்டிப் பேசினேன். மாணவர்கள் கை தட்டி ஆர்ப்பரித்தனர். யானும் சிறிது நேரம் என்னை மறந்து பேசிக் கொண்டே போனேன். பளீரென்று என் கன்னத்தில் ஓர் அறை. என் தலை சுற்றியது. அடித்தது அவ் ஆசிரியர்களில் ஒருவரான பேரம்பலம். “அத்தான்!” என்று கதறிய படியே தங்கமலர் மேடைக்கு வந்துவிட்டாள். எனக்கு அப்போது அடியின் வலி மாறி வேரூர் புதிய வலி ஏற்பட்டு விட்டது. இவ்வளவு மாணவர்கள் மத்தியிலே அதிபர் எல்லோரும் இருக்கத்தக்கதாகத் தங்கமலர் இப்படி நடந்து கொண்டாளே என்று எனக்கு

வேதனையாக இருந்தது. எனக்கு விழுந்த அடியை அந்த மெல்லிய இதயத்தால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லைப்போலும்.

அடுத்த நாள் அதிபரின் அலுவலக அறையில் விசாரணை நடந்தது. நாம் உண்மையை பறைக்காமல் கூறுவதென்றே முடிவுசெய்திருந்தோம். அப்படியே கூறியும் விட்டோம். கடைசிமுடிவு அக்கல்லூரியிலிருந்து எங்களிருவருக்கும் டிஸ்மிஸ் நோட்டீஸ் கிடைத்தது. அழுது மன்னிப்பும் கேட்டேன். அதிபர் சிறிதேனும் செவி சாய்க்கவில்லை.

எப்படியோ எனது குடும்ப நிலை சிறிது சீர்ப்பட்டிருந்தமையால் வேறு இடங்களுக்குச் சென்று பீ. ஏ. வரை என்னால் படிக்கமுடிந்தது. தங்கமலரது படிப்புத் தொடர முடியாதபடி அவர்களது குடும்பம் முட்டுக்கட்டையாக இருந்தது. ஆனால் எங்களிடையே வளர்ந்து வந்த காதலுக்கு யாராலும் முட்டுக்கட்டை போட முடியவில்லை.

∴ ∴ ∴

“அந்த வீடுதானே” என்ற குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டவனாய், “ஆபாம்” என்றேன். எனது அஜாக்கிரதையை உணர்ந்து, “ஐயாங்களுக்கு ஹெயில் தூக்கமோ” என்றான். நான் சிரித்து மழுப்பி விட்டு அவனிடம் ஒரு ஐந்து ரூபாய் நோட்டீஸைக் கொடுத்தேன்.

ஆம்மா எனது வேலையைப் பற்றிப் பலப்பல கேள்விகள் கேட்டார். “உன்னுடன் எத்தனை ஆசிரியர்கள்? பிள்ளைகள் எத்தனை? ஆசிரியர் வேலை பிடித்தமானதுதானே?” இவை எல்லாவற்றிற்கும் ஒவ்வொன்றாகப் பதில் சொல்லி முடியும் வரை போதும போது மென்றாகிவிட்டது.

எப்படியும் தங்கமலரைப் பார்த்தாக வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் மாலையில் தங்கமலர் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டேன். தங்கமலரை நேரிக் கண்டு யாவற்றையும் விபரமாக அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்று துடி துடித்தது உள்ளம். “மலர்!” என்று அழைத்துக்கொண்டே அவளது வீட்டுக்குச் சென்றேன். அவள் அடுக்களைக்குள்ளிருந்து எட்டிப்பார்த்தாள். நான் அவளைக் கண்டதும் பேசாமல் வீட்டுத் திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்தேன். அவள் வந்தாள். தங்கமலர் வந்ததாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. அவள் முகம் கனையிழந்து வாடிப்போயிருந்து. எனனுடன் பேச்சுக் கொடுக்கத் தயங்கிக் கொண்டிருந்தாள். என்னாலும் அதைச் சமாளித்து அவளுடன் பேச்சுக் கொடுக்க முடியாதிருந்தது. சிறிது நேரம் இருவரிடையேயும் மெளனம் நிலவியது. மெளனத்தைக் குலைத்துக் கொண்டு, ‘ஏன் மலர் பேசாமலிருக்கின்றாயே?’ என்றேன். என

தேகத்தில் சிறிது நடுக்கம் கண்டேன். அவள் என்னை நிமிர்ந்துபார்த்தாள். அவளது கண்கள் கலங்கின. நானும் சிறிது நேரம் மெளனமாக இருந்தேன். தங்கமலர் எனது முகத்தையே பார்த்தபடியிருந்தாள். என் சிந்தனையை ஊடுருவினாளோ; என்னவோ. நான் நிமிர்ந்து பார்த்தபோது அவளது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் துளிகள் உதிர்ந்தன. எனக்கு என்னதான் தோன்றியதோ தெரியாது. அதிலிருக்க எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. எழுந்து விடு விடென்று நடந்தேன்.

சிறிது தூரம் வந்ததும் அவள் 'அத்தான்!' என்று கூப்பிட்ட குரல் கேட்டது. திரும்பிப் பார்க்கவே என் உள்ளம் இடம் கொடுக்கவில்லை. என்னை ஓர் வகை அசுர வெறி பிடித்துக்கொண்டது. நான் கேள்விப்பட்டது உண்மைதான் என்று திடமாக உறுதி செய்து கொண்டேன்.

எனது கண்முன்னே ஆயிரம் நினைவுகளைத் தோன்றின. நான் கட்டிய இன்பக் கோட்டைகள் அத்தனையும் இடிந்து தரைமட்டமாய் போனது போன்ற பிரமை ஏற்பட்டது. எத்தகைய துன்பத்தையும் ஒருவன் சகித்துக்கொள்ளலாம், ஆனால் காதலில் கிடைக்கின்ற ஏமாற்றத்தை ஒருவனால் தாங்க முடியாது. எவ்வளவுதான் முயற்சி செய்தும் என்னை மன

அமைதி பெற முடியாதிருந்தது.

ஒரு நாள் என் அன்னை என் கல்யாணப் பேச்சைத் தொடங்கினாள். பாவம்! அவளுக்கு எப்படித்தான் தெரியும் எனது துன்பம். 'நான் இன்னும் எத்தனை காலம்தான் இப்படித் தனியாகக் கிடந்து கஷ்டப்பட முடியும்? உன்னைவிட எனக்கு வேறு யார் இருக்கின்றார்கள்? நீ கல்யாணம் செய்து கொண்டால் எனக்கு எல்லாக் கவலையும் தீர்ந்தது போல்தான்' என்றாள். ஒருவாறு அன்னையின் வேதனையைத் தணிப்பதற்காக ஏதோ சமாதானம் கூறினேன். எனது வேதனையைத் தணிக்க.....?

தங்கமலரை மணம் செய்து கொள்ளாவிட்டால் என்னால் வாழவே முடியாது போலத் தோன்றியது. ஆனால் அவளைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட செய்தி....? நான்தான் அதை மறந்து அவளை ஏற்றுக் கொண்டாலும், உலகம் சும்மா இருக்குமா? துரும்பையே தூணாகக், என் நிம்மதியைக் குலைத்துவிடுவார்களே!

சமூகத்தின் மீதும், சில சமூகக் கட்டுப்பாடுகள் மீது எனக்கும் வெறுப்புத் தோன்றியது. எவ்வளவோ தப்புச் செய்துகொள்ளும் ஆண்களை ஒன்றுமறியாத பெண்கள் மணம் செய்து கொள்ள இடம் கொடுக்கின்றன இச்சமூகக் கட்டு

டுப்பாடு; தெரிந்தும் தெரியாமலும் தவறுகின்ற பெண்களை ஆண்கள் மண்ப்பெய்துகொள்ள இடங்கொடுப்பதில்லை, பெண்கள்மீது வீணை பழிகளைப்போட்டு அவச் சொல்லால் சித்திரவதை செய்யும் இச்சமூகம் என்றுதான் திருந்துமோ?"

மணித்தியாலங்கள் நாட்களாய் மறைந்துகொண்டு சென்றன. எனது பாடசாலையும் தொடங்குவதற்கு இன்னும் சில நாட்கள் மாத்திரமே இருந்தன. ஏதாவது ஒரு முடிவுக்கு வந்தாகவேண்டுமென்று என் உள்ளம் தவித்தது.

தங்கமலர் உண்மையில் குற்றமற்றவளாயிருந்து அவளது சூழல்தான் அவளை ஏதாவது சதி செய்திருக்குமோ என்றும் சந்தேகித்தேன்.

தங்கமலரை மணம் செய்து கொண்டு சமூகத்துக்கு வழிகாட்டியாக இருக்கவேண்டும் என்று தீர்மானித்தேன் எனது சுயநலம்தான் கூடியது எனினும் அதில் சிறிதளவு பொது நலமும் கலந்திருப்பதைக்கண்டு பெருமைப்பட்டேன்.

நிலையில் வந்த புதினப் பத்திரிகையைப் பார்த்தபடி எனது அறையிலிருந்தேன். அன்னை சில கடிதங்களைக் கொண்டு வந்து, "இன்று தம்பிக்குக் கனகடிதங்கள் வந்திருக்கின்றன" என்று சொல்லிக்கொண்டு தந்

தாள். அவற்றை ஒவ்வொன்றாகப் பிரித்துப் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். கடைசியாகக் கிடந்த கடிதத்தைப் பிரித்தேன். எனது கரங்கள் நடுங்கின தலைசுற்றியது,

அத்தான்!

இக் கடிதத்தை ஒருதரமாவது படியுங்கள். சின்னஞ்சிறுவயதிலே இருவரும் கையோடுகை கோத்து மணலிலே வீடுகட்டி விளையாடினோம். அப்போது சில வேளைகளில், நாமிருவரும் சேர்ந்து கட்டுகின்ற மணல்வீட்டை, நான் குறும்பாக அழித்துவிடுவேன். நீங்கள் என்மீது சினம் கொள்ளுவீர்கள். அதேமாதிரி மணற்கோட்டைதான் நம் காதலும் என்று நான் அப்போது உணர்வில்லை. ஆனால் இன்று அக்கோட்டை உடைந்து சிதறுவதை என் கண்முன்னால் காண்கின்றேன். அப்போது உங்களால் அச்சிறு மணல்வீடு அழிக்கப்படுவதைச் சகிக்க முடியவில்லை; இப்போது என்னால் நம் காதற் கோட்டை இடிந்து தரைமட்டமாவதைச் சகிக்க முடியவில்லை அத்தான்.

உலகம் போற்றும் ஆசிரிய மணி—நீங்கள் போற்றும் சின்னையா ஆசிரியர் — நான் பெருமதிப்புக்கொண்டு பழகிய அவர் அன்று மிருகத்திலும் கேவலமாக மாறிவிட்டார். யாருமில்லாத வேளையில் எனது வீட்டுக்கு வந்து தன் மிருக வெறி

க்கு உட்படுத்த முனைந்தார். நான் சத்தமிட்டேன் பக்கத்து வீட்டார் ஓடிவந்தமையால் அவனிடமிருந்து தப்பிக்கொண்டேன். ஆனால் என்மீது சமூகம் சுமத்திய அவச்சொல் நீங்கவில்லை. யாரோ குற்றம் செய்யப் பழி வேறொருவர் மீது முடிகின்றது.

அத்தான்! உங்களுக்காகவே வாழ்நாள் முழுவதும் வாழ்ந்து மடிகின்றேன். உங்கள் சாட்சியாக நான் களங்கமில்லாதவன் அத்தான்,

சமூகத்தின் அவதூறுகளால் பழுவாய்த் துடித்து வாழ்வையிழந்து, நடைப் பிணமாவதைவிட அமைதியான உலகத்தை நாடுவதுமேல் அல்லவா? சிந்தித்துப் பாருங்கள். நீங்கள்தான் என்ன செய்வீர்கள். நீங்கள் என்னை மணந்து கொண்டால் உங்களுக்கு நேரவிருக்கும் அவதூறுகளை நான் நன்கு உணர்கின்றேன். தங்கள் இதை வாசித்துக்கொண்டிருக்கும் இந்நேரத்தில் என் குறியை அடைந்து விடுவேன். தங்கள் நல்வாழ்வுக்கு எனது கடைசி ஆசி.

இப்படிக்கு
மலர்

∴

“நீங்கமலரைக் காணவில்லையாம்” என்று பரபரப்போடு

கூறினான் அன்னை. ஓடினேன். எங்கு ஓடுவது என்று தெரியாமலே கால்போன போக்கிற்கு ஓடிக்கொண்டிருந்தேன். “எங்கேஓடுகிறாய்? நில” என்ற குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டேன், பக்கத்தில் சின்னையா ஆசிரியர் நின்றுகொண்டிருந்தார். சிறிது தூரத்தில் ஓர் கூட்டம். அக்கூட்டத்திலே பொலிஸ்காரர்கள் சனங்களை அப்புறப்படுத்திக்கொண்டுநின்றார்கள். அங்கு போக நான் துடித்தேன். சின்னையா என்னை மறித்தார். “அங்கே என் போகின்றாய்; அந்த உயிரற்ற சடலத்தைப் பார்க்கவா? உனக்காக வாழ்நாள் முழுவதும் ஏங்கியிருந்தவளைப் போய்ப்பார். சந்தேகப் பிராணியே! சந்தேகத்தினால் வாழ்வைக் கெடுத்துவிட்டாயேயடா; அவளுடைய இறப்பிலே தான் உன்வாழ்வு இருக்கிறதா...ம். நன்றாக வாழ்” பேசியவர் சின்னையா ஆசிரியர் தான். செய்வதையும் செய்து விட்டு, இப்போது உபதேசம் வேறு? நான் எனது செவிகளைப் பொத்திக் கொண்டேன்.

அதோ; பெரியதோர் நெருப்பு ஜ்வாலையிட்டு எரிகின்றதே அந்தப் பெருநெருப்பிலே தான் கற்பின் சக்தி வெளிப்படுகின்றதுபோலும். தங்கமலர்!...மலர்!...! மலர்!..., மலர்!..., ம...ல...ர். கற்பு என்ற ஒரு சொல்தான் உன்வாழ்வை;

வாழ்க, கலைச்செல்வி

ப. கமலநாதன்.

செல்வி கலைச்செல்வி பாப்பா — என்
சித்தம் மயங்குதடி பாப்பா
சொல்லி வருங்கதைகள் பாப்பா — அதிற்
சொக்கி விடுகின்றேன் பாப்பா.

பொய்கையில் வளர்வதில்லைப் பாப்பா — மக்கள்
புந்தியில் வளர்ந்துவரும் பாப்பா
வையத்து வாழ்பவர்கள் பாப்பா — என்றும்
வாசிக்க நல்லதுகாண் பாப்பா.

அறிவுக் கதைகள் அங்குபாப்பா — தேவ
அமுத மென்பொழியும் பாப்பா
செறியும்நற் கட்டுரைகள் பாப்பா — நறும்
தேனி லினிமைதரும் பாப்பா.

காந்தி

1. காந்தி பிறந்தார் காந்தி பிறந்தார்
கத்தியவாரிலே,
சாந்த மூர்த்தி காந்தி பிறந்தார்
கத்தியவாரிலே
புத்லி பாயுக்கும் காபா காந்திக்கும்
அருமை மகனாக
அக்டோபர் இரண்டிலே காந்தி பிறந்தார்
கத்தியவாரிலே.
2. காந்தி வளர்ந்தார் காந்தி வளர்ந்தார்
கத்தியவாரிலே
கப்பலேறிக் காந்தி சென்றார்
கல்வி கற்கவே
காந்தி கற்றார் காந்தி கற்றார்
இங்கிலாந்திலே
கல்வி கற்றுக் காந்தி வந்தார்
இந்தியாவுக்கே.
3. இந்திய மக்களின் அவை நிலையினைக்
கண்டார் காந்தியே
இதயத் துடிப்புடன் அகிம்சை முறையினில்
செய்தார் அறப்போரே
அரசியல் விடுதலை சமுதாய முன்னேற்றம்
எல்லாம் கொடுத்தாரே
அமரராய் வாழ்கிறார் அவரை நினைப்போமே
அருமைத் தோழர்களே!

—ஐ. சாந்தன் (அங். இல. 33)

வித்தியாதிபதியவர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட

புத்தகங்கள்

தெளிவான இனிய நடையில் எழுதப்பெற்று
கவர்ச்சியாக வெளியிடப்பட்டுள்ள
இந்த உபபாடப் புத்தகங்கள் மாணவர்களுக்குப்
பெரிதும் பயனளிக்கும்.

தமயந்தி	(4-ம் வகுப்பு)	விலை சதம்	60
இராமாயணச் சுருக்கம்	(5-ம் வகுப்பு)	„ „	60
சந்திரமதி	(5-ம் வகுப்பு)	„ „	75
குசேலர் சரித்திரம்	(6-ம் வகுப்பு)	„ „	60
மணிமேகலை சரிதை	(6-ம் வகுப்பு)	„ „	90
குகன்	(7-ம் 8-ம் வகுப்பு)	„ ரூபா	1.00
சகுந்தலை சரிதை	(7-ம் 8-ம் வகுப்பு)	„ „	1.00

எல்லாப் புத்தகசாலைகளிலும் கிடைக்கும்

விற்பனை உரிமை:

தனலக்குமி புத்தகசாலை

சுன்னுகம்.

வேதனை

—மு. தனையசிங்கம்—

மேசையும் மறைகின்றது.

அந்த முத்துக்கள் மட்டும் அந்தரத்தில் தொங்குகின்றன. வளைந்து நெளிந்து அசைந்து ஆடி அந்தரத்தில் மிதக்கின்றன. காலையாட்டி சிறகை விரித்து நீந்துகின்றன.

எங்கோ இருந்து ஒரு மெல்லிய காற்று வருகிறது. ஏதோ ஒரு பட்டுச்சாரிக்கும் பவுடர் பூச்சுக்கும் சொந்தமான ஒரு மெல்லிய வாசம் அதில் சேர்ந்து வீசுகின்றது. அந்த முத்தெழுத்துக்களை மொய்க்கின்றது.

அடுத்தகணம் அந்தரத்தில் அடுக்கடுக்காய் மிதந்த அந்த நீல முத்துக்கள் சிதறுகின்றன. திக்குத் திக்காய்த் தெறித்து ஓடுகின்றன.

ஒருகணந்தான்.

அடுத்தகணம் அவை ஓடிவருகின்றன. ஒன்று கூடுகின்றன, ஒரு புதிய உருவம் அமைக்கின்றன.

ஒரு தலை இரண்டு கால், இரண்டு கை. மெல்லிய கொடி உடல். சுற்றிச் செருகிய நீலப்பட்டு மெல்லிய சோளி, முன்னால் நெளிந்து வளையும் இரு பின்னல்கள், சிறு வதனம், வெள்ளைப்பவுடர் கலந்த கருங்குள்ளங்கள் இருவிழிகள். ஒரு முகிழ் மூக்கு. கருநீலப்பட்டு இதழ்கள். மேலே நெற்றியில் மொட்டு விட்டிருக்கும் ஒரு நீலப்பொட்டு.

நீலா!

பளிங்குப் பற்கள் மினுங்க அவள் சிரிக்கிறாள், கருவிழிகள் குறுகுறுக்க அவளைப் பார்க்கிறாள், பட்டு

ஏறும்பு ஊர்ந்தது போலத்தான் அது எழுதப்பட்டிருந்தது அதன் அர்த்தம் கூட அத்தனை ஒன்றும் பிரமாதமில்லை. ஆனால் சண்முகத்திற்கு அதில் கொள்ளை அழகு குவிந்து கொண்டிருந்தது. நெஞ்சில் நிற்கும் நினைவுத் துளிகளை நீராக்கி வடித்து எழுத்தென்னும் முத்துக்களாக்கி காயவைத்துக் கட்டியாக்கி மேகையிலே பதித்து விட்டதுபோல் காட்சி கொடுத்தது அது. அவன் எழுதிய காதல் கவிதைக்குக்கீழ் பதில் கவிதையாக அதே மேசையில் எழுதப்பட்டிருந்த அந்த நான்கு வரிகள் யாருக்காவது அர்த்தமில்லாத வெறும் பிதற்றலாக, இலக்கணமில்லாத பிண்டமாக இருந்துவிட்டுப் போகலாம். சண்முகத்துக்குக் கவலை இல்லை. அதன் அர்த்தம் அவனுக்குத் தெரிந்தது. எந்த மந்திரத்துக்கும் இல்லாத ஒரு மாயவித்தைச் சக்தி அதிலிருந்து மெல்லக் கிளம்பி அவனின் உடலிற் புகுந்து உள்ளத்தைக் கீச்சங்காட்டி ஒவ்வொரு மயிர்க்காலையும் தட்டென்று முடுக்கிவிட்டு எங்கோ அந்தரத்தில் தொங்கும் ஏதோ ஒரு இனத்தெரியாத இன்ப உலகத்துக்கு அவனை ஏத்திக் கொண்டு செல்லும் அந்த இன்ப அர்த்தம் அவனுக்குத் தெரிந்தது.

அவனைச் சுற்றி ஒரு புது உலகம் விரிகிறது. அக்கம்பக்கங்கிருந்த மேசை நாற்காலிகள், சுற்றிவர விருந்த சுவர்கள் எல்லாம் மெல்லக் கரைந்து மறைகின்றன. எதிரே இருந்த மேசையும் அதிலிருந்த அந்தக் கவிதையும் மட்டுமே எல்லாவற்றையும் மறைத்துக்கொண்டு மெல்ல மெல்ல மிதந்து மிதந்து மேலே வருகின்றன.

இதழ்கள் அசைந்து அடுத்த கணம் பாடுகிறார்.

அதே பாட்டு! அந்த மேசையிலிருந்த அதே கவிதை!

“வரலாற்று வகுப்புக்கு வந்துநீங்கள் இருந்துகொண்டு புரியாத ஏதோஎழுதிப் போக்கிறீர்கள் நேரத்தை தெரியாமல் கேட்கிறேன் —
[நெஞ்சில் தேங்கிவிட்டால் காதல்வெள்ளம் அறிவிக்கலாமே இதயம் அவளுக்குமே இருக்குதையா!”

∴

சுண்முகம் பட்டம்பெறப் படிக்கும் மாணவன். புத்தகமும் குறிப்பும் நேரத்தை மொத்தமாக வாங்கி விட்டிருக்கும் ஒரு வாழ்க்கை, அவனது, முடித்திலே அந்தக் கண்ணிமீசை அரும்பி காலம் எத்தனையோ போய் விட்டது. ஆனால் இதயத்திலே காதல் மட்டும் அதுவரை அரும்பவில்லை. ஒருசில பெண்களுடன் கதைத்திருக்கிறான்; பழகியிருக்கிறான். அந்தப் பழக்கத்திலும் கதைப்பிலும் ஒருவித குளுமையைக் கண்டிருக்கிறான்; சந்தோஷத்தைக் கண்டிருக்கிறான். ஆனால் காதலைமட்டும் கண்டதில்லை அவன். அவனைப்பொறுத்தவரையில் சினிமாவோடும் கதைப் புத்தகங்களோடும் அந்தக் காதல் நின்றுவிட்டிருந்தது, வாழ்க்கையில் அது வரவில்லை. ஆனால் அந்தநிலை அதிக நாட்களுக்கு நீடிக்கவில்லை. கதைகளில் கண்ட காதல் ஒருநாள் வாழ்க்கையிலும் வந்தது. அத்துடன் அதுவே ஒரு கதையாகவும் மாறிவிட்டது!

ஒருநாள் —

மாணவர்களுக்கென்றே காட்டப் படும் படக்காட்சிக்குப் போயிருந்த சண்முகம், தனக்குப் பக்கத்தில் “மச்சான்! தீப்பெட்டி இருக்கிறதா?”

என்ற நண்பன் ஒருவனின் தொந்தரவு முனைக்குமேதவிர பக்குவமாய்ப் பக்கத்தில் வந்து குந்திய மாணவியின் ஒருத்தியின் வழுவழுவுவென்று நெளியும் நிலப் பட்டுச்சாரியின் நளிளம் தெரியும் என்று நினைத்திருக்கவே இல்லை. ஆனால் நினைக்காததுதான் நடந்துவிட்டது. ஒரு நிலப் பட்டுச்சாரிதான் நினைப்பிரகாரமாக முனைத்துவிட்டது! அவளை அவன் ஏற்கனவே பார்த்திருக்கிறான். பெயர் கூட ஏதோ மிஸ் என்று கேட்டு மிடுக்கிறான்.

பக்கத்தில் ஒரு சகமாணவி இருக்கும்போது பேசாமல் இருக்கலாம். திரும்பிப் பார்க்காமல்கூட இருக்கலாம். ஆனால் இரண்டொரு வார்த்தைகள் சாட்டுக்காவது கதைப்பதைப்போல் அவை கண்ணியமாக இருக்கா. சண்முகத்துக்கு அப்படித்தான் பட்டது. ஆனால் கதைப்பதைக்குப் பொருள்? துருவத்துருவத்தேடிய அவனின் மறைத்துக்கு அந்தப் பட்டுச்சாரிதான் பிடிபட்டது!

“அழகான சாரி உடுத்திருக்கிறீர்களே!” என்றான் அவன்.

அவளுக்கு ஒரு வெட்கம். என்னாலும் அதைக்கேட்க அவளுக்கு மகிழ்ச்சிதான்! ‘அப்படியா?’ என்ற பாணியில் நிமிர்ந்த இமைகளோடு சேர்ந்து விரிந்து சிரித்த இதழ்கள் “புகழ்ச்சிக்கு மிக நன்றி” என்று பேசவும் செய்தன!

“உண்மை. கண்களைப் பறிக்கிறது! என்ன ரகம்?” — தொடக்கி வைத்ததைப் பிடித்துக்கொண்டே தொடர்ந்தான் அவன்.

“பெணரிடில்லக்” என்றுசொல்லி விட்டுச் சிரித்தான் அவன்.

அவனுக்குத் திடீர் என்று ஒரு எண்ணம். சாரியின் பெயரைத் தெரிந்தும் அவளின் தலைப்பெயர் தெரியாதே! “உங்கள் முதல் பெயர்

என்னவென்று தெரிந்து கொள்ளலாமா?" என்று அடுத்து.

“நீலா” — அவள் சொன்னாள்.

‘நீலா’? என்று திருப்பிக் கேட்டுக்கொள்வதுபோல் பார்த்துக் கொண்ட அவளின் கன்னங்கள் அவளின் தோற்றத்தில் தோய்ந்தன.

நீலச்சாரி. மெல்லிய நீலச் சோளி. நெற்றியிலும் நீலப்பொட்டு, கருநீலக்கன்னங்கள், பெயர் நீலா!

“என்ன, எல்லாவற்றோடும் சேர்த்து பெயரைக்கூட ‘ஓமாப்ஸ்’வில் தோய்த்தெடுத்திருக்கிறீர்களே!” என்று அவள் அடுத்தகணம்.

அதன் நகைச்சுவை அவளுக்கும் பிடிபட்டது. நலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தாள் அவள். ஆனால் அத்துடன் நின்றுவிடவில்லை. இன்னுமொரு திருத்தத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டாள்.

“பெயரை ‘ஓமோப்ஸ்’வில் தோய்த்திருந்தால் அது நீலாவாக இருக்காது. வெள்ளையம்மாவாகத்தான் இருக்கும்”.

இப்போது அவள் சிரித்தாள். ஆகா என்று கத்தியே சிரித்துவிட்டாள்! நல்லகாலம், அதைப்பார்த்து மற்றவர்களும் சிரிக்கவில்லை, அதற்குள் படம் தொடங்கிவிட்டது. அத்துடன் அவர்களின் பேச்சும் நின்றுவிட்டது.

அதுவரைக்கும் சண்முகத்துக்குத்தான் அவளைக் காதலித்தான் என்று தெரியவே தெரியாது. விடுதிக்குச் சென்று சாப்பிடும்போதுகூட அது அவனுக்குத் தெரியாது. அறைக்குச் சென்று படுத்தபோதுகூட அது அவனுக்குத் தெரியாது. மெத்தையில் கிடந்து நித்திரையில் புகுந்தபோதுகூட அது தெரியவே தெரியாது. ஆனால் ஐந்து

நிமிட உறக்கத்துக்குப் பின் திடீர் என்று அவள் விழித்துக்கொண்டபோது —

அது என்ன அறை முழுவதும் ஏதோ ஒரு இன்ப ஒலி கேட்கிறதே! யார் அப்படிச் சிரிக்கிறார்கள்?

சண்முகம் விழித்தெழுந்தான். யாரும் அப்படி அங்கே சிரிக்கவில்லை அப்படியென்றால் அந்த இன்ப ஒலி? அது எங்கிருந்து கேட்கிறது? எங்கே? எங்கே?

வேறெங்குமிருந்தில்லை, அவனிடமிருந்தேதான்! அவளின் இதயத்திலிருந்தேதான்!

சண்முகம் மெத்தையில் சாய்ந்தான். நெஞ்சிலிருந்து வரும் அந்த இன்ப ஒலியோடு அந்த நீலா சேர்ந்து எழுகிறாள். இதழ் விரித்துச் சிரிக்கிறாள், இமை உயர்த்திப் பார்க்கிறார்கள். “ஓமோப்ஸ்” என்கிறாள். “பெரோஸ் சாரி” என்கிறாள், “புகழ்ச்சிக்கு நன்றி” என்கிறாள். இன்னும் என்னென்ன வெல்லாமோ சொல்கிறாள்.

‘திடீர்’ என்று சண்முகத்தின் நெஞ்சிலே ஒரு கீஞ்சுவைத் தேன்சுவை வளர்ந்துவிடுகிறது. அதில் அந்த நீலா குதிக்கிறாள்; நீந்துகிறாள்; தாவுகிறாள்; அள்ளி அள்ளி அங்குமிங்குமாய் அதை வாரி வாரி இறைக்கிறாள்; அவளை நோக்கி. அவள் குளிக்கும் அந்தத் தேன்சுவையை நோக்கி, அவளின் வாழிபவண்டுகள், இதுவரை அவளை அறியாமலேயே எங்கோ ஓர் மூலையில் வளர்ந்து வந்திருந்த உணர்ச்சிகள் எண்ண எறும்புகள் எல்லாம் படை எடுக்கின்றன. சுற்றி மொய்க்கின்றன. ஆழ்ந்து அமிழ்ந்து நீந்துகின்றன. ஒன்றோடு ஒன்றாக ஓட்டிக் கொள்ளுகின்றன.

கடவுளே! இதைத்தானே இவர்கள் காதல் என்று சொல்கிறார்கள்!

இதை வைத்துத்தானே கவிஞர்கள் காப்பியங்கள் எழுதினார்கள்! இதற்குத்தானே அத்தனைபேர்கள் தங்கள் உயிரையே பலிகொடுத்தார்கள்! அவர்கள் மேதாவிகள்! வாழ்க அவர்கள்! வாழ்க இந்தக் காதல்!

சண்முகம் விழித்தபடியே கிடந்தான். அவனைச் சுற்றி இருள் கவிந்திருக்கவில்லை. அந்த நீலச்சாரிதான் அவனை மட்டுமல்ல இந்த வையகத்தையே சுற்றிப் போர்த்தித் தொட்டிவிற்போட்டுத் தாலாட்டிக்கொண்டிருந்தது அந்தத் தாலாட்டலில் — அதன் இன்பகீதத்தில் — அவன் வளர்ந்துவிட்டான்! அவனின் அன்பு யுகக்கணக்காய் கிடந்துவிடத் தயார்! கிடந்துவிடத் தயார்!

ஒருநாள், இரண்டுநாள், மூன்று நாள் ... ஒருகிழமை என்று ஓடி மறைந்தது. சண்முகம் அதற்குப் பின் ஓர் புதுமனிதனாக மாறிவிட்டான். அதற்குப்பின் அவனின் உணர்ச்சிகள், எண்ணங்கள் செயல்கள் எல்லாவற்றுக்கும் பெயர் ஒன்றே ஒன்றுதான், ஒன்றே ஒன்றுதான் —

நீலா!

நீலாவுக்கு அது தெரியாது. தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை. ஆனால் அவளுக்கு இனி அதைத் தெரிவிக்கத்தான் வேண்டும். காதலின் ஆரம்ப காலத்தில் — அந்தக் கனவுப்படலத்தில், வெறும் எண்ணங்களில் தன்னை மறந்துவிட்டிருக்கும் நிலையில் — காணும் சுகமும் இன்பமும் மறைந்து விட்டன. இப்போது அதன் வேதனைப்படலத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தான் சண்முகம். அவன் இப்போது ஒரு புது மனிதன். அவனுக்கு முன்னே இப்போது ஒரு புதுப்பிரச்சினை.

“அவளுக்கு அதை எப்படித் தெரிவிப்பது?”

அவன் நெஞ்சிலே இப்போது ஓயாது வீசிய வேதனைப்புயல் அது.

“அவள் அதை ஏற்றுக்கொள்வாளா?”

அந்த வேதனைப்புயலிலே துரும்பாய் அகப்பட்டுத் தவித்த நம்பிக்கையின் பரிதாபக்குரல்.

அத்தனைக்கும் சண்முகம் ஒரு கோழையல்ல. முடிதரித்த மகாராணியைக் கூட பேட்டிகண்டு பேரம்பேச அவன் தயார். பெண்களைக் கண்டு ஒதுங்கி நடுங்கும் பேர்வழியல்ல அவன். ஆனால் ஏனோ தெரியாது யாரும் போலல்லாமல் அந்த நிலாமட்டும் அவன் கண்முன்னே நிமாலயமாய் வளர்ந்துவிட்டான்! அவனின் அன்பு வெள்ளம் கெம்பிக் கெம்பி எங்கோ ஓர் உச்சியில் கொண்டுபோய் அந்த நிலாவை உயர்த்திவிட்டது. அவன் மட்டும் கரையில் கிடந்து புழுவாய்த்துடித்தான். அவனைப் பார்த்துக் கமுடிந்தது. பார்த்துச் சிரிக்க முடிந்தது. ஆனால் அவனை அணுகி இரண்டு வார்த்தை பேசாமட்டும் முடியவில்லை. அவனின் உணர்ச்சித் துளி ஒவ்வொன்றையும் இந்த உலகமே அறிந்துவிட்டது. ஆனால் அவன் மட்டும் அறியவில்லை. அப்படி ஒரு விசித்திரப் பிரமை. அதனால் அவனை அணுகிக் கதைத்துவிட்டால் மற்றவர்களுக்குப் புரிந்துவிடுமோ என்ற ஒரு கூச்சம். ஆனால் அதே சமயத்தில் கதைத்துத்தான் ஆகவேண்டும் என்றும் கூடவே ஒரு தவிப்பு. அது ஒரு வேதனை வாழ்க்கை. ஆனால் வேதனையென்று அதை விட்டு விடவும் முடியவில்லை.

காலையில் எழுவான். அத்துடன் ஒரு நம்பிக்கையும் வந்துவிடும். ஆனால் நெஞ்சுக்கூட்டின் நடுவே, அந்த நம்பிக்கைக்கு அடியிலே ஒரு பாரமுங் கூடவே எழுந்துவிடும். மாலை வந்துவிடும். அந்த நம்பிக்கை தேய்ந்துவிடும். ஆனால் அடியிலே எழுந்த அந்தப் பாரம் மட்டும் நெஞ்சை அமுக்கி, உடலெங்கும் பரவி நெட்டு நெட்டாய் எலும்பு ஒவ்வொன்றையும் உடைக்கத் தொட

ங்கிவிடும். அந்த உடைப்பும் அழக் கமும் காலப்போக்கில் அவனை ஓர் கவிஞனாகிவிட்டது. உள்ளேயிருந்து உடைத்தெறிந்து அழக் கப்படும் உணர்ச்சிகள் வெளியே கவிதைகளாகக் கக்கின. அவைக்கு இலக்கணங்கிடையாது, யாப்பு அணி தெரியாது; அவனின் காதலுக்கும்

உணர்ச்சிகளுக்கும் இலக்கணம் யாப்பு அணி இல்லாததைப்போல

அப்படி ஒரு நிலையில் இருந்து கொண்டதான் அன்று அந்தக் கவிதையை அந்த மேசையில் எழுதினான். ஏதோ ஒரு விரிவுரை நடந்து கொண்டிருந்தது. ஆனால் அது அவ

னுக்குப் புரியவில்லை. அவனுக்குப் புரிந்தது அடுத்தவரிசையிலிருந்த அந்த நீலாவின் உருவமேதான். அவனையே பார்த்துக்கொண்டு — அவளும் அவனைப் பார்க்கும்போது — அந்தக் கவிதையை எழுதினான். இப்போது மூன்று நாட்கள் ஆகவில்லை. அதன்கீழே ஒரு பதில் கவிதை படைக்கப்பட்டிருக்கின்றது!

நீலாவைத் தவிர வேறுயார் அதை எழுதப்போகிறார்கள்?

சண்முகம் நினைவு வெள்ளத்தில் அமிழ்ந்து போனான்,

யாரோ வரும் காலடிச் சத்தம் கேட்டது. சண்முகம் திடுக்கிட்டுப் போனான். தன்னந்தனியனாய் யாரும் இல்லாத வகுப்பறையில் அப்படி நின்று விழிப்பதை யாராவது பார்த்து விட்டால்! சண்முகம் அவசர அவசரமாக வெளியே வந்தான்.

அறையைவிட்டு வெளியே வந்து விட்டான். ஆனால் அந்தக் கனவுலகை விட்டு அவனால் வெளியே வருமுடியவில்லை. இன்னும் அந்த மோன இன்பத்தில் மிதந்துகொண்டு தான் இருந்தான். எங்கு போகிறான் எப்படிப் போகிறான் என்று ஒன்றும் தெரியாமல் கால்போன போக்கில் போய்க்கொண்டிருந்தான். எதுவுமே அவனுக்குப் பொருளாகத் தெரியவில்லை. எல்லாமே அவனின் வெற்றிக்கு முன்னால் — இன்பத்திற்கு முன்னால் — கூனிக்குறுகி தாழ்ந்து போகின்றன. ஒரு இன்பக் கிறக்கம். அந்த வேளையில் —

ஏதோ ஒரு முணுமுணுப்பு, இல்லை அவனுக்குத் தெரிந்த ஒரு பாடல், இல்லை அவன் எழுதிய அதே கவிதை எங்கிருந்தோ ஒரு தேன்குரலில் கலந்து காற்றில் மிதந்து வந்து காதுக்குள் புகுந்தது! அது என்ன கனவா பிரமையா?

சண்முகம் சற்று நின்று உற்றுக் கேட்டான், நிசமான நிகழ்ச்சியேதான்! அதே பாட்டு! அவன் அந்த மேசையில் எழுதிய அதே கவிதை!

“பால் நிலவு எறிக்குதடி பசும் புற்றரை தேடுதடி கோலமாய் மா வலியும் கோணி வளைந்தோடுதடி நாயுசுவர் அறைக்குள்ளே நைந்து நைந்து சாகின்றேன் தோலென்ன தடிப்போடி—என்துயர் உனக்குத் தெரியவில்லை?”

திரும்பத் திரும்ப அது கேட்கிறது, ஏதோ ஒன்று சண்முகத்தை வாரியெடுத்து விண்ணில் எத்தி விளையாடுவதுபோல் ஒரு பிரமை. அவனே நினைத்திராத ஒரு இனிய ராகம். ஆனால் அவன் நெஞ்சில் நெளிந்த அந்தச் சோகம், வேதனை, தவிப்பு, ஏக்கம் எல்லாம் அந்த ராகத்தில் ஒன்றிவிட்டிருந்தது!

சண்முகம் அந்தக் குரல் வந்த திசையை நோக்கிக் குதித்தோடினான். ஒரு வெறும் வகுப்பறை. அதன்மூலையில் கையிலிருந்த கொப்பியிலுள்ள அதே முத்தெழுத்துக்களைப் பார்த்துப் படித்துக்கொண்டிருந்தான் அந்தப் பெண்!

சண்முகம் திகைத்துப் போய் நின்றான்.

சத்தங்கேட்டுத் திரும்பிய அவள் திகைத்தாள். சிரித்தாள். அடுத்த கணம் கைக்குள் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டு கூனிக் குறுகி மேசையோடு மேசையாய்ச் சாய்ந்து விட்டாள். கொஞ்சங்கூட ஆசையவில்லை. “நீதானே கண்ணோ அந்தக் கவிதையை எழுதினாய்? உண்மையாக நீ என்னைக் காதலிக்கிறாய் தானே? எழுந்திரு ராஜாத்தி எழுந்திரு, உன்னை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன்” என்று அவன் கெஞ்சினால்

தான் தன் நிலையைக் குலைக்க முடியும்போல் அவள் குனிந்துவிட்டாள்!

ஆனால் சண்முகம் அப்படி ஒன்றும் செய்யவில்லை. இல்லை. அவனால் அப்படி ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. அங்கே கைக்குள் முகத்தைப் புதைத்துக் காத்திருந்தவர் அவனின் நெஞ்சில் நின்ற நீலாவல்ல! வேறு ஒரு பெண்! அவனோடு படிக்கும் வேறொருத்தி! அவனுக்குப் பழக்கமானவர்! பெயர் கோகிலம்!

சண்முகம் தன்பாட்டில் நடந்தான், எங்கோ ஒரு சனவுலகிலிருந்து கீழே உருட்டி விட்டதுபோல் அவன் விழுந்துகொண்டிருந்தான். கீழே, கீழே, கீழே விழுந்துகொண்டிருந்தான். இல்லை. இடையில் எதோ ஒன்று அவனைக் கீழே இருந்து தாங்கிக்கொள்கிறது. கோகிலம்! ஒருவித திரிசங்கு சொர்க்கம்! கீழேவிழுந்து சிதறிச் சாவதை விடக் கூடுதலான ஒரு வேதனை!

'கோகிலம்! நீயா என்னைக் காதலிக்கிறாய்! நீயா கோகிலம், நீயா! கண்ணியம் மிக்கவளென்று எல்லோராலும் கருதப்படும் நீயா என்னிடம் கருத்தைப் பறிகொடுத்துவிட்டாய்! இத்தனை நாளும் இந்தக் காதலின் காரணமாகத்தானே என்னை அப்படி எல்லாம் நீ பார்த்துக்கொண்டாய்! இந்தக் காதலின் காரணமாகத்தானே அப்படி நீ சிரித்துக் கொள்வாய்! மெத்தப் பெரியவள்போல் அன்று என்பின்னால் வந்து இருந்துகொண்டதுகூட என் சித்தத்தைக் கவர்வதற்குத்தானே கோகிலம்! பின்பு முத்துமுத்தாய் அந்தக்கவிதை எழுதியதுகூட நீயேதானே கோகிலம்? நீயேதானே! என்னால் நம்பமுடியவில்லை கோகிலம், என்னால் நம்பமுடியவில்லை!

எதோ ஒன்று சண்முகத்தைத் திரும்பிப் பார்க்கச் செய்கிறது. வந்த

எப்பொழுதும் கலப்பற்ற
சுத்தமான்

குளுக்கோஸ்

என்று கேளுங்கள்

60% குளுக்கோஸ் கொண்ட சிறந்த ஜுஜுப்ஸ். குழந்தைகளுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய பாதுகாப்பான இனிப்பு.

USWATTE
CONFECTIONERY WORKS.

Moratuwa.

Phone; 363.

வழியே திரும்பிப் பார்த்தான் அவன். அங்கே வகுப்பறையை விட்டு வெளியே வந்து வாசலிலுள்ள தூணோடு தூணாய்ச் சாய்ந்துகொண்டு அவனையே பார்த்தவண்ணம் நின்றுகொண்டிருந்தான் அவன். அதே கோகிலம்!

கோகிலம், நீயா இப்படிக்குழந்தைப்பிள்ளையாய் மாறிவிட்டாய்! இத்தனை காலமும் எவரைப்பற்றியுமே பொருட்படுத்தியிராத உனக்கா இந்தப் பைத்தியம்! உனக்குமா இந்த வேதனை! கோகிலம் உன் நெஞ்சுக் கூட்டுக்குள் கூட நெட்டு நெட்டாக உடைக்கும் இதே வேதனைதானே கோகிலம்! என் நெஞ்சைப் பிழக்கும் இதே ஏக்கந்தானே! நீகூடவா, அதில், இதில், அறைச் சுவரில், மேசையில் கடதாசியில் என்று கண்டதிலெல்லாம் கவிதை எழுதுகிறாய்! ஐயோ, கோகிலம்! உனக்கிது வேண்டாமடி, உனக்கிது

வேண்டாம்! நான் ஒருத்தன் மட்டும் ஸநந்து ஸநந்து சாகிறேன். நீயும் அதற்குள் விழுந்து வீணாகவேண்டாம். உன்னால் முடியாது கோகிலம் உன்னால் முடியாது! உன்னால் தாங்கிக்கொள்ள இயலாது. உன்நெஞ்சு டெடித்துவிடும். வேண்டாம் கோகிலம் வேண்டாம். உனக்கிது வேண்டவே வேண்டாம்!”

தன்னை அறியாமலேயே சண்முகத்தின் தலை திரும்பவும் திரும்புகிறது. அவள் அங்கே இன்னும் நின்று கொண்டிருந்தாள். அந்தச் சோக உருவம் அவனையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றது.

அதன் அர்த்தம்?

நானே அந்த நிலாவும் அவனும் ஒன்றாகப் போவார்கள்; அப்போ இந்த உலகம் மட்டுமா அவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்? இல்லை அந்த உருவமுகூடப் பார்த்துக் கொண்டதான் இருக்கும்! “என் வேதனையை நீங்கள் உணரவில்லையே! என்னை வீணாய் உதறிவிட்டீர்களே!” என்ற வேதனையோடு பார்த்துக் கொண்டு நிற்கும்.

நானே அந்த நிலாவும் அவனும் நடைபோடுவார்கள். தார்டூட்டில் மட்டுமா நடைபோடுவார்கள்? இல்லை அந்த உருவத்தின் இதயத்தில், அதில் எழும் எண்ணங்களில் மிதந்துமிதந்து துவைத்துத் துவைத்து நடைபோடுவார்கள்!

நானே அந்த நிலா சொல்லுவாள் “நான் உங்களைக் காதுவிக்கிறேன்” என்று. சண்முகத்தின் காதிலே அந்தச் சந்தோசச் செய்தி மட்டுந்தான் விழும்? இல்லை. “அதற்குமுன் நான் உங்களைக் காதுவித்தேனே” என்ற அந்த வேதனைக் குரலுமல்லவோ சேர்ந்து விழும்!

“ஐயோ!” என்று கத்தவேண்டும் போலிருந்தது சண்முகத்திற்கு

பொங்கல் வாழ்த்துக்கள்!

இப் புனித பொங்கல் திருநாளில்

அன்பர்களுக்கும் ஆதரவாளர்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் எமது வாழ்த்துக்களைத் தெரிவிக்கின்றோம்,

எக்கோ, ஜி. ஈ. சீ. நேடியோக்களையும், மின்சார சம்பந்தமான எல்லாப் பொருட்களையும் எங்களிடம் வாங்கலாம்.

சீடிஸ் லிமிட்டெட்

122, கே. கே. எஸ் வீதி
யாழ்ப்பாணம். போன் 507.

அவனை அறியாமலேயே ஏதோ ஒரு சக்தி அவனைப் பின்னாலிருந்து இழுத்துக்கொண்டிருந்தது. அவனது திரிசங்கு சொர்க்கம் மெல்ல மெல்ல மேலேழுந்து விண்ணை நோக்கிச் சென்றது.

சண்முகம் திரும்பிப் பார்த்தான்! அவள் அங்கு இன்னும் நின்று கொண்டேயிருந்தாள். அதே தோற்றம், அதே சோகம். சண்முகத்தின் நடை தடைப்பட்டது. அவனின் பார்வை அந்த உருவத்திலேயே ஒன்றிவிட்டது.

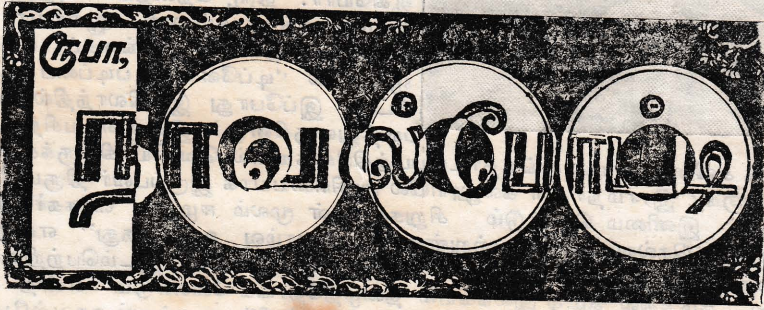
ஒருபோராட்டம் உள்ளத்தின் உள்ளே பெரும் கிளர்ச்சி.

அதிக நேரமில்லை. அடுத்த கணம் அவனின் கை மேலே உயர்ந்தது. அங்குமிங்கும் அசைத்து ஆடியது. “கோகிலர்! பயப்படாதே.

நானே உன்னைக்காண நான் வருகின்
றேன்” என்று பேசாமல் பேசிற்று.

தூரத்தே நின்ற உருவம் துள்ளி
எழுந்தது. உடம்பிலிருந்த அத்தனை
இரத்தமுட உணர்ச்சிகளும் அந்த
ஒரு கைக்குள் மட்டும் புகுந்துவிட்
டதுபோல் அந்தரத்தில் நீண்டு அங்
கும் இங்கும் ஆடியது!

சண்முகம் சிரித்தான். காதலில்
வெற்றிகண்ட சிரிப்பல்ல அது. அந்த
நீலா ஒருத்தியைப் பெற்றிருந்தால்
ஏற்படும் நிறைவுச் சிரிப்பல்ல அது,
அதைவிட மேலானது. யாரோ ஒரு
உயிருக்கு வாழ்வளித்த, யாரோ ஒரு
உயிருக்காகத்தன் வாழ்வையே அர்ப்ப
பணித்த ஒருதியாகம் கலந்த சிரிப்பு.

❁ நாவல்கள் கிடைக்கவேண்டிய
கடைசித் திகதி 31—6—1961.

❁ நீதிபதிகளாகக் கடமையாற்றுபவர்கள் :-

திரு. அகிலன், நாவலாசிரியர், சென்னை.

திரு. இராஜ - அரியரத்தினம், ஈழநாடு, யாழ்ப்பாணம்

திரு. க. கைலாசபதி B. A. (Hons) தினகரன், கொழும்பு.

திரு S. T. சிவநாயகம், சுதந்திரன், கொழும்பு.

ஆசிரியர், கலைச்செல்வி, சுன்னாகம்.

எழுத்தாளர்கள்

வாசகர்கள்

விளம்பரதாரர்கள்

ஆதரவாளர்கள்

அனைவர்க்கும் நமது

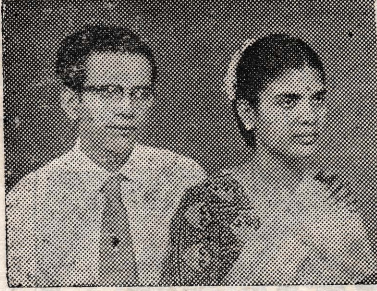
மங்களகரமான பொங்கல் வாழ்த்துக்கள்.

14.1.61

நிர்வாகி,

கலைச்செல்வி.

இலக்கியத் தம்பதிகள்

கீல்வியும் செல்வமும் கலையுணர்வும் அறநினைவும் ஒன்றுசேர்ந்து இருப்பது அரிது. இத்தகைய அரிய அம்சங்களைப் பரிபூரணமாகப் பெற்ற இலக்கிய தம்பதிகள் திரு. R. கந்தையா M. A., திருமதி சகிதேவி கந்தையா B. A. (Hons) ஆகியோர். திரு. கந்தையா புத்தூர் ஸ்ரீ சாமாஸ்கந்தக் கல்லூரி ஆசிரியர் குழு வைச் சேர்ந்தவர். இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் 'டிப்ளோமா' படிப்பை முடித்து விட்டு, இப்போது இங்கிலாந்தில் மேலும் படித்துவருகின்றார். இவருடைய சிறந்த ஆங்கிலக் கவிதைகள் பல வங்கநாட்டுப் பத்திரிகைகளில் வெளியாகியிருக்கின்றன. சுன்னாகம் இராமநாதன் கல்லூரியில் ஆசிரியையாக இருப்பவர் திருமதி. சகிதேவி. இனிமை சொட்டும் சிறுகதைகள் மூலம் ஈழத்து வாசகர்களிடையே மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றுள்ளவர். 'வாழ்வு உயர்ந்தது' என்ற சிறுகதை 'ஈழத்துச் சிறுகதைகள்' என்ற தொகுதியில் இடம்பெற்றிருக்கின்றது. ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம் தழைத்தோங்க வேண்டும் என்ற தணியாததாபமுடைய இத்தம்பதிகள் 'கலைச் செல்வி' நடாத்தும் நாவல்போட்டியில் முதல் பரிசாக 500 ரூபா கொடுத்துதவ முன்வந்துள்ளார்கள். இவர்களுடைய பெருந்தன்மையை ஈழத்து எழுத்தாளர்களும், இலக்கிய ஆர்வம் நிறைந்த வாசகர்களும் போற்றுவார்கள் என்பதற்கையமில்லை. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நாமும் எமது மனப்பூர்வமான நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றோம்.

— ஆசிரியர்

அட்டைப் படம்

“நீலமா மஞ்சை ஏங்க டிரைக்கொடிப் புறவம்பாட கோலவெண் முகையேர் முல்லை கோவம்வாய் முறுவல்காட்ட ஆலுமின் னிடைசூழ் மாலைப் பயோதரம் அசைய வந்தாள் ஞானநீ டரங்கிலாடக் காரெனும் பருவ நல்லாள்.

காவியம்: சேக்கிழார்

ஒலிப்பு: குமார்

‘சிரநேத்திராஞ்சனத் தொலைபேசி’

விடுதலையளிக்கும்போது, நீங்கள்

☀ சிரசு ☀ கண் ☀ முக்கு

சம்பந்தமான விபாதிகளினால் துன்புறவும்
வேண்டுமா?

தினமும் சிரசிலிருக்கும் இத்தைலத்தின் சக்திநிறைந்த
ஒவ்வொரு 20 சொட்டுப் பிரமாணமும்
ஆச்சரிய பலனையளிக்கும்!

✠ காலம் நீடித்த நோயாளர் எம்மிடம்
தொடர்பு கொள்ளவும்.

மு. க. ஜெகநாதன்

யூனனி கண் நிபுணர்

பெரிய கடை : யாழ்ப்பாணம்

உங்களுக்குத் தெரியுமா?

அண்ணா பற்பொடி

பல்வலி, வாய்நாற்றம், ஈறுகளில் இரத்தம் வடிதல்
முதலியவைகளை நீக்க, வைத்திய சுகாதார முறைப்படி
யாழ்ப்பாணத்திலேயே தயாரிக்கப்படுகின்றது.

சுத்தமான திறம் பன்னீரும் கிடைக்கும்

யாழ் நாட்டின் இச்சிறு கைத்தொழிலை ஆதரிப்பவர்கள்

அண்ணா பற்பொடித் தொழிற்சாலை

இணுவில்.

சுன்னாகம்.

பரிபூர்ணம்!

சைவசமய பாடத் திரட்டு

SAIVAISM

பாடத்திட்டத்திற்றிற்ற்கமைய — திருவருட்பயன் உட்பட —
எல்லாப்பகுதிகளும் அடங்கிய நூல்

பல அரிய நூல்களை ஆராய்ந்து
உரைக் குறிப்புக்கள் எழுதப் பெற்றுள்ளது

மாணவர்கள் பரிட்சையில் சித்தியடைய மிகவும் ஏற்ற
நூலென்று கருதப்பட்டு இலங்கையிலுள்ள அநேக
பாடசாலைகளில் இன்று உபயோகிக்கப்படுகின்றது.

எழுதியவர்கள்:

வித்துவான் பொன். முத்துக்குமாரன் B. O. L.
பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சரசர்மா

விலை ரூ. 3-25 (பார்சற் செலவு வேறு)

தொகையாக வாங்குவோருக்குத்
தகுந்த கழிவு உண்டு

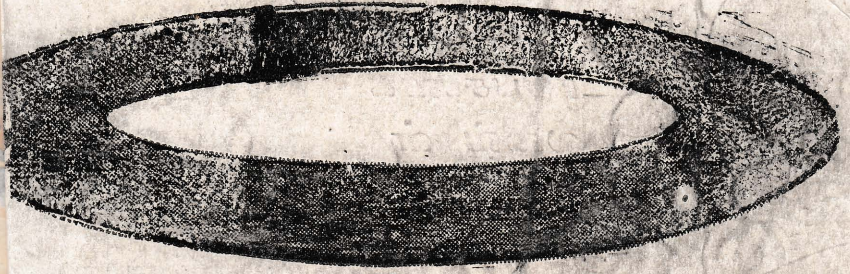
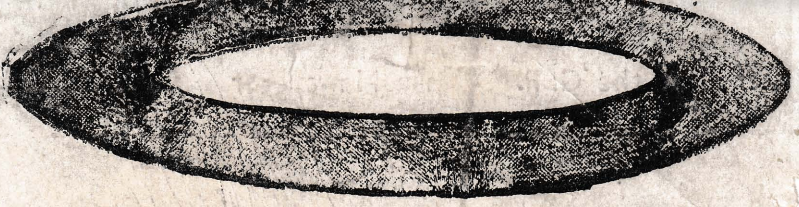
விற்பனையாளர்:-

ஆனந்தா அச்சகம் புத்தகசாலை

226, காங்கேசன்துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

போன்: 348

தந்தி: அச்சகம்.

மின்டெக்ஸ் பிரேக் கிளச் டீனர்கள்

பன்னெடுங்கால பாவனைக்கும்
பாதுகாப்பிற்கும் பாங்கானது

தேய்வைக் கட்டுப்படுத்தும் தரமான
மின்டெக்ஸ் உற்பத்திகள். ஏராளமான
பிரேக் மற்றும் கிளச் டீனரிங்ஸ் உடைய
வழங்குகின்றது.

மின்டெக்ஸ் பிரேக்கரைட் செட்டுகள்
மின்டெக்ஸ் சொர்வீஸ் பிரேக் பகுதிகள்

—மின்டெக்ஸ் பாதுகாப்புடைய பிரேக்குகளில்
நம்பிக்கை வையுங்கள்.

வாக்கர் சன்ஸ் அன் கம்பனி லிமிடெட்

கொழும்பு, டென்டரவளை, காலி யாழ்ப்பாணம்,
கண்டி, மாத்தறை, நுவரெலியா, இரத்தினபுரி,
தலவாக்கொல்லி.

சி. சி. சி.

**தாவர
உரப்பசளைக்
கலவைகள்**

அதிகவிளைச்சலுக்கு
உத்தரவாதமளிக்கிறது

எமது உரப்பசளைக் கலவைகளின் உதவியால் பெருந்தொகையான நல்ல விளைச்சலைப் பெறுவதற்கு நீங்கள் திடமாக நம்பி யிருக்கலாம்.

இலவச விளக்கப் பிரசுரத்திற்கு தயவு செய்து எழுதுக:-

**கொழும்பு
கொம்மேர்ஷியல்
கம்பனி லிமிட்டெட்,**

[பெரிய பிரித்தானியாவில் இணைக்கப்பட்டது. அங்கத்தவர் பொறுப்பு வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது]

தபால் பெட்டி 33.

கொழும்பு.

Colombo Commercial Co., Ltd.
Colombo-2

யாழ்—தமிழ் இலக்கிய மன்றத்திற்காக, சுன்னாகம், கலாதேவி சபையில் அச்சிடுவித்து வெளியிடப்பட்டது.

Cover Printed at Meihandan Press Colombo.